

**Μνημόνιο υπάρχει και
μετά το... κανονικό
Μνημόνιο**

ΣΕΛΙΔΑ 16

Νέος εκλογικός νόμος

**Η τελευταία ζαριά
ή... σε κουβέντα να
βρισκόμαστε;**

ΣΕΛΙΔΑ 9

**Η ψήφος ως
μπούμερανγκ**

ΣΕΛΙΔΑ 7

**Τα μαθητοδικεία
συνεχίζονται**

ΣΕΛΙΔΑ 10

**Άγριος πόλεμος για τα
κανάλια**

ΣΕΛΙΔΑ 13

Αγροτικά Τρόφιμα

**Ο γερmano-γαλλικός
άξονας επιβάλλει τα
συμφέροντά του**

ΣΕΛΙΔΑ 11

**Ευθυγράμμιση με τις
επιταγές των βρετανών
καπιταλιστών**

ΣΕΛΙΔΑ 5

1,30 €

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

αρ. φύλλου 877 - 16 Ιούλη 2016

www.eksegersi.gr

Το «εθνικό κοινωνικό μέτωπο» του Κατρούγκαλου οδηγεί στο

ΒΑΘΕΜΑ ΤΗΣ ΚΙΝΕΖΟΠΟΙΗΣΗΣ

Scripta... Verba...

Καμιά κυβέρνηση δεν τόλμησε να πάρει μέτρα 5,4 δισ. μέσα στο πρώτο οχτάμηνο.

Θεανώ Φωτίου

Αυτή γεμιστά τρώει, γεμιστά μαρτυράει.

Δεν παραπλάνησα τη χώρα. Δεν υπήρξαν ψέματα, δεν υπήρξε εξαπάτηση. Υπήρξε όμως μια απόφαση και ήταν μια αμφιλεγόμενη απόφαση... να απομακρύνουμε τον Σαντάμ και να σταθούμε στο πλευρό της Αμερικής.

Τόνι Μπλερ

Τι γραμμάτια άφησε ανεξόφλητα και τον βγάζουν τώρα στη σέντρα; Φυλακή δε θα τον βάλουν, αλλά θα τον ξεφτιλίσουν τελείως.

Δεν υπάρχει μεγαλύτερο προνόμιο από το να ηγηθείς του Συντηρητικού Κόμματος στην κυβέρνηση και θα ήταν μεγάλη τιμή για μένα να το πράξω. Αλλά, κατέληξα στο συμπέρασμα ότι τα συμφέροντα της χώρας μας είναι καλύτερα με τον άμεσο διορισμό ενός ισχυρού πρωθυπουργού με ισχυρή υποστήριξη. Γι' αυτό αποσύρομαι από την εκλογή ηγεσίας και εύχομαι στην Τερέζα Μέι καλή επιτυχία.

Αντρεα Λίντσομ

Η βρετανική αστική τάξη τα 'χει πάρει στο κρανίο. Δεν τους επιτρέπει καν να διεκδικήσουν την αρχηγία των Τόρις.

Η άλλη πλευρά, βέβαια, που φέρνει τώρα τον εκλογικό νόμο ο ΣΥΡΙΖΑ είναι για να μπορέσει να αποπροσανατολίσει τους εργαζόμενους και το λαό από τα πραγματικά του προβλήματα.

Χρήστος Κατσώτης

Αλλά εμείς ως Περισσός θα ψηφίσουμε υπέρ του αποπροσανατολισμού!

Ακριβώς επειδή στόχος μας ήταν να μην ενεργοποιηθεί ποτέ το Plan X (αλλά απλώς να υπάρχει σε περίπτωση που ο κ. Σόιμπλε και οι συν αυτό κατάφερναν να πείσουν την κυρία Μέρκελ και την ΕΚΤ να αποπέμψουν την Ελλάδα από την Ευρωζώνη), η ομάδα του Plan X ήταν ολιγομελής και η ύπαρξη/λειτουργία της ήταν γνωστή μόνο στον πρωθυπουργό και το πόρισμά της το έλαβε μόνο εκείνος.

Ιωάννης Βαρουφάκης

Τζέιμς Γκάλμπρεϊθ

Η εκδίκηση της παιδικής χαράς σ' αυτόν που τους άδειασε.

Η διοίκηση του κόμματος, η νομή της κομματικής εξουσίας και η ευθύνη αφορούν τον πρόεδρο. Στα πρόσωπα δύσκολα θα συμφωνήσουμε. Με πολλούς μπορούμε και πρέπει να συνυπάρχουμε στην ΚΟ, αλλά δεν μπορεί να είναι στην ηγετική ομάδα και δεν μπορεί να κραυγάζουν.

Ευάγγελος Μείμαρakis

Μπουμπούκο, πες αλεύρι, ο Βαγγέλας σε γυρεύει.

ΡΙΠΕΣ

♦ Ο δρόμος προς την Ουάσινγκτον περνά πλέον από το Τελ Αβίβ ♦ Γι' αυτό και ο Κούλης, έσπευσε να προσκυνήσει τη σιωνιστική ηγεσία ♦ Πριν ακόμα γίνει πρωθυπουργός ♦ Δεν τη βούτηξε τη γλώσσα στο μυαλό ο Σταυράκης και τώρα το πληρώνει ♦ Πέρυσι, για να την πει στον ΣΥΡΙΖΑ, έλεγε ότι η έδρα ανήκει στον βουλευτή και όχι στο κόμμα ♦ Φέτος λέει το αντίθετο, ζητώντας την έδρα του Θεοχάρη ♦ Και ο Χαρούλης του κουνάει την περσινή του δήλωση ♦ Τα περί λίστας είναι παπάρες ♦ Οι βουλευτές μπήκαν στη λίστα με τη σειρά που είχαν εκλεγεί, οπότε η επανεκλογή θεωρήθηκε συνέχεια της πρώτης εκλογής τους ♦ Αυτή η «ανώτατη κυβερνητική πηγή» (ο Τσίπρας δηλαδή), που μίλησε στους δημοσιογράφους στη διάρκεια της πτήσης Πεκίνο-Αθήνα έθεσε και έναν όρο ♦ Δε θα ρωτήσετε για τον Γκαλμπρείθ, τον Βαρουφάκη και το

Plan-X ♦ Κι αυτοί δεν ρώτησαν, μολονότι τα Μέσα τους είχαν το συγκεκριμένο θέμα πρώτη είδηση! ♦ Τι ρώτησαν; ♦ Για τον ανασχηματισμό! ♦ Ο, τι ήθελε ο Τσίπρας, δηλαδή ♦ «Ενσωματωμένοι», κατά τον εύστοχο αμερικάνικο χαρακτηρισμό ♦ Μεσ στην ανανέωση το κόμμα Θεοχάρη ♦ Με τον Αλέκο Παπαδόπουλο σε ρόλο Νέστορα ♦ Τον άνθρωπο που θεωρούνταν δεξιός ακόμα και για τον σημερινό «εκσυγχρονισμό»! ♦ Εκτός από τον Μιχελογιαννάκη τον γιατρό, έχουμε χάσει και τη Δούρου ♦ Να φανταστείτε ότι ήταν στην κυβερνητική αποστολή στην Κίνα και δε φάνηκε καθόλου ♦ Φροντίζει σταθερά να μη βρίσκεται στο ίδιο κάδρο με τον Τσίπρα ♦ Κι όταν έρθει η ώρα θα χτυπήσει σαν κόμπρα ♦ Να προβλέψουμε ότι δε θα καταφέρει τίποτα κι ότι θα τη σιχτιρίσουν όλες οι φυλές του ΣΥΡΙΖΑ; ♦ Ξεδιάντροποι

αυτοί οι Τσιπραίοι ♦ Υποδέχτηκαν τον Νικολόπουλο στο Μαξίμου ως ανεξάρτητο βουλευτή και όχι ως αρχηγό κόμματος ♦ Ανελέτη η βρετανική αστική τάξη ♦ Μέσα σε δυο βδομάδες τους ξεφορτώθηκε όλους και έβγαλε νέα πρωθυπουργό ♦ Οχι θα περίμενε μέχρι το Σεπτέμβριο, για να ψηφίσουν τα μέλη του Συντηρητικού Κόμματος ♦ Αυτός ο πορτογάλος υπουργός Οικονομικών είναι με τα καλά του; ♦ Φόρεσε ένα κασκόλ της εθνικής Πορτογαλίας και πήγε να τη «σπάσει» στον Σαπέν, τον Σόιμπλε και τον Μοσκοβισί ♦ Κι αυτοί τον περιποιήθηκαν μια χαρά ♦ Καλά, δεν ήξερε, δε ρώταγε τον Τσακαλώτο; ♦ Να του πει τι τράβηξε αυτός μετά τα «σπασίματα» που έκανε στους ευρωπαίους υπουργούς ο Μπαρουφάκης ♦ Η ψυχούλα του το ξέρει του Ολάντ αν στην περίπτωση της εθνικής Γαλλίας επιβεβαιώθηκε το «ca va mieux» (πάμε

καλύτερα) ♦ Εκείνο που ήθελε ήταν να σηκώσει την κούπα ♦ Γι' αυτό πήγαινε πριν και μετά από κάθε αγώνα στα αποδυτήρια, παριστάνοντας τον Μάκαρο ♦ Η Γαλλία έχασε, οπότε δεν είχε άλλη επιλογή από το «πάμε καλύτερα» ♦ Ψήφο στα 17, αλλά μικρότερο κατώτατο μισθό για τους κάτω των 25 ετών ♦ Ο ΣΥΡΙΖΑ ενδιαφέρεται πρωτίστως για τους νέους! ♦ Ο Πολάκης είναι ο ανιματέρ του ΣΥΡΙΖΑ ♦ «Ανεβάζει» το ντροπιασμένο κομματικό ακροατήριο, διδάσκοντας τη σημαίνει «μαγκιά, κλανιά...» ♦ Απόλαυση ο διάλογος Παναγούλη-Κουρουμπλή στην Επιτροπή της Βουλής που συζητούσε τον εκλογικό νόμο ♦ Από τον «κύριο Μάκη» στον «κύριο Τράκη» ο μπασκετμπολίστας Μπουρούσης ♦ «Ομογενή» αντιπρόεδρο θα βάλει η Χίλαρι ♦ Ο προηγούμενος ήταν ο Αγκνιου, μεγάλος φίλος της χούντας ♦

ΕΠΙΤΟΥΠΕΣΤΗΡΙΟΥ

Κ Οπως δήλωσε ο Λεβέντης, τον σαγήνευσε το γεγονός ότι ο Τσίπρας είχε ένα βιβλιονάκι στο οποίο είχε γράψει όλα τα ρητά του (του Λεβέντη). Συμπέρασμα: κάνει δουλίτσα ο κυρ-Αλέκος, φίλος παλαιόθεν του Λεβέντη (γνωρίστηκαν σε δουλειές μηχανικών).

Κ Το «κόμμα Θεοχάρη» λέει όχι... στους αρχηγισμούς. Απόδειξη ότι θα έχει πρόεδρο και γραμματέα, αλλά... υποψήφιος πρωθυπουργός θα είναι ο γραμματέας, όχι ο πρόεδρος. Το ότι η θέση του προέδρου είναι κομμένη και ραμμένη για τον Α. Παπαδόπουλο και αυτή του γραμματέα κομμένη και ραμμένη για τον Θεοχάρη είναι απλώς... σύμπτωση. Φυσικά, ο Θεοχάρης υποψήφιος πρωθυπουργός είναι ανέκδοτο που ούτε ο Λεβέντης δεν το λέει. Ομως, έπρεπε να βουλευτούν και οι δύο από άποψη τίτλων και βρήκαν αυτή τη λύση. Την οποία μάλλον ήθελε περισσότερο ο Παπαδόπουλος, που

έχει μεγάλη ιδέα για τον εαυτό του και κατατράχεται εδώ και χρόνια από το κόμπλεξ της παραγκωνισμένης πολιτικής ιδιοφυΐας.

Κ Εγώ, κυρία Αγγελα, πάντοτε σας θαύμαζα κι έλεγα για σας τα καλύτερα. Μην ακούτε τις συκοφαντίες που διαδίδουν οι αντίπαλοί μου. Να, ρωτήστε και τον Αλέξη, πόσο τον πίεσα πέρυσι τέτοια εποχή να έρθει να σας βρει για να μας

συμβουλέψετε τι να κάνουμε...

Κ «Εως τις 20 Ιουλίου υπάρχει ο πολιτικός χρόνος για να βρεθούν οι τρεις βουλευτές που μας λείπουν» είπε σε συνέντευξή του ο Κουρουμπλής. Ο Παναγούλης δεν άφησε ανεκμετάλλευτη την ευκαιρία. «Να σας πω ότι η 15η Ιουλίου τότε έπεφτε Πέμπτη και τώρα Παρασκευή», σχολίασε κάνοντας ευθεία αναφορά στην αποστασία του 1965. Ο Κουρουμπλής

το γύρισε στο παραπονιάρικο: «Με αδικείς, αδελφέ, εννοούσα ότι τα προοδευτικά κόμματα μπορούν να το ξανασκεφτούν», απάντησε στον Παναγούλη. Αν, όμως, αναφερόταν σε κόμμα (ΠΑΣΟΚ και Ποτάμι) δε θα αναφερόταν σε τρεις, αλλά σε 26 ψήφους. Όταν μίλησε για τρεις ψήφους αναφερόταν σε τρεις βουλευτές που θα έσπαγαν τη γραμμή των κομμάτων τους. Κυκλοφορούσαν μάλιστα και ονόματα, στην προσπάθειά τους να φτιάξουν κλίμα.

Κ Η δήλωση Κουρουμπλή για τρεις ψήφους που λείπουν προεξοφλούσε ότι οι νεοναζί

της Χρυσής Αυγής θα ψήφιζαν υπέρ της κυβερνητικής πρότασης. Επίσημα, όμως, οι νεοναζί δεν είχαν ανακοινώσει τίποτα, ενώ στην Επιτροπή της Βουλής δήλωσαν ότι επιφυλάσσονται για την Ολομέλεια και δεν ψήφισαν. Πώς λοιπόν ο Κουρουμπλής τους συμπεριέλαβε με απόλυτη σιγουριά στην πλειοψηφία υπέρ της κυβερνητικής πρότασης; Προφανώς γνωρίζει κάποιο παρασκηνακό παζάρι που έγινε. Δεν περιμένουμε, βέβαια, να μας πούνε το «τίμημα» αυτού του παζαριού. Τι θα μπορούσε να περιλαμβάνει, όμως, ένα παζάρι με νεοναζί;

“

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Το κλειδί είναι ένα νέο μοντέλο κοινωνικά υπεύθυνης επιχειρηματικότητας, που επενδύει τα κέρδη της, που αναγνωρίζει ότι πρέπει να σέβεται τα δικαιώματα των εργαζομένων, του περιβάλλοντος και ευρύτερα της κοινωνίας. Μια τέτοια επιχειρηματικότητα χρειαζόμαστε για την παραγωγική ανασυγκρότηση της χώρας, για τη δίκαιη ανάπτυξη.

Γιάννης Δραγασάκης

”

Το επετειολόγιο της εβδομάδας

16/7/1918: Εκτέλεση αυτοκρατορικής οικογένειας (Ρωσία) 16/7/1991: Απόπειρα κατά τούρκου επιτετραμμένου Ντενίς Μπουλούκμπασι, τραυματίζονται ελαφρά ο επιτετραμμένος, ο οδηγός και μία διπλωμάτης (17N) 16/7/1991: Τέσσερις βόμβες σε γραφεία ασφαλιστικών εταιριών (ΕΛΑ-1η Μάη) 17/7: Ημέρα διεθνούς δικαιοσύνης 17/7/1955: 21 υπόδικοι και έξι κατ'άδικοι-στελέχη ΚΚΕ δραπετεύουν από φυλακές Βούλων (Πειραιάς) 17/7/2009: Βομβιστική επίθεση στην οικία τέως υφυπουργού Εσωτερικών Παναγιώτη Χηνοφώτη (ΣΠΦ) 18/7: Ημέρα Nelson Mandela, Ισπανία: Ημέρα εργασίας 18/7/1918: Γέννηση Νέλσον Μαντέλα 18/7/1980: Εμπρησμός τεσσάρων φορτηγών ψυγείων Μαρινόπουλου (ΕΛΑ) 19/7: Λάος: Ημέρα ανεξαρτησίας (1949), Νικαράγουα: Ημέρα ανε-

ξαρτησίας 19/7/1969: Αυτοσχέδιοι μηχανισμοί (ΔΑ) δίπλα στο μηχανοστάσιο του «Ηχος και Φως» 19/7/1969: Βόμβα (ΚΕΑ) στο Καλαμάκι 20/7: Κολομβία: Ημέρα ανεξαρτησίας (1819), ΗΠΑ: Ημέρα Σελήνης (1969) 20/7/1923: Δολοφονία Πάντσο Βίγια 20/7/1974: Εισβολή Τουρκίας στην Κύπρο 20/7/1975: Εμπρησμός εισόδου πλαζ ΕΟΤ Βούλας, βορειοαμερικάνικου αυτοκινήτου, εμπρησμός σε διάφορα σημεία πλαζ Βουλιαγμένης (ΕΛΑ) 20/7/1980: Δακρυγόνα και μολότοφ (Ρόδος) λόγω δρομολόγησης τουριστικού σκάφους από/προς Τουρκία, δύο αστυνομικοί τραυματίες από καραμπίνα, δεκάδες τραυματίες διαδηλωτές, οδοφράγματα 20/7/1999: Εξεγέρσεις ακροαριστερών σε έξι τουρκικές φυλακές, 43 δεσμοφύλακες όμηροι

20/7/2001: Δολοφονία Κάρλο Τζουλιάνι (Γένοβα) 21/7: Βέλγιο: Ημέρα ανεξαρτησίας (1831), Βολιβία: Ημέρα μαρτύρων 21/7/1965: Δολοφονία Σωτήρη Πέτρουλα 21/7/1973: Δημοψήφισμα χούντας (78,4% ναι, 21,6% όχι) για πολιτειακό 22/7: Πολωνία: Ημέρα απελευθέρωσης (1944) 22/7/1932: Θάνατος Ερρίκο Μαλατέστα 22/7/1943: Διαδήλωση 300.000 Αθηναίων για να φύγουν οι βούλγαροι φασίστες από τη Θεσσαλονίκη, τριάντα νεκροί, διακόσιοι τραυματίες, πεντακόσιοι φυλακίστηκαν 22/7/1964: Βίαιες συγκρούσεις (Λαύριο) απεργών κλωστοϋφαντουργίας Καρέλα και χωροφυλάκων, δεκάδες τραυματίες.

Επαρχιώτικος ραγιαδισμός

Μια συνάντηση μερικών λεπτών, σ' έναν ειδικά διαμορφωμένο χώρο στη σύνοδο κορυφής του ΝΑΤΟ στη Βαρσοβία, όπου ο «πλανητάρχης» Ομπάμα δεχόταν την υποβολή «διαπιστευτηρίων» από τους υποτελείς της αμερικάνικης υπερδύναμης, αποκάλυψε για πολλοστή φορά τον επαρχιώτικο ραγιαδισμό που διέπει τα αστικά κόμματα της «ψωροκώσταινας».

Ολόκληρη προπαγανδιστική εκστρατεία έστησαν οι Τσιπραίοι για να περάσουν στον ελληνικό λαό το μήνυμα πως ο Τσίπρας, με τη μαγκιά του και την ευστροφία του, κατάφερε να πείσει τον Ομπάμα να ενδιαφερθεί για το ελληνικό χρέος. Του υποσχέθηκε, μάλιστα, ότι θα στείλει στα μέρη μας τον υπουργό Οικονομικών Τζακ Λιου σε ειδική αποστολή με αντικείμενο την προώθηση της συζήτησης για την ελάφρυνση του χρέους.

Για να καταλάβουμε πόση σοβαρότητα έχει το παραμύθι των Τσιπραίων, αρκεί να σκεφτούμε ότι σε ένα εξάμηνο, στις 20 Γενάρη του 2017, ο Ομπάμα θα ολοκληρώσει τη δεύτερη θητεία του στο Λευκό Οίκο και θα παραδώσει στο διάδοχό του. Δηλαδή, θα κάνει σε έξι μήνες ό,τι δεν έκανε σε έξι χρόνια. Κι αυτό το κατάφερε ο Τσίπρας σε

μια συνάντηση λίγων λεπτών, στην οποία έπαιρναν μέρος και ο Καμμένος και ο Κοτζιάς. Σε μια συνάντηση άτυπη, στο τέλος της οποίας δεν εκδόθηκε κανένα ανακοινωθέν (ακριβώς επειδή ήταν άτυπη), ούτε έγιναν δηλώσεις.

Και βέβαια, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι το παζάρι για το χρέος έχει ήδη κλείσει σ' αυτή τη φάση, με το κλείσιμο της πρώτης αξιολόγησης, στο οποίο συμφώνησε και το ΔΝΤ, δηλαδή οι Αμερικανοί. Συμφώνησαν όλοι πως με το ζήτημα του χρέους θα ξανασχοληθούν μετά το 2018, αφού ολοκληρωθεί το «πρόγραμμα» του τρίτου Μνημόνιου. Τι θα κάνει ο Ομπάμα, θα στείλει τον Λιου να τραβήξει τ' αυτί των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών, ζητώντας ρύθμιση για το ελληνικό χρέος, χωρίς οι ΗΠΑ να έχουνβάλει λεφτά σ' αυτό το χρέος; Και γιατί να το κάνει; Επειδή τον γοήτεψαν ο Τσίπρας, ο Καμμένος κι ο Κοτζιάς;

Ας το θέσουμε και διαφορετικά. Υπάρχει κάτι που διεκδικούν να πάρουν στην Ελλάδα οι ΗΠΑ και ρίχνουν στη ζυγαριά το χρέος για να το πάρουν; Ο,τι θέλουν το έχουν πάρει και οι Κινέζοι δεν τους αμφισβήτησε τίποτα. Ειδικά στα μνημονιακά χρόνια. Ειδικά η συγκυβέρνηση των Τσιπραίων, που όχι μόνο έκανε γαργάρα τα διάφορα

αντινατοϊκά και αντιαμερικάνικα που έλεγαν στο παρελθόν, αλλά ακόμα και τη στελέχωση κρίσιμων πόστων του κρατικού μηχανισμού την πέρασε από την έγκριση της αμερικάνικης πρεσβείας. Γιατί, λοιπόν, ο Ομπάμα, που απαξίωσε να πραγματοποιήσει ένα ταξίδι στην Ελλάδα (ενώ έκανε δύο στην Τουρκία, που αυτή την περίοδο είχε σημασία για τις πολεμικές εμπλοκές των ΗΠΑ στη Μέση Ανατολή), να άλλαξε ξαφνικά γνώμη, μετά από μια συνάντηση λίγων λεπτών, απ' αυτές που κάνουν οι αμερικανοί πρόεδροι με μοναδικό σκοπό να δώσουν στους υποτελείς την ευκαιρία να φωτογραφιστούν μαζί τους;

Οι Αμερικανοί παρεμβαίνουν στη σχέση του ελληνικού κράτους με τους ευρωπαίους δανειστές του στο βαθμό που θέλουν να δημιουργήσουν προβλήματα στους γερμανούς ανταγωνιστές τους. Ομως, στις κρίσιμες στιγμές (ή τέλος πάντων στις στιγμές που εμφανίζονταν σαν κρίσιμες) ποτέ δεν προχώρησαν σε δημόσια αντιπαράθεση με τους γερμανούς και τους υπόλοιπους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές. Την περίοδο που οι Τσιπραίοι κορύφωναν το θέατρο της «σκληρής διαπραγμάτευσης», οι Αμερικανοί δεν άφησαν την παραμικρή αμφιβολία ότι

μπορεί και να ενέκριναν ή να έβλεπαν θετικά μια τέτοια συμπεριφορά από την κυβέρνηση μιας εξαρτημένης-υποτελούς χώρας. Σε ό,τι αφορά το ελληνικό χρέος, λοιπόν, θα παίξουν το παιχνίδι τους μέσω του ΔΝΤ, όπως το παίζουν και μέχρι τώρα. Οσο για τον ίδιο τον Ομπάμα, ανάθεμα κι αν γνωρίζει λεπτομέρειες γι' αυτό το θέμα, πέρα από κάποιες γενικότητες που του λένε οι σύμβουλοί του όταν τον προετοιμάζουν για τέτοιου τύπου εθιμοτυπικές συναντήσεις. Το ζήτημα του ελληνικού χρέους δεν είναι ψηλά στις προτεραιότητες της αμερικάνικης εξωτερικής πολιτικής ώστε ν' ασχολείται ο ίδιος ο πρόεδρος. Το χειρίζεται ο υπουργός των Οικονομικών.

Από την άλλη, ο Τσίπρας συμπεριφέρθηκε με την ίδια επαρχιώτικη δουλικότητα που συμπεριφέρονται όλοι οι έλληνες αστοί πρωθυπουργοί, όταν κάποιος αμερικανός πρόεδρος τους κάνει την τιμή να συναντηθεί έστω και ατύπως, για λίγα λεπτά μαζί τους. Ο ραγιαδισμός έναντι των ιμπεριαλιστών «προστατών» αποτελεί εγγενές στοιχείο της ελληνικής αστικής πολιτικής και ο Τσίπρας απέδειξε και σ' αυτό το επίπεδο ότι δε διαφέρει σε τίποτα από τους προκατόχους του.

Να δοθούν στη δημοσιότητα τα πρακτικά των συσκέψεων στο Προεδρικό Μέγαρο

Μετά τον Λεβέντη, που περιγράφει με το γνωστό τρόπο του συνοικιακού κουτσομπολιού το τι διεμείφθη στο προεδρικό μέγαρο στη σύσκεψη που έκανε το Οχι του δημοψηφίσματος Ναι, έρχεται ο Σταύρος Θεοδωράκης που κάνει το ίδιο με ανάρτησή του στο facebook! «Το κλίμα ήταν πολύ βαρύ... ο Τσίπρας σε όχι και πολύ καλή κατάσταση... απαντούσε χωρίς όρεξη και χωρίς σιγουριά...» και άλλα τέτοια διανθίζουν το... ρεπορτάζ, σκοπός του οποίου είναι να πει πως χάρη στην ψυχραιμία του Σταύρακα δεν υπήρξε γενική κατάρρευση του πολιτικού συστήματος και της χώρας.

Μέχρι και το 2012, τα πρακτικά των συσκέψεων των πολιτικών αρχηγών υπό τον πρόεδρο της Δημοκρατίας δίνονταν στη δημοσιότητα. Την αρχή έκανε ο Σαρτζετάκης, που έδωσε στη δημοσιότητα τα πρακτικά που οδήγησαν στο σχηματισμό της «οικουμενικής» κυβέρνησης Ζολώτα το 1989. Ετσι, μάθαμε πως την ώρα που ΝΔ και ενιαίος Συνασπισμός (Περισσός και ΕΑΡ) είχαν παραπέμψει τον Α. Παπανδρέου στο ειδικό δικαστήριο κατηγορώντας τον ως λαμόγιο που τα 'παίρνε από τον Κοσκωτά, στη σύσκεψη μιλούσαν με μεγάλη οικειότητα («Ανδρέα μου», «Κώστα», «Χαρίλαε» - τα μικρά των Παπανδρέου, Μητσοτάκη, Φλωράκη). Το έκανε και ο Παπούλιας με τα πρακτικά που δεν έδωσαν κυβέρνηση το Μάη του 2012 και οδήγησαν στην προκήρυξη νέων εκλογών.

Επί Παυλόπουλου, μολονότι έχουν γίνει οι περισσότερες συσκέψεις αρχηγών από κάθε άλλη φορά, πρακτικά στη δημοσιότητα δεν έχουν δοθεί. Αν μάλιστα αληθεύει αυτό που γράφει ο Θεοδωράκης, ότι κάποια στιγμή έδωξαν τους πρακτικογράφους, τότε έχουν εγκληματίσει και κατά της Ιστορίας! Εσβησαν τα ίχνη τους, εν γνώσει τους ότι κάτι εγκληματικό ετοιμάζουν.

Εν πάση περιπτώσει, απαιτούμε να δοθούν στη δημοσιότητα τα πρακτικά. Για να διαβάσουμε τι ειπώθηκε μέχρι τη στιγμή που αποφάσισαν να διώξουν τους πρακτικογράφους και πώς κατέγραψαν την τελική τους απόφαση.

ΥΓ. Ο Περισσός συμφώνησε άραγε στη συνέχιση της σύσκεψης χωρίς πρακτικογράφους ή αυτό αποφασίστηκε όταν είχε αποχωρήσει ο Κουτσούμπας; Γιατί όμως έχει συμφωνήσει να μη δοθούν στη δημοσιότητα τα πρακτικά; Υπάρχει σ' αυτά κάτι που φοβάται ότι θα τον εκθέσει;

Αλα καρτ ψήφο ο Περισσός

Πώς γίνεται ένα κόμμα να καταψηφίζει επί της αρχής ένα νομοσχέδιο, αλλά να ψηφίζει όλα τα άρθρα του; Στο θαυμαστό κόσμο του κοινοβουλευτικού ομοιοπαθισμού όλα γίνονται. Ετσι, ο Περισσός δε θα ψηφίσει μεν το εκλογικό νομοσχέδιο επί της αρχής, κρατώντας τα χέρια του καθαρά (έτσι νομίζει), όμως θα ψηφίσει όλα τα άρθρα, αθροίζοντας τις ψήφους των βουλευτών του μ' αυτές των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ και του Λεβέντη (ενδεχομένως και των νεοναζι).

Κάθε πολιτική ενέργεια κρίνεται (και) εκ του αποτελέσματος. Ετσι, η αλα καρτ ψήφος του Περισοού κρίνεται από το ότι διευκολύνει τον ΣΥΡΙΖΑ στην τακτική του. Οπως ακριβώς η αρνητική ψήφος του ΠΑΣΟΚ και του Ποταμιού τον εμποδίζει. Θέμα αρχών δεν υπάρχει για καμιά πλευρά. Αν ο Περισσός ήθελε να είναι ειλικρινής, θα έβγαине και θα εξηγούσαν καθαρά και παστηρικά τη στάση του. Θα έλεγε, ας πούμε: ναι ο ΣΥΡΙΖΑ παίζει πολιτικά παιχνίδια, ναι δε φέρνει την καθαρή και ανόθευτη απλή αναλογική, όμως το σύστημα που φέρνει είναι αναλογικότερο, γι' αυτό και εμείς θα το ψηφίσουμε. Και θα το ψηφίσουμε ατόφιο, όπως ακριβώς το φέρνει, χωρίς προσυχιές του τύπου «όχι επί της αρχής, ναι επί των άρθρων». Και χωρίς παρασκηνακό παζάρι μέχρι την τελευταία στιγμή, ώστε η κυβέρνηση να σπάσει ένα άρθρο σε δύο κομμάτια, για να μπορέσει ο Περισσός να ψηφίσει το μισό (κατάργηση του μπόνους των 50 εδρών) και να καταψηφίσει το άλλο μισό (διατήρηση του 3% ως ορίου για την είσοδο ενός κόμματος στη Βουλή).

Σε τελευταία ανάλυση, όταν ο Κουτσούμπας δηλώνει ότι ο ΣΥΡΙΖΑ παίζει πολιτικάντικα παιχνίδια με τον εκλογικό νόμο, γιατί το κόμμα του τον βοηθάει να τα παίξει; Για να πάρει καναδυό έδρες παραπάνω, όταν και αν εφαρμοστεί αυτός ο νέος εκλογικός νόμος; Αν είναι έτσι, ας έβγαιναν να το πουν καθαρά. Οχι να παριστάνουν το κόμμα που δήθεν ακολουθεί πολιτική αρχών. Γιατί πλέον οποιοσδήποτε μπορεί να τους κατηγορήσει -και δε θα 'χει άδικο- ότι η διατήρηση του 3% δεν φράζει το δρόμο μόνο στην τουρκική μειονότητα, η οποία στο κάτω-κάτω «φυτεύει» βουλευτές στα διάφορα κόμματα, αλλά και σε μικρά κόμματα όπως οι διασπάσεις του ΣΥΡΙΖΑ (ΛΑΕ και Πλεύση Ελευθερίας) και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, πράγμα που θα επιτρέψει στον Περισσό να χρησιμοποιήσει τη λογική της χαμένης ψήφου σε βάρος τους. Αρα βολεύεται και ο Περισσός από τη διατήρηση του 3%, άλλο αν δεν το παραδέχεται δημόσια.

Τζογάρισμα μέσω κομματιδίων

Δεν ξέρουμε αν το έχετε προσέξει, αλλά ο μόνος χώρος που έχει σταματήσει να παράγει κομματίδια είναι αυτός της ΝΔ. Ο Καρατζαφέρης είναι παλιά ιστορία, ο Μπαλτακός είχε την ατυχία να τον καταγράψει με κρυφή κάμερα ο Κασιδιάρης και να τον σπρώξει εκτός ΝΔ, ενώ ο Κρανιδιώτης είναι κάτι σαν τρίχα που με ευχαρίστηση πέταξε από το νεοδημοκρατικό ζυμάρι ο Μητσοτάκης.

Δεν είναι τυχαίο που η ΝΔ δεν παράγει κομματίδια. Τα γκάλοπ τη δείχνουν μπροστά από τον ΣΥΡΙΖΑ, αρχίζει σιγά-σιγά να εμπεδώνεται η αντίληψη ότι αυτή θα κερδίσει τις επόμενες εκλογές, οπότε όλοι κάθονται στ' αυγά τους. Είναι σίγουρο ότι θα επέστρεφαν και αρκετοί απ' αυτούς που κατά καιρούς έχουν φύγει, αν ο Κούλης έκανε κάποιο προσκλητήριο. Φαίνεται όμως πως προς το παρόν η τακτική που έχει εκπονήσει με τους συμβούλους του προσανατολίζεται προς το κέντρο και όχι προς την άκρα δεξιά, όπου ανήκουν οι περισσότεροι από τους εκτός ΝΔ παράγοντες.

Ούτε ο ΣΥΡΙΖΑ έχει γνωρίσει άλλη διάσπαση, μετά την αποχώρηση των Λαφαζανικών πέρυσι τον Αύγουστο. Στο χώ-

ρο αυτών που αποχώρησαν, όμως, ήδη η Κωνσταντοπούλου έφτιαξε δικό της «κόμμα» (μέχρι στιγμής δεν υπάρχει δεύτερο όνομα στο «κόμμα», η Ζωή παίζει σόλο στα μίντια που την καλούν). Πρόβλημα θ' αποκτήσει ο ΣΥΡΙΖΑ όταν χάσει τις εκλογές, οπότε και θα βγουν τα μαχαίρια για το ξεκαθάρισμα των εσωκομματικών λογαριασμών και τη διαμόρφωση νέων συσχετισμών.

Το Κέντρο, όμως, συνεχίζει να παράγει κομματίδια, παρά την προσπάθεια μετωπικής συσπείρωσης του χώρου και παρά το γεγονός ότι κανένα απ' αυτά τα κομματίδια δεν φαίνεται να έχει τύχη. Μέχρι τώρα τα κομματίδια δημιουργούνταν από πρώην πασόκους και πρώην δημαρίτες. Πλέον έχουμε και το πρώτο κομματίδιο από το χώρο του Ποταμιού. Βέβαια, αν εξαιρέσουμε τον Θεοχάρη, πνευματικό παιδί του Κουβέλη που έγινε φίρμα λόγω της αποπομπής του από τη γενική γραμματεία Εσόδων από τους Σαμαροβενιζέλους, όλοι οι άλλοι που πλαισιώνουν τη «Δημοκρατική Ευθύνη» είναι πρώην πασόκοι. Τουλάχιστον οι γνωστοί, γιατί σίγουρα από το μπουγίο αρκετοί θα ήταν στο Ποτάμι και ακολούθησαν τον Θεοχάρη.

Ο Α. Παπαδόπουλος, ο πιο νεοφιλελεύθερος πασόκος ενεγ, με απόψεις υπερσυντηρητικές έως ακροδεξιές, είναι ο μέντορας του Θεοχάρη και της παρέας του. Κι όμως, βρέθηκαν 1.500 άνθρωποι που στηρίζουν το κομματίδιο! Φυσικά, μπορεί να τους έχουν μαζέψει και από τον τηλεφωνικό κατάλογο (στη σχετική λίστα δε δίνουν τίποτα περισσότερο από το ονοματεπώνυμο). Αναρωτιέται, όμως, κανείς σε τι μπορεί να προσβλέπουν συνταξιούχοι πασόκοι, όπως ο Α. Παπαδόπουλος και ο τέως δήμαρχος Πάτρας Α. Καραβόλας. Πιστεύουν ότι μπορούν να συγκινήσουν οποιονδήποτε στην Ελλάδα; Ο Παπαδόπουλος εμφανίστηκε ως συγγραφέας του... προγράμματος του κομματιδίου και δήλωσε μεταξύ άλλων τα εξής: «Στο εγχείρημα της Δημοκρατικής Ευθύνης βρέθηκαν άνθρωποι που είναι επώνυμοι στις πόλεις και τα χωριά τους, στη δουλειά τους. Ανθρωποι που φιλοδοξούν προσθετικά όλοι μαζί να καλύψουν ένα κενό και να προσφέρουν ένα κεφάλαιο αξιοπιστίας στην πολιτική που τόσο λείπει!»

Όταν αυτά (και άλλα, όπως: «Δεν ιδρύθηκε κάποιο νέο κόμμα, ένα άλλο κόμμα ακό-

μα. Ούτε στόχος μας είναι να ανακυκλωθούν παλιά κόμματα και να παρουσιαστούν ως καινούργια. Είναι μια ιστορία που ακουμπά, τόσο στον ρεαλισμό, όσο και στο συναίσθημα - ένα όχημα νέων ιδεών, από νέους ανθρώπους με νέες ιδέες») ακούγονται από το στόμα του Παπαδόπουλου είναι για να γελάς. Και ν' αναρωτιέσαι δικαίως, πού πάνε ξεβράκωτοι στ' αγγούρια; Ομως αυτοί δεν σκέφτονται με ψυχραιμία και καθαρό μυαλό όπως εμείς. Κουβαλάνε κόμπλεξ, ανεκπλήρωτους πόθους, πληγωμένους εγωισμούς, καταπιεσμένα συμπλέγματα ανωτερότητας, και θεωρούν ότι στις συνθήκες της πολιτικής κρίσης και της ρευστότητας του λεγόμενου κεντρώου χώρου έχουν κι αυτοί τις ελπίδες τους. Κάπως έτσι δε σκέφτηκε κι ο Ραγκούσης που έφτιαξε «κόμμα» που δεν το θυμάται πια κανένας;

Τζόγος παίζεται. Οποιος έχει μεγάλη ιδέα για τον εαυτό του φτιάχνει ένα «κόμμα», ρίχνει δίχτυα και περιμένει να δει τι ψάρια θα πιάσει. Κάποιοι την τελευταία στιγμή θ' αναζητήσουν στέγη στα μεγάλα κόμματα. Κάποιοι άλλοι θα μείνουν με την πολιτική τους κατάθλιψη. Γιατί ακόμα και η κρίση έχει τα όριά της...

Ισπανία: παιχνίδια συσχετισμών

Το Σοσιαλιστικό Κόμμα θα καταψηφίσει μια κυβέρνηση του Λαϊκού Κόμματος υπό τον Μαριάνο Ραχόι. Μετά από δυο βδομάδες σιωπής, η ηγεσία του PSOE συνεδρίασε και ανέθεσε στον πρόεδρο του κόμματος Πέδρο Σάντσεθ να ανακοινώσει στην τηλεόραση την ομόφωνη απόφασή της. Οι παραδοσιακοί σοσιαλδημοκράτες θα μπορούσαν να δώσουν ψήφο εμπιστοσύνης ή να απόσχουν από την ψηφοφορία, όμως επέλεξαν την πιο σκληρή στάση, δείγμα του ότι είναι αποφασισμένοι να παίξουν «σκληρό ροκ».

«Η πραγματοποίηση νέων εκλογών θα ήταν καταστροφή» δήλωσε η πρωθυπουργός της Ανδαλουσίας και εσωκομματική αντίπαλος του Σάντσεθ, Σουσάνα Ντίαθ. Την ίδια στιγμή όμως επέμεινε: «Δε θα στηρίξουμε τον Ραχόι, ούτε ενεργητικά ούτε παθητικά». Αδιέξοδος; Μη βιαστείτε να το πείτε. Η Ντίαθ μισεί τον Ραχόι περισσότερο απ' όσο μισεί τον Σάντσεθ. Βλέπετε, ο Ραχόι αρνήθηκε να τη στηρίξει στην Ανδαλουσία και γλίτωσε την τελευταία στιγμή τις επαναληπτικές εκλογές χάρη στις ψήφους των «κεντρώων» Ciudadanos. Επομένως, θέλει να τον πληρώσει με το ίδιο νόμισμα.

Η τακτική των σοσιαλδημοκρατών σ' αυτή τη φάση εστιάζεται σε δυο στόχους. Να αναγκάσει τον Ραχόι να κλείσει συμμαχίες με τα μικρότερα κόμματα, ανοίγοντας τα χαρτιά του, αντί να προσδοκά ότι οι πρώτοι που θα σπεύσουν να τον στηρίξουν (έστω και με μη ψήφο ανοχής) θα είναι οι σοσιαλδημοκράτες. Δεύτερο, να εξαναγκάσει το Λαϊκό Κόμμα να αποσύρει τον Ραχόι και να προτείνει για την πρωθυπουργία ένα άλλο στέλεχός του. Στο δεύτερο φαίνεται να συμφωνούν και οι Ciudadanos. Το πρόβλημα του PSOE είναι πως, αν στηρίξει με οποιονδήποτε τρόπο μια κυβέρνηση Ραχόι, θα κερδίσουν αντιπολιτευτικούς πόντους οι Podemos, που αναγκαστικά δεν παίρνουν μέρος στο αλισβερίσι για σχηματισμό κυβέρνησης.

Η El Pais σημείωσε με νόημα πως η απόφαση της εκτελεστικής επιτροπής του PSOE ήταν μεν ομόφωνη, όμως δεν υπήρξε γραπτή ανακοίνωση του κόμματος, όπως συνήθίζεται. Προφανώς για να υπάρξει δυνατότητα ανασκευής. Αυτό που κάνουν οι σοσιαλδημοκράτες είναι να πετάνε το μπαλάκι στο γήπεδο του Λαϊκού Κόμματος και να ζητούν απ' αυτό, είτε να αλλάξει τον Ραχόι με άλλο πρόσωπο είτε να βρει συμμάχους από τα μικρότερα κόμματα και μετά να απευθυνθεί στο PSOE. «Ο εκτελών χρέη πρωθυπουργού μπορεί να αρχίσει να μαθαίνει ξένες γλώσσες όπως είχε κάνει ο Χοσέ Μαρία Αθνάρ» δήλωσε κοροϊδευτικά ο σοσιαλδημοκράτης πρωθυπουργός της Αστούριας Χαβιέρ Φερνάντεθ. Για εμάς η φράση ίσως να ακούγεται ακατανόητη, για τους Ισπανούς όχι. Ο Αθνάρ, προκάτοχος του Ραχόι στην ηγεσία του Λαϊκού Κόμματος, είχε επιχειρήσει να κλείσει συμμαχία με τους αστούς εθνικιστές της Καταλωνίας. Υποδεικνύουν στον Ραχόι να κάνει το ίδιο, όχι μόνο με τους καταλανούς αλλά και με τους βάσκους εθνικιστές, να μιλήσει και με τους Ciudadanos και μετά να κάνει τον απολογισμό των ψήφων που θα έχει μαζέψει. Όπως γράφει ο ισπανικός Τύπος, άλλα στελέχη των σοσιαλδημοκρατών δηλώνουν ανώνυμα πως αν από τον Ραχόι λείπουν λιγότερες από δέκα ψήφοι για την απόλυτη πλειοψηφία, τότε οι σοσιαλδημοκράτες θα διαβουλευόνταν με τα άλλα κόμματα για το αν για τόσες λίγες ψήφους θα έπρεπε να ξαναγίνουν εκλογές.

Μ' άλλα λόγια, οι σοσιαλδημοκράτες ζητούν από τους δεξιούς να κάνουν αυτοί το πρώτο σερβίς. Στάση εύλογη, δεδομένου ότι οι Podemos τους περιμένουν στη γωνία, έτοιμοι να τους ρίξουν το ανάθεμα της «συνεργασίας με τη δεξιά». Το συνταγματικό πλαίσιο της Ισπανίας είναι τέτοιο που επιτρέπει να τραβούν σε μακρος τα παζάρια μεταξύ των κομμάτων, αφού τους δίνει περίπου πέντε μήνες. Από τις εκλογές του Δεκεμβρίου του 2015 δεν προέκυψε βιώσιμο κυβερνητικό σχήμα και οι επόμενες εκλογές έγιναν τον Ιούνιο του 2016 (σε ένα εξάμηνο). Έχει, όμως, η Ισπανία την πολυτέλεια να πάει σε τρίτες εκλογές; Δεν γνωρίζουμε τόσο καλά τα δεδομένα στη χώρα, γι' αυτό και δεν μπορούμε να δώσουμε κατηγορηματική απάντηση. Ουμώμαστε, όμως, πολύ καλά ότι στο μοναδικό ντιμπέιτ ανάμεσα στους επικεφαλής των τεσσάρων μεγάλων αστικών κομμάτων (PP, PSOE, Podemos, Ciudadanos), που έγινε κατά την προεκλογική περίοδο του Ιουνίου, όλοι διαβεβαίωναν ότι η Ισπανία θα έχει κυβέρνηση και δε θα χρειαστεί να ξαναπάει σε εκλογές.

Η αναμενόμενη απόφαση του Εκοφίν και της Κομισιόν για την επιβολή κυρώσεων, λόγω υπερβολικού ελλείμματος, δημιουργεί νέα δεδομένα, καθώς ακόμα και αν δεν επιβληθεί πρόστιμο (θεωρητικά μπορεί να φτάσει μέχρι το 0.2% της χώρας), η Ισπανία θα υποχρεωθεί να πάρει μέτρα «μνημονιακού» τύπου, για να επαναφέρει το έλλειμμα «σε τροχιά» (δηλαδή κάτω από το 3% του ΑΕΠ). Ποια κυβέρνηση θα πάρει αυτά τα μέτρα; Ο Ραχόι δε θα είχε κανένα πρόβλημα να το κάνει, αν είχε μια στοιχειωδώς σταθερή κυβέρνηση. Όχι μια κυβέρνηση όμηρο της σοσιαλδημοκρατικής ψήφου. Οι σοσιαλδημοκράτες, από την άλλη, δε θα ήθελαν να μπει σε μια τέτοια κυβέρνηση, στρώνοντας με ροδοπέταλα το δρόμο των Podemos-Unidos. Το παζάρι, λοιπόν, αναμένεται σκληρό, η πολιτική κρίση θα βαθύνει και ίσως δούμε μια κυβέρνηση «τεχνοκρατών» στηριγμένη από τα δύο μεγάλα κόμματα. Αλλιώς θα ξαναπάνε σε εκλογές κι ο καθένας τους θα μετρήσει πόσο τα τσαλιμάκια του γοήτευσαν το εκλογικό σώμα.

ΗΠΑ

Ξεχείλισε η οργή ενάντια στο ρατσιστικό αστυνομικό κράτος

Όταν ο ίδιος ο Ομπάμα αναγκάζεται να παραδεχτεί ότι τα δύο περιστατικά αστυνομικής βίας που κατέληξαν στο θάνατο δύο Αφροαμερικανών την προηγούμενη βδομάδα στη Μινεσότα και τη Λουιζιάνα δεν είναι μεμονωμένα, αλλά «σύμπτωμα των ευρύτερων φυλετικών ανισοτήτων που υπάρχουν στο ποινικό μας σύστημα», και η Χίλαρι Κλίντον (φαβορί στην κούρσα διαδοχής του Ομπάμα στην προεδρία) παραδέχεται ότι κάτι πάει στραβά όταν τόσο Αφροαμερικανοί έχουν σκοτωθεί σε περιστατικά που εμπλέκεται η αστυνομία, κάνοντας τόσοσους πολλούς Αμερικανούς να πιστεύουν ότι η χώρα τους δεν τους θεωρεί ίσους με τους άλλους, εξαιτίας του χρώματος του δέρματός τους, τότε δεν πρέπει να υπάρχει αμφιβολία ότι η κατάσταση με τη ρατσιστική βία που εκπορεύεται από την ίδια την αστυνομία έχει φτάσει στο απροχώρητο και έχει αρχίσει να δημιουργεί πρόβλημα στην ίδια την καθεστηκία τάξη.

Ήταν τόσο πρόδηλα ρατσιστικά και εξοργιστικά τα δύο τελευταία περιστατικά εν ψυχρώ δολοφονιών Αφροαμερικανών από αστυνομικούς, που οι διαχειριστές της πολιτικής εξουσίας θα έπρεπε να πουν κάτι. Ο πρώτος νεκρός ήταν ένας 37χρονος πλανόδιος πωλητής CD, ονόματι Αλτον Στέρλινγκ, από το Μπατόν Ρουζ της Λουιζιάνα. Ο Στέρλινγκ σκοτώθηκε μόνο λόγω της υποψίας ότι είχε όπλο κι ενώ οι μπάτσοι τον είχαν ήδη ακινητοποιήσει! Η δολοφονία του δεύτερου Αφροαμερικανού ήταν ακόμα πιο βάρβαρη, αφού ο 32χρονος Φιλάντο Καστίλ από τη Μινεσότα πυροβολήθηκε κατά τη διάρκεια ελέγχου της τροχαίας. Οι μπάτσοι τον σκότωσαν μπροστά στη γυναίκα του και το τετράχρονο παιδί του, όταν πήγε να τους δείξει το δίπλωμά του! Και στις δύο περιπτώσεις, οι μπάτσοι κρύφτηκαν πίσω από τον «φόβο» ότι ο ύποπτος θα τους πυροβολούσε, όμως στην πρώτη περίπτωση ο Στέρλινγκ ήταν ήδη ακινητοποιημένος, ενώ στη δεύτερη ο Καστίλ τους είχε ενημερώσει ότι οπλοφορεί νόμιμα.

Όχι μόνο είναι υπαρκτός ο κίνδυνος ενός γενικότερου ξεσπάσματος οργής των Αφροαμερικανών, αλλά αυτό γίνεται όλο και πιο πιθανό, μετά από τις ογκώδεις διαδηλώσεις σε πολλές αμερικανικές πόλεις, που ακολούθησαν τις δύο εν ψυχρώ δολοφονίες. Το φάντασμα της εξέγερσης του Λος Αντζελες, που έγινε πριν από 23 χρόνια (το έναυσμα ήταν τότε το λιτσορίσισμα ενός αφροαμερικανού από μπάτσους) στοιχειώνει τον ύπνο των μπάτσων αλλά και των διαχειριστών της πολιτικής εξουσίας των αμερικάνων καπιταλιστών.

Η εκτέλεση πέντε λευκών μπάτσων και ο τραυματισμός άλλων επτά από ελεύθε-

ρο σκοπευτή στο Ντάλας (τον 25χρονο Μάικα Τζόνσον, αφροαμερικανό βετεράνο του αμερικάνικου στρατού, που σκοτώθηκε στη συνέχεια από βόμβα που μετέφερε ρομπότ της αστυνομίας), αλλά και οι τραυματισμοί περίπου είκοσι μπάτσων από διαδηλωτές που πέταξαν μπουκάλια, πέτρες και τούβλα στη διαδήλωση που έγινε στη Μινεσότα (εκεί που έπεσε νεκρός ο 32χρονος Φιλάντο Καστίλ), καθώς και οι ογκώδεις διαδηλώσεις που έγιναν σε πολλές πόλεις των ΗΠΑ (Σαν Φρανσίσκο, Νέα Υόρκη, Μπατόν Ρουζ, Φίνιξ, όπου η αστυνομία χρησιμοποίησε σπρέι πιπεριού για να διαλύσει τους διαδηλωτές), δημιουργούν ένα εκρηκτικό μείγμα που μπορεί να οδηγήσει σε ανεξέλεγκτες καταστάσεις.

Η αστυνομία προσπαθεί απεγνωσμένα να εμφανίσει την περίπτωση του Μάικα Τζόνσον σαν «μεμονωμένη» και άσχετη με τα περιστατικά των εν ψυχρώ δολοφονιών Αφροαμερικανών από άντρες της, ισχυριζόμενη ότι ο Τζόνσον είχε σχεδιάσει να σκοτώσει μπάτσους πολύ πριν από αυτά τα περιστατικά. Ο Τζόνσον είχε υπηρετήσει στο Αφγανιστάν ως πεζοναύτης, αλλά απογοητεύτηκε οικτρά από τη στρατιωτική του θητεία και επηρεάστηκε από τις ριζοσπαστικές οργανώσεις των μαύρων. Γι' αυτό και δεν έριξε στα τυφλά, αλλά στόχευσε λευκούς μπάτσους. Το παράδειγμά του μιμήθηκαν

άλλοι δύο Αφροαμερικανοί, ένας στο Μπάλγκουν, προάστιο του Σεντ Λούις στο Μιζούρι και άλλος ένας στην Βαλντόστα της Γεωργίας, στέλνοντας δύο ακόμα μπάτσους στο νοσοκομείο.

Ταυτόχρονα, η ανακοίνωση του νέου κόμματος των Μαύρων Πανθήρων (δεν είναι τόσο νέο αφού ιδρύθηκε πριν από 27 χρόνια), ότι τα μέλη του που θα διαδηλώσουν έξω από το συνέδριο του Ρεπουμπλικανικού Κόμματος, που θα γίνει στο Κλίβελαντ του Οχάιο την επόμενη βδομάδα, θα είναι οπλισμένα για αυτοάμυνα, δημιουργεί νέο πονοκέφαλο στις αρχές, παρά το γεγονός ότι το κόμμα αυτό δεν έχει τη δύναμη να απειλήσει την καθεστηκία τάξη στις ΗΠΑ.

Σε μια προσπάθεια να τιθασεύσει το κίνημα οργής, η αστυνομία προχώρησε σε συλλήψεις εκατοντάδων ατόμων για «παρακώλυση συγκοινωνιών», ακολουθώντας την τακτική «μαστίγιο και καρότο»: σας συλλαμβάνουμε αλλά «προστατεύουμε» το δικαίωμά σας στη διαμαρτυρία! Οι «εγγυήσεις» για την «προστασία» του δικαιώματος της διαδήλωσης δόθηκαν από τον ίδιο τον Ομπάμα αλλά και τον επικεφαλής της αστυνομίας του Ντάλας (Αφροαμερικανοί και οι δύο), υπό τον όρο ότι οι διαδηλώσεις θα είναι ειρηνικές και μέσα στα πλαίσια του νόμου και της τάξης. Ακόμα και οι αποκλεισμοί δρόμων ξεφεύγουν όμως από τα όρια αυτά. Το ίδιο ισχύει και γι' αυτούς που τόλμησαν να εκ-

θείασουν τον Τζόνσον από το facebook, οι οποίοι -σύμφωνα με τον επικεφαλής της αστυνομίας του Ντιτρόιτ- θα πρέπει να δικαστούν ως «εγκληματίες»! Όταν τα πράγματα ζορίζουν η «ελευθερία του λόγου» πάει περίπατο...

Από την άλλη, η στατιστική των θανάτων είναι αμείλικτη. Σύμφωνα με τη βρετανική εφημερίδα Guardian, από τους 1.134 θανάτους που έγιναν κατά τη διάρκεια εμπλοκής με την αστυνομία το 2015 στις ΗΠΑ, οι Αφροαμερικανοί άντρες μεταξύ 15 και 34 ετών αντιπροσώπευαν περισσότερο από το 15% (ποσοστό πενταπλάσιο από αυτό των λευκών της ίδιας ηλικιακής ομάδας).

Η ατιμωρησία των μπάτσων από τις «ανεξάρτητες» δικαστικές αρχές (οι οποίες τις περισσότερες φορές δεν τους περνούν καν από δίκη) ευνοεί την έξαρση της ρατσιστικής αστυνομικής βίας. Η τελευταία είναι παντού παρούσα και δεν εξαιρεί κανέναν (είναι γνωστό το περιστατικό στο λύκειο του Σπρινγκ Βάλει τον περσινό Οκτώβρη, όπου μπάτσος έκανε κεφαλοκλείδωμα σε μαθήτρια και την αναποδογύρισε μαζί με το θρανίο της εν ώρα μαθήματος). Αυτά που βγαίνουν στη δημοσιότητα σίγουρα δεν είναι παρά μόνο ένα μικρό δείγμα (ίσως το πιο ακραίο και βίαιο) της καθημερινής ρατσιστικής βίας που ασκείται πάνω στους Αφροαμερικανούς στις ΗΠΑ.

«Οι αγορές και οι επιχειρηματικές αποφάσεις δε μπορούν να περιμένουν οχτώ βδομάδες» έλεγε την προηγούμενη βδομάδα η γενική γραμματέας του Βρετανικού Συνδέσμου Βιομηχανιών (CBI), Κάρολιν Φέρμπερν, σχολιάζοντας τις διαδικασίες εκλογής νέου πρωθυπουργού. Και ω του θαύματος, η πρώην υπουργός Εσωτερικών, η 59χρονη Τερίζα Μέι, ανέρχεται αμέσως στο πρωθυπουργικό αξίωμα, καθώς η υπουργός Ενέργειας, Αντρέα Λίντσον, η τελευταία που είχε απομείνει στην κούρσα της διαδοχής του Κάμερον, αποσύρθηκε και αυτή!

Η σχετική αυτονομία της αστικής πολιτικής έγινε θρύψαλα στη Βρετανία. Όταν κινδυνεύουν τα συμφέροντα της αστικής τάξης, τότε οι αστοί πολιτικοί είτε θα πρέπει να ευθυγραμμιστούν άμεσα με τα κελεύσματά της είτε θα πρέπει να πάνε σπιτάκι τους. Αυτό είναι άγραφος νόμος στον καπιταλισμό και δε θα μπορούσε να γίνει διαφορετικά στη Βρετανία. Πρώτα αποσύρθηκε από την κούρσα της διαδοχής ο Μπόρις Τζόνσον (ο πρώην δήμαρχος του Λονδίνου, που ήταν ο επικεφαλής των υπέρ του BREXIT Συντηρητικών και επομένως ο μεγάλος νικητής και «φυσικός» διάδοχος του ηττημένου Κάμερον). Μετά, ο Νάιτζελ Φάρατζ εγκατέλειψε το ευρωσκεπτικιστικό κόμμα του για

Ευθυγράμμιση με τις επιταγές των βρετανών καπιταλιστών

να ιδιωτεύσει, παρά το γεγονός ότι είχε κάνει όνειρο ζωής την έξοδο της Βρετανίας από την ΕΕ. Στη συνέχεια, όλοι οι «δελφίνοι» του Κάμερον στο Συντηρητικό Κόμμα παραμέρισαν, για να εκλεγεί γρήγορα η πρωθυπουργός που είχε ήδη επιλέξει η βρετανική κεφαλαιοκρατία. Οι απαιτήσεις των καπιταλιστών ικανοποιήθηκαν πλήρως σε χρόνο ρεκόρ.

Τι θα διαπραγματευτεί η Μέι; Τους όρους του BREXIT. Ή, μάλλον, τη νέα σχέση που θα έχει από δω και πέρα η Βρετανία με την ΕΕ. Μια σχέση που είναι δύσκολο να γνωρίζουμε από τώρα, καθώς οι διαπραγματεύσεις σε τέτοιες περιπτώσεις γίνονται πάντα πίσω από κλειστές πόρτες. Το σίγουρο πάντως είναι ότι η Βρετανία δε θα κόψει τις σχέ-

σεις της με την ΕΕ. Δεν μπορούμε να γνωρίζουμε πώς θα βαφτίσουν τη νέα συμφωνία (συμφωνία «ελεύθερου εμπορίου» πιθανώς), αλλά πλήρης αποχώρηση της Βρετανίας από την ΕΕ είναι πολύ δύσκολο να γίνει. Ούτε οι καπιταλιστές τη θέλουν, και είναι αυτοί που κάνουν το πραγματικό κουμάντο καθορίζοντας τις πολιτικές εξελίξεις.

Μπορεί, λοιπόν, η Μέι να διαβεβαιώνει ότι «BREXIT σημαίνει BREXIT» και να βάζει υπουργό Εξωτερικών τον Τζόνσον (δε θα μπορούσε να κάνει διαφορετικά, δεδομένου ότι πρέπει να ενώσει τους Τόρηδες και να ηγηθεί όλου του κόμματος), όμως το αποτέλεσμα των παζαριών με τη Γερμανία θα το δούμε σχετικά σύντομα. Κι αυτό το αποτέλεσμα δεν μπορεί να είναι πολύ διαφορετικό από τη συμφωνία που επιτεύχθηκε τον περασμένο Φλεβάρη μεταξύ Κάμερον και γερμανογαλλικού άξονα.

Με το που φάνηκε ότι οι εξελίξεις επιταχύνονται και η Μέι θα διοριστεί

άμεσα πρωθυπουργός στη θέση του Κάμερον, από πλευράς ηπειρωτικών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων της Ευρώπης ακούστηκαν και πάλι τα καθιερωμένα: η Βρετανία πρέπει να υποβάλει άμεσα αίτηση αποχώρησης από την ΕΕ, σύμφωνα με το άρθρο 50 της Συνθήκης και αμέσως μετά να αρχίσουν διαπραγματεύσεις για τη διαμόρφωση της νέας σχέσης της με την ΕΕ. Η Μέι, όμως, κατέστησε σαφές ότι δε βιάζεται και ζήτησε χρόνο. Κάθε πλευρά εμφανίζεται να λέει δημόσια αυτά που πρέπει να πει, ενώ στο παρασκήνιο είναι σίγουρο ότι οργιάζει το παζάρι. Η Μέρκελ δήλωσε πως όποιος θέλει ελεύθερη πρόσβαση στην ενιαία αγορά της ΕΕ θα πρέπει ως αντάλλαγμα να αποδεχτεί όλες τις βασικές ελευθερίες, συμπεριλαμβανομένης της ελευθερίας μετακίνησης προσώπων, όμως η συμφωνία του περασμένου Φλεβάρη δίνει τη δυνατότητα στη Βρετανία να θέσει εμπόδια σ' αυτή την «ελεύθερη μετακίνηση». Άλλο τι λέγεται δημόσια, λοιπόν, και άλλο τι διαπραγματεύονται στο παρασκήνιο.

Εκείνο που μέλλεται να δούμε είναι πώς θα πλασάρουν την κωλοτούμπα στη Βρετανία. Θα έχει ενδιαφέρον από την άποψη του πώς διαχειρίζεται τη «βούληση του λαού» η παλαιότερη αστική δημοκρατία στην Ευρώπη.

Βενεζουέλα

Τα αδιέξοδα του μικροαστικού «σοσιαλισμού»

Πριν από δύο μήνες γράφαμε ότι «οι αντιιμπεριαλιστικές κορώνες δεν ταίρουν τα άδεια στομάχια». Αναφερόμασταν στην κατάσταση έκτακτης ανάγκης που ο διάδοχος του Τσάβες, Μαδούρο, κήρυξε στη Βενεζουέλα, προσπαθώντας παράλληλα να συσπειρώσει τους τσαβιστές οπαδούς του με την επίκληση του κινδύνου «στρατιωτικού πραξικοπήματος». Από τότε, κανένα στρατιωτικό πραξικόπημα δεν έγινε, αν και η οικονομική κατάσταση χειροτέρευσε τόσο που οι ελλείψεις τροφίμων στην αγορά ανάγκασαν το καθεστώς να ανοίξει τα σύνορα με την Κολομβία για να μπορέσουν μερικές χιλιάδες άνθρωποι να ψωνίσουν είδη βασικής κατανάλωσης!

Οι τρομερές ελλείψεις σε τρόφιμα αναδεικνύουν και την αποτυχία του μικροαστικού «σοσιαλισμού» στη Βενεζουέλα. Όταν οι τιμές του πετρελαίου ανέβαιναν, το καθεστώς μπορούσε να κάνει κάποια καθαρά δημαγωγική ρεφορμιστική πολιτική, χωρίς όμως να επιτίθεται στα ιερά και τα όσια της καπιταλιστικής ιδιοκτησίας, όπως έχουμε αναλύσει εκτεταμένα από αυτές εδώ τις στήλες (βλ. σειρά άρθρων με τίτλο «Ο χαρακτήρας της «μπολιβαριανής επανάστασης» του Τσάβες» το Δεκέμβριο του 2007). Τώρα η ρεφορμιστική πολιτική «κλάταρε», αποκαλύπτοντας το καπιταλιστικό υπόβαθρο μιας χώρας που υποτίθεται ότι έχτιζε τον «σοσιαλισμό του 21ου αιώνα».

Την περασμένη Τετάρτη (13/7), ένα ακόμα ξένο μονοπώλιο εγκατέλειψε τη χώρα.

Η χαρτοποιία Kimberly Clark έκλεισε αιφνιδιαστικά το εργοστάσιό της στη Βενεζουέλα και έστειλε γύρω στους 1.000 εργάτες στην ανεργία. Ο Μαδούρο δήλωσε με... περηφάνια, ότι τώρα οι εργάτες θα αναλάβουν το εργοστάσιο! Γιατί τώρα και όχι στα προηγούμενα χρόνια του «σοσιαλισμού»; Και γιατί εμφανίζεται ο Μαδούρο σαν... απατημένη ερωμένη, κατηγορώντας τα μονοπώλια που εγκαταλείπουν τη χώρα ότι κάνουν «σαμποτάζ»; Δεν είναι κατάπτωση να εξοργίζεται ένας «σοσιαλιστής» επειδή τα μονοπώλια φεύγουν από τη χώρα του (αντί να τα διώξει ο ίδιος); Θα μας πουν ότι και οι μπολσεβίκοι στη μετεπαναστατική Ρωσία, με τη ΝΕΠ, έκαναν παραχωρήσεις στο κεφάλαιο (εκχωρήσεις τις έλεγαν). Αυτή, όμως, ήταν μια βραχύχρονη πολιτική που έδωσε τη θέση της στην κολεκτιβοποίηση και στη θεμελίωση μιας πραγματικά σοσιαλιστικής βιομηχανίας (με όσα προβλήματα και καθυστερήσεις κι αν αντιμετώπισε στην πορεία). Ποτέ οι πραγματικοί σοσιαλιστές δεν εκλιπαρούν τα ξένα μονοπώλια να κάσουν στη χώρα για να βοηθήσουν στην... οικοδόμηση του σοσιαλισμού! Ο Μαδούρο, όμως, δεν ντρέπεται να υπονοεί ακριβώς αυτό και να κατηγορεί τα μονοπώλια που έφυγαν! Στην παραζάλη του αποκάλυψε και κάτι ακόμα. Οι αυτές οι εταιρίες δεν έχουν δικαίωμα να γκρινιάζουν γιατί έλαβαν μεγάλες ποσότητες δολαρίων από το ίδιο το κράτος ως αντάλλαγμα για την παραγωγή τους και για εισαγωγές (βλ. φιλοτσαβικό

πρακτορείο Venezuelanalysis, <http://venezuelanalysis.com/news/12081>).

Τα μονοπώλια που πουλούσαν τα προϊόντα τους στη ντόπια αγορά έπαιρναν ένα

δολάριο για κάθε δέκα μολιβαριανά φουέρτε (το νόμισμα της χώρας). Πληρώνονταν στην επίσημη ισοτιμία και δεν αναγκάζονταν να πάνε στη μαύρη αγορά για να μετατρέψουν τα φουέρτε σε δολάρια (σε ισοτιμία που έφτανε ακόμα και τα 1.100 φουέρτε το δολάριο). Με αυτό τον τρόπο, το κράτος τα στήριζε αφού έπαιρναν περισσότερα δολάρια από τους μικρέμπορους που δεν είχαν κρατικές πλάτες και αναγκάζονταν να καταφύγουν στη μαύρη αγορά για να μετατρέψουν τα φουέρτε σε δολάρια, για να μπορέσουν να κάνουν τις εισαγωγές τους από

το εξωτερικό.

Όμως το μονοπώλιο είναι από τη φύση του αδυσώπητο. Δεν αρκείται στο μέσο ποσοστό του κέρδους, αλλά επιδιώκει το ανώτατο. Μόλις είδαν ότι τα πράγματα στη Βενεζουέλα δεν πάνε καλά, την έκαναν, αφήνοντας τον Μαδούρο να σπαρταράει σαν ψάρι. Και θα σπαρταράει περισσότερο, μετά από την απειλή της Citibank να κλείσει μέσα σε 30 μέρες τους λογαριασμούς της Κεντρικής Τράπεζας της Βενεζουέλας, τους οποίους χρησιμοποιεί η κυβέρνηση για τις διεθνείς της συναλλαγές.

Αναβίωση του ψυχροπολεμικού κλίματος στην Ανατολική Ευρώπη

Το NATO, στη πρόσφατη σύνοδο κορυφής του στην Πολωνία, αποφάσισε την άναπτυξη πολυεθνικής χερσαίας στρατιωτικής δύναμης στις χώρες της Βαλτικής και την Πολωνία με στόχο την αποτροπή ενδεχόμενης επίθεσης από τη Ρωσία. Η ενίσχυση της στρατιωτικής παρουσίας του NATO στην περιοχή θα γίνει με την επ' αόριστο εγκατάσταση 4.000 στρατιωτών σε Εσθονία, Λετονία, Λιθουανία και Πολωνία. Στην πολυεθνική δύναμη θα συμμετέχουν οι ΗΠΑ, η Γερμανία και ο Καναδάς με 1.000 στρατιώτες η κάθε χώρα, η Βρετανία με 650 και η Γαλλία με το Βέλγιο με 350 στρατιώτες από κοινού.

Ο γενικός γραμματέας του NATO, Γενς Στόλτενμπεργκ, ανακοίνωσε ότι το κατ' ευφημισμόν σύστημα απόκρουσης βαλλιστικών πυραύλων του NATO στην Ανατολική Ευρώπη μπήκε σε λειτουργία. Το σύστημα περιλαμβάνει πολεμικά πλοία, ραντάρ και πυραύλους μεγάλου βεληνικούς τοποθετημένους σε στρατηγικά σημεία στα κράτη-μέλη του NATO δίπλα στα σύνορα με τη Ρωσία.

Επιπλέον, οι ΗΠΑ σκοπεύουν να δαπανήσουν περίπου 3,4 δισ. δολάρια για τη στρα-

τιωτική ενίσχυση των συμμάχων της στην περιοχή, ενώ ο Ομπάμα έχει ήδη ανακοινώσει την αποστολή μιας αμερικανικής ταξιαρχίας τεθωρακισμένων και πεζικού με 4.200 στρατιώτες στην Ανατολική Ευρώπη (η διοίκησή της θα εδρεύει στην Πολωνία.)

Με πρόσχημα την ενίσχυση των ρωσικών στρατευμάτων που σταθμεύουν στην Μαύρη Θάλασσα, το NATO ενίσχυσε τη στρατιωτική παρουσία του στην περιοχή επικαλούμενο την ανησυχία της Ρουμανίας και της Βουλγαρίας για κλιμάκωση της ρωσικής επιθετικότητας μετά την προσάρτηση της Κριμαίας.

Σε πρόσφατες δηλώσεις του ο βούλγαρος πρωθυπουργός επιχειρεί να αποκλιμακώσει την ένταση με την Ρωσία. Έχει κάθε λόγο να το κάνει αφού ο βουλγάρικος καπιταλισμός έχει υποστεί μεγάλο πλήγμα από τις κυρώσεις εις βάρος της Ρωσίας, τις οποίες είναι υποχρεωμένες να τηρούν οι χώρες δορυφόροι των ΗΠΑ και του γαλλο-γερμανικού άξονα. Σύμφωνα με ρεπορτάζ του ειδησεογραφικού ιστότοπου Sputnik, ο γαλλο-γερμανικός άξονας δεν είναι ιδιαίτερα

πρόθυμος να ακολουθήσει τους Αμερικάνους στην προσπάθειά τους να ενισχύσουν την στρατιωτική παρουσία στην περιοχή και το σφίξιμο του κλοιού γύρω από την Ρωσία. Παρά το γεγονός ότι η Γαλλία και η Γερμανία θα συμμετέχουν με χερσαίες δυνάμεις στη στελέχωση των νατοϊκών δυνάμεων που θα σταθμεύουν στις χώρες της Βαλτικής, οι δηλώσεις του Ολάντ ότι η Ρωσία δεν είναι εχθρός αλλά συνεργάτης, και οι από κοινού δηλώσεις των υπουργών Εξωτερικών Γαλλίας και Γερμανίας ότι η ΕΕ πρέπει να συγκροτήσει ευρωστρατό, που δείχνουν τάση για αποδέσμευση του γαλλικού και γερμανικού ιμπεριαλισμού από το NATO και την αμερικανική ηγεμονία σε αυτόν, αποκαλύπτουν την απουσία σύμπνοιας μεταξύ των δυτικών ιμπεριαλιστών.

Φυσικά, η Ρωσία δεν πρόκειται να μείνει απαθής μπροστά στην κατακόρυφη αύξηση της νατοϊκής στρατιωτικής παρουσίας στα ανατολικά της σύνορα. Ο ρώσος απεσταλμένος στο NATO δήλωσε ότι η Ρωσία θα απαντήσει με ένα εντελώς ασύμμετρο τρόπο στην νατοϊκή επιθετικότητα.

στο ψαχνό

Ιδεοληψία

Σύμφωνα με όσα δήλωσε ο Κατρούγκαλος μετά από σύσκεψη με τις λεγόμενες εργοδοτικές οργανώσεις και τη ΓΣΕΕ, που αναγκάστηκε να συγκαλέσει στο υπουργείο την περασμένη Τρίτη, «οι κοινωνικοί εταίροι συζήτησαν σε ένα περιβάλλον συνεννόησης και κατέληξαν σε σημαντικές συγκλίσεις γύρω από τα θέματα για τα οποία θέλουμε να δημιουργηθεί εθνικό κοινωνικό μέτωπο, το οποίο θα μας βοηθήσει στο να αποκρούσουμε τις ακραίες νεοφιλελεύθερες θέσεις των γνωστών παικτών που θέλουν να συνεχιστεί η απορρύθμιση στην αγορά εργασίας».

Ετσι, έσβησε μεμιάς η ιστορία της τελευταίας εξαετίας (τουλάχιστον) και στη θέση του ταξικού ανταγωνισμού μπήκε το εθνικό κοινωνικό μέτωπο.

Προσέξτε, δεν αναφερόμαστε στον ταξικό ανταγωνισμό γενικά, που χαρακτηρίζει τους καπιταλιστικούς σχηματισμούς, αλλά στον ταξικό ανταγωνισμό όπως αναπτύχθηκε στη χώρα μας τα χρόνια των Μνημονίων.

Είναι γνωστό ότι η πολιτική αυτών των ετών δεν περιορίστηκε μόνο στο λεγόμενο δημοσιονομικό μέτωπο (φόροι και μείωση κρατικών δαπανών), ούτε μόνο στο μέτωπο των ιδιωτικοποιήσεων, που θα περίμενε κανείς να εστιάζεται αποκλειστικά το ενδιαφέρον των δανειστών (για να πάρουν τα λεφτά τους, όπως θα 'λεγε κανείς). Επεκτάθηκε και σε μεταρρυθμίσεις στον τομέα των εργασιακών σχέσεων, για τις οποίες οι δανειστές δε θα έπρεπε να έχουν κανένα ενδιαφέρον.

Τι ενδιαφέρει τους δανειστές πόσο είναι το μεροκάματο στην Ελλάδα ή τι επιδόματα παίρνουν οι εργάτες του ιδιωτικού τομέα (πολυετίες, οικογενειακά κτλ.) ή πώς λειτουργεί το σύστημα των συλλογικών συμβάσεων εργασίας; Κι όμως, επενέβησαν βιαίως και σ' αυτό το πεδίο, με τα γνωστά μέχρι στιγμής αποτελέσματα. Είναι ο πυρήνας μιας διαδικασίας υπαξίωσης της εργατικής δύναμης, την οποία εμείς πρώτοι ονομάσαμε κινεζοποίηση.

Για λογαριασμό τίνων προώθησαν οι δανειστές την κινεζοποίηση; Ο Κατρούγκαλος και οι συν αυτό προσπαθούν να μας πείσουν ότι αυτό υπήρξε αποτέλεσμα κάποιας νεοφιλελεύθερης ιδεοληψίας, η οποία -εν είδει ψυχικής ασθένειας- κατατράχει ιδιαίτερα τα στελέχη του ΔΝΤ.

Γνωρίζουμε, όμως, ότι όχι μόνο τα στελέχη του ΔΝΤ, αλλά τα στελέχη της τρόικας (που τώρα έχει γίνει κουαρτέτο) συνολικά, δεν κατατράχονται από κάποια ιδεοληψία, αλλά έδρασαν και εξακολουθούν να δρουν ως μακρύ χέρι της κεφαλαιοκρατίας, ντόπιας και ξένης. Η κινεζοποίηση δεν είναι αποτέλεσμα της διαστροφής του Τόμσεν και της Βελκουλέσκου, αλλά η μεγάλη ευκαιρία της κεφαλαιοκρατίας να πετύχει μια στρατηγικής σημασίας νίκη επί του προλεταριάτου.

Αυτοί που τώρα εμφανίζονται σε εθνικό μέτωπο με τη συγκυβέρνηση και τη ΓΣΕΕ είναι οι μεγάλοι οφελούμενοι της κινεζοποίησης και οι συνομιλητές της τρόικας. Και οι κυβερνήσεις είναι οι υπηρέτες τους. Το εθνικό μέτωπο που συγκροτεί ο Κατρούγκαλος είναι ένα αντεργατικό μέτωπο. Σκοπό έχει να ρίξει στάχτη στα μάτια των εργατών και να παραλύσει αντιστάσεις, ενόψει του νέου αντεργατικού πακέτου που θα έρθει το φθινόπωρο.

Θα είναι πραγματικά ιδεοληπτικός ο εργάτης που θα χάσει αυτό το παραμύθι, που θα κρεμάσει τις ελπίδες του στην... αποτελεσματικότητα του εθνικού μετώπου και θα εναποθέσει την τύχη του στα χέρια των ταξικών εχθρών, αντί να την πάρει στα δικά του.

Επειδή στην επίσημη ιστοσελίδα του Μαξίμου (primeminister.gr) υπάρχουν μόνο «κροπαρισμένες» (ξακρισμένες) φωτογραφίες, για να δίνουν την εντύπωση ότι ο Τσίπρας είχε ιδιαίτερη συνάντηση με τον Ομπάμα, παραθέτουμε μια μη ξακρισμένη φωτογραφία, στην οποία φαίνεται καθαρά ότι ήταν μια εθιμοτυπική συνάντηση, απ' αυτές που κρατούν λίγα λεπτά, παρουνσία όλης της ελληνικής αντιπροσωπείας στη σύνοδο του ΝΑΤΟ. Πού τη βρήκαμε τη φωτογραφία; Στην ιστοσελίδα του υπουργείου Αμυνας! Όχι που θ' άφηνε ο Καμμένος τον Τσίπρα να πάρει τη δόξα μόνος του...

KONTRES

Τζάμπα μάγκας

«Θα τους τρίψω στη μούρη όλα όσα μου προσάπτουν» έλεγε με προσποιητή αγανάκτηση ο Βούτσης στους κοινοβουλευτικούς συντάκτες την Πέμπτη 7 Ιουλίου, αναφερόμενος σε όσους στιγματίζουν τη γλειψματική στάση του έναντι των νεοναζι της Χρυσής Αυγής. Χρησιμοποιώντας τα λόγια του συντρόφου του (από την εποχή του «εσωτερικού») Νεφελούδη, θα του λέγαμε «προσοχή στο καλσόν, γιατί έχεις και τα κιά σου».

Στο Mega τον είδαμε πιο... ήρεμο. Εκεί βγήκε για να εξηγήσει ότι ασφαλώς και ο ΣΥΡΙΖΑ θα ήθελε εκλογικό νόμο χωρίς τις ψήφους της Χρυσής Αυγής, αλλά ένας πρόεδρος της Βουλής δεν είναι δυνατόν ναβάλει απαγορευτικό στις ψήφους των βουλευτών, χαρακτηρίζοντας άλλες ευπρόσδεκτες και άλλες όχι! Και γιατί δεν τα είπε αυτά από την πρώτη στιγμή, αλλά κατόπιν των καταγγελιών; Και γιατί περίμενε τόσες μέρες για να διευκρινίσει ότι... δεν μιλούσε ως ηγετικό στέλεχος του ΣΥΡΙΖΑ αλλά... ως πρόεδρος της Βουλής; Και γιατί περίμενε τόσες μέρες για να κάνει τη... διευκρίνιση; Και γιατί δε βγήκε άλλο ηγετικό στέλεχος του ΣΥΡΙΖΑ να δηλώσει καθαρά ότι δε θέλουν τις ψήφους των χρυσαυγιτών;

Όλοι καταλάβαμε τι «έπαιξε». Αυτοί που το Δεκέμβριο του 2014 καλούσαν τους Σαμαροβενιζέλους να μην εκλέξουν πρόεδρο της Δημοκρατίας τον Δήμα με τις ψήφους των χρυσαυγιτών, τώρα λιγουρεύονται αυτές τις ψήφους για να πιάσουν τις 200 στην ψηφοφορία για τον εκλογικό νόμο. Γι' αυτό και ο Βούτσης έκανε «άνοιγμα» προς τους νεοναζι. Γι' αυτό και δεν πήρε κανένα διοικητικό μέτρο σε βάρος τους (όπως είχε όχι απλά δικαίωμα, αλλά υποχρέωση), παρά τα αίτημα που αυτοί κάνουν μέσα στο αστικό κοινοβούλιο. Αν δεν προσέβλεπαν στις χρυσαυγίτικες ψήφους, θα έκαναν αυτό το οποίο ζητούσαν από τους Σαμαροβενιζέλους να κάνουν το 2014: θα δήλωναν ότι δε δέχονται να ψηφίσουν εκλογικό νόμο με τις ψήφους της ΧΑ. Ξα-

ναθυμίζουμε ότι τότε τα αδέρφια Μητσοτάκη (Ντόρα και Κυριάκος) δήλωσαν ότι θα ψηφίσουν «παρών», αν ψηφίσουν Δήμα και οι χρυσαυγίτες, ενώ ο ίδιος ο Δήμας δήλωσε πως δε θα δεχτεί να εκλεγεί πρόεδρος με τις χρυσαυγίτικες ψήφους.

Ακίνδυνος

Του πήρε κάμποσους μήνες του Βαγγέλα να συνέλθει από το σοκ της ήττας στις εσωκομματικές εκλογές. Αφού, λοιπόν, πέρασε η περίοδος του πένθους, βγήκε στον Χατζηνικολάου για να δηλώσει «παρών», πετώντας μερικές μπηχτές κατά του Κούλη. Ο οποίος Κούλης αντιπαρήλθε ψύχραιμος τις μπηχτές, βάζοντας τον Κουμουτσάκο να δηλώσει ότι ο Βαγγέλας είναι «εξέχον, κορυφαίο στέλεχος της παράταξής μας» με «γνώση και μεγάλη εμπειρία». Για να καταλήξει: «Όλοι γνωρίζουν ότι η πόρτα του προέδρου του κόμματος είναι πάντα ανοιχτή». Που σημαίνει πως άμα ο Βαγγέλας θέλει συνάντηση με τον Κούλη, θα πρέπει να τη ζητήσει ο ίδιος, διότι ο Κούλης δεν πρόκειται να του στείλει καμιά ειδική πρόσκληση.

Συνηθισμένα πράγματα σ' ένα μεγάλο αστικό κόμμα. Οι βαρόνοι υπενθυμίζουν την παρουσία τους και οι αρχηγοί είτε τους παίρνουν υπόψη είτε όχι. Αυτή την περίοδο ο Βαγγέλας είναι ακίνδυνος για τον Κούλη, που ξέρει ότι όλοι θα συσπειρωθούν γύρω του ενόψει της επιστροφής στην κυβερνητική εξουσία, που είναι ο διακαής πόθος όλων των δεξιών στελεχών.

Θα δείξει

Δεν ήταν όλα όσα είπε ο Βαγγέλας άνευ πολιτικής σημασίας. Κάρφωσε για παράδειγμα τον Κούλη για τη γραμμή «να φύγει η κυβέρνηση», υποδεικνύοντας μια κατεύθυνση εθνικής συνεννόησης με την κυβέρνηση του Τσίπρα, ο οποίος ακόμα παραμένει πρωθυπουργός (άρα απέτυχε η στρατηγική Μεϊμαράκη). Το ερώτημα που τέθηκε από διάφορες πλευρές ήταν αν ο Βαγγέ-

λας εξέφρασε απλά την προσωπική του πικρία, βρίσκοντας κάτι για να την πει στον Κούλη, ή αν αυτή είναι γενικότερη γραμμή των Καραμανλικών. Θα δείξει. Δεν πρέπει, όμως, να ξεχνάμε πως αυτή η γραμμή επιβλήθηκε από τα πράγματα στον Κυριάκο, προκειμένου ν' αποφύγει την πίεση για στήριξη του Τσίπρα στα νομοθετήματα

Μεγαλολομπίστας

Η περιβόητη Goldman Sachs προσέλαβε τον Μπαρόζο ως μη εκτελεστικό πρόεδρο για τον ευρωπαϊκό κλάδο της στο Σίτι του Λονδίνου. Μη εκτελεστικός πρόεδρος σημαίνει ότι ο Μπαρόζο δε θα αναμιγνύεται με τη διοίκηση της τράπεζας. Και τι θα κάνει; Αυτό που ξέρει καλά. Αυτό που έκανε πάντοτε (από την εποχή που πήρε τον τίτλο «ο καφετζής των Αζορών», φιλοξενώντας το 2003 ως πρωθυπουργός της Πορτογαλίας τους Μπους και Μπλερ που αποφάσισαν την επίθεση στο Ιράκ). Θα κάνει «λόμπινγκ» υπέρ της τράπεζας και θα προσπαθεί να αντλεί πληροφόρηση για λογαριασμό της. Από νομική άποψη είχε το δικαίωμα να αναζητήσει εργασία, όμως οφείλει να ασκεί τα νέα του καθήκοντα με διακριτικότητα (sic!) και χωρίς να κάνει χρήση των εμπιστευτικών πληροφοριών που περιήλθαν σε γνώση του ενόσω «είχε την τιμή και το προνόμιο» να είναι πρόεδρος της Κομισιόν, δήλωσε στις Βρυξέλλες ο Σχοινάς, εκπρόσωπος του Γιούνκερ. Και γέλασαν και τα τσιμέντα στη μουντή πρωτεύουσα του Βελγίου.

Οι Αμερικανοί τα έχουν λυμένα αυτά τα πράγματα. Από τη διοίκηση μιας επιχείρησης γίνεται κανείς υπουργός και μόλις λήξει η υπουργική του θητεία επιστρέφει στην επιχείρηση. Εδώ στην Ευρώπη οι αστοί πολιτικοί επιμένουν στο παραμύθι της ανεξαρτησίας τους. Ευτυχώς που βρίσκεται κάνα λιγούρι τύπου Μπαρόζο για να μας θυμίζει την υποκρισία τους.

που συνδίδευν την πρώτη αξιολόγηση. Προωθούσε μια δήθεν έξαλλη γραμμή πτώσης της κυβέρνησης, βοηθώντας έτσι τους ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ να συσπειρωθούν στη Βουλή, για να μην αναγκαστεί η ΝΔ να επαναλάβει αυτό που -επίσης αναγκαστικά- έκανε τον Ιούλη-Αύγουστο του 2015, όταν ψήφισε το τρίτο Μνημόνιο και τους εφαρμοστικούς του νόμους.

Κουμπαριές

Πρώτα πέταξε τη μπηχτή ο γραμματέας της ΚΟ του ΠΑΣΟΚΟ-ΔΗΜΑΡ Κεγκέρογλου που αναρωτήθηκε (από το twitter): «Ποιος υπουργός έχει θέσει veto για τη χορήγηση μιας εκ των τεσσάρων αδειών για κανάλι στον κουμπάρο του;».

Ακολούθησε tweet της Ραχήλ, που όσο να 'ναι έχει εκπαιδευτεί δίπλα στον πρόεδρο Πάνο σε τέτοια «χτυπήματα»: «Συμπτώσεις ρε παιδί μου... Αίτηση για κανάλι, κατέθεσε και ο Χρήστος Καλογρίτσας, κουμπάρος του Πάνου Καμμένου, κουμπάρος του Χρήστου Σπίρτζη, αδελφικός φίλος του Νίκου Παππά, ιδιοκτήτης της GPO, της κατασκευαστικής που εξαγόρασε την εταιρεία ΜΕ-ΔΟΥΣΑ, την εταιρεία ΤΣΙΠΡΑΣ ΑΤΕ του Παύλου Τσίπρα, πατέρα του Αλέξη. Ιδιοκτήτης της εταιρείας που "χτύπησε" την ΕΥΑΘ που ξεπουλάνε και θα υπογράψουν όλοι αυτοί. Και βέβαια, υποθέτω, ότι το κανάλι που θα του δώσουν θα το χειρίζεται ο άλλος κουμπάρος μεγαλοδημοσιογράφος...».

Η πρώτη πράξη της παράστασης έκλεισε με τον υπουργό Πάνο να βγαίνει στον αγαπημένο του Βερέκιο και να δηλώνει ότι ο κουμπάρος του Καλογρίτσας δεν πρέπει να πάρει άδεια, γιατί είναι εργολάβος. Οι υπόλοιποι ονοματισθέντες από την Ραχήλ δεν μίλησαν.

Πολυπλόκαμο τέρας

Αντε τώρα να βγάλεις άκρη με τη διαπλοκή και με τους καταγγέλλοντες τη διαπλοκή. Εργολαβική εταιρία GPO δεν υπάρχει απ' όσο γνωρίζουμε. Αρα δεν μπορεί να εξαγόρασε την εταιρία του πατέρα του Τσίπρα. Η GPO ελέγχεται από την οικογένεια Καλογρίτσα, που έχει και κατασκευαστικές εταιρίες. Για την Ραχήλ, όμως, αυτά είναι φιλά γραμμάτα. Πρόεδρος της GPO είναι από το 2004 ο Θεοδωρικός, άλλοτε πολιτικό παιδί του Μίμη Ανδρουλάκη, που τον έκανε και γραμματέα της ΚΝΕ το 1990, όταν η πλειοψηφία της οργάνωσης, υπό τον γραμματέα της Γιώργο Γράφα, αποχώρησε. Ο Θεοδωρικός και η GPO έχουν χρόνια συνεργασία με το Mega και δεν μπορείς να πεις ότι στήριξαν ποτέ τον ΣΥΡΙΖΑ. Ο Θεοδωρικός, όμως, πρόεδρος μιας εταιρίας που μετοχικά ελέγχεται από την οικογένεια Καλογρίτσα, είναι πλέον σύμβουλος του Κυριάκου, δεξί του χέρι κυριολεκτικά.

Να ανακεφαλαιώσουμε; Ο πατέρας Καλογρίτσας είχε άριστες σχέσεις με τον Περισσό (που τον έκανε εκδότη της «Πρώτης»). Μετά τη διάσπαση του Περισσού και το κλείσιμο της «Πρώτης», ο Καλογρίτσας, παραμένοντας πάντοτε εργολάβος, φτιάχνει τη GPO και συνεργάζεται στενά με το ΠΑΣΟΚ και τον Λαλιώτη, που τότε είναι στα πάνω του (υπεύθυνος για τα δημόσια έργα από τη μια, επικεφαλής στον προπαγανδιστικό σχεδιασμό του ΠΑΣΟΚ από την άλλη). Ο Καλογρίτσας, όμως, έχει και κουμπαριά με τον Καμμένο, και κουμπαριά με τον Σπίρτζη, ενώ ο επικεφαλής μιας εταιρίας του, της GPO, γίνεται σύμβουλος του Μητσοτάκη!

Τελικά, μια μεγάλη παρέα... είμαστε ή «το πολυπλόκαμο τέρας της διαπλοκής».

Μαχαιρώματα

Δεν ξέρουμε αν ο Ολάντ φανταζόταν πως όταν έπαιρνε τον Εμανουέλ Μακρόν από τις τράπεζες για να τον κάνει υπουργό Οικονομίας (σε αντικατάσταση του «αριστερού αντάρτη» Αρνό Μοντμπούρ), θα τον έβλεπε μετά από κάμποσο καιρό να μοστράρει ως αρχηγός κόμματος. Ο Μακρόν όχι μόνο έφτιαξε «κίνημα διακομματικό», που το ονόμασε En Marche! (Εμπρός!), αλλά την περασμένη Τρίτη έκανε και την πρώτη δημόσια ομιλία του ως κομματάρχης. Όχι όπου κι όπου, αλλά σ' ένα χώρο που κουβαλά μεγάλους συμβολισμούς για τους γάλλους σοσιαλδημοκράτες, το Maison de la Mutualite. Με καμιά τριανταριά σοσιαλδημοκράτες βουλευτές στο ακροατήριο, με τη χήρα του Μισέλ Ροκάρ «πρώτο τραπέζι πίστα» και τους περίπου 1.800 κλακαδόρους να φωνάζουν «Μακρόν για πρόεδρος», ο φωτογενής τραπεζίτης-πολιτικός εμφανίστηκε ως... αντισυστημικός (αυτό φοριέται πολύ τα τελευταία χρόνια), πήδησε πάνω από τις διαφορές «αριστεράς και δεξιάς» και υποσχέθηκε στους οπαδούς του: «Φανταστείτε πού θα είμαστε σε τρεις μήνες, σε έξι μήνες, σε ένα χρόνο! Αυτό το κίνημα τίποτα δεν θα το σταματήσει! Θα το οδηγήσουμε μαζί μέχρι το 2017 και μέχρι τη νίκη!».

Ο πρωθυπουργός Μανουέλ Βαλς εξέφρασε δημόσια την ενόχλησή του. «Είναι καιρός να σταματήσουν όλ' αυτά» απάντησε σε δημοσιογράφο που τον ρώτησε αν ένας υπουργός του μπορεί να οργανώνει δικές του πολιτικές συγκεντρώσεις. Ο Ολάντ, όμως, παρέμεινε ατάραχος σαν Βούδας. Στο γαλλικό Τύπο αναρωτιούνται αν ο Ολάντ έχει αποφασίσει να μην είναι ξανά υποψήφιος το 2017. Εμείς υποψιαζόμαστε πως ο «κοντοπούτανος» αφήνει τους υπερφιλόδοξους Μακρόν και Βαλς να αλληλοσφαγούν, για να κερδίσει στο τέλος αυτός το χρίσμα των Σοσιαλιστών.

ZOOM

Η ψήφος ως μπούμερανγκ

Θα μπορούσαμε να δείξουμε τα όσα συμβαίνουν στη Βρετανία, την κοτίδα του αστικού κοινοβουλευτισμού, μετά τη δημοψηφισματική ψήφο υπέρ του Brexit, για να επιχειρηματολογήσουμε για την αχρηστία της ψήφου στις σύγχρονες αστικές κοινωνίες. Προτιμούμε, όμως, να εστιάσουμε την προσοχή μας στα «καθ' ημάς», μέρες που είναι.

Πέρυσι τέτοιες μέρες, ο Τσίπρας έμπαινε στο Eurosummit για την τελευταία φάση της «σκληρής διαπραγματεύσεως» κι έβγαине με το τρίτο Μνημόνιο παραμάσχαλα. Το αποτέλεσμα εκείνης της μέρας ήταν προδιαγεγραμμένο. Ο χρόνος αναλώθηκε στη ρύθμιση κάποιων επιμέρους θεμάτων. Το αποτέλεσμα είχε προδιαγραφεί τη νύχτα της 5ης Ιούλη. Την ώρα που κόσμος και κοσμάκης πανηγύριζε στο Σύνταγμα και την Κουμουνδούρου τη νίκη του Όχι, ο Τσίπρας πήγαινε στον πρόεδρο της Δημοκρατίας για να του ζητήσει να συγκαλέσει το συμβούλιο των πολιτικών αρχηγών.

Δεν το έκανε κρυφά ο Τσίπρας, το ανακοίνωσε δημόσια, με τηλεοπτικό διάγγελμα του να ωρίς το ίδιο βράδυ, λίγο μετά την ανακοίνωση του δημοψηφισματικού αποτελέσματος. Κι ενώ ήταν ολοφάνερο τι πρόκειται να γίνει (δεν συναντάς τους φορείς του Ναι, παρά μόνο αν θέλεις να προσχωρήσεις στη θέση τους) οι άλλοι συνέχιζαν να χορεύουν στο Σύνταγμα, εκστασιασμένοι από τη μέθη της νίκης. Τι ήταν αυτό που δεν επέτρεψε σε όλον αυτόν τον κόσμο να δει κατάματα την αλήθεια; Τι είναι αυτό που τον μπόλιασε με το σύνδρομο των κατοίκων της Πομπηίας λίγο πριν τη μεγάλη έκρηξη; Δεν αναφερόμαστε σε οπορτουνιστικές ηγετικές ομάδες, που νόμιζαν ότι μπορούν να παίξουν παιχνίδια ανάδειξης στην κεντρική πολιτική σκηνή, αλλά σε ανθρώπους που είχαν αγνές προθέσεις και που είχαν πιστέψει ότι δίνουν τη μητέρα των μαχών ενάντια στους ιμπεριαλιστές δανειστές και τα αποικιοκρατικά τους σχέδια.

Μολονότι οι παράγοντες που διαμορφώνουν την κοινωνική συνείδηση και αυτό που ονομάζουμε μαζική ψυχολογία είναι πάντοτε πολλοί και σύνθετοι, αν θελήσουμε να τους συνθέσουμε θα καταλήξουμε στο συμπέρασμα ότι ο βασικός παράγοντας της πολιτικής τύφλωσης (που για πολλούς κράτησε και τις επόμενες μέρες) είναι αυτό που ονομάζουμε κοινοβουλευτικός κρετινισμός. Δηλαδή, η στρατηγική εκείνη κατεύθυνση που θεωρεί ότι επιστέγασμα των λαϊκών αγώνων θα είναι αναγκαστικά η αποτύπωσή τους σε ένα εκλογικό αποτέλεσμα, είτε πρόκειται για εκλογές είτε για κάποιο δημοψήφισμα.

Από την εποχή του Μαρξ ήδη, οι κομμουνιστές δεν περιφρόνησαν την κοινοβουλευτική παρέμβαση και αγωνίστηκαν για το γενικό εκλογικό δικαίωμα. Πάντοτε, όμως, φρόντιζαν να εντάσσουν αυτή την παρέμβαση στην τακτική τους. Δεν καθόριζαν την τακτική βάσει των αναγκών της εκλογικής παρέμβασης, αλλά χρησιμοποιούσαν αυτή την παρέμβαση ως στοιχείο της τακτικής. Αντίθετα, οι οπορτουνιστές καθόριζαν την τακτική από τις ανάγκες της εκλογικής παρέμβασης, την οποία -ακόμα και όταν δεν το έλεγαν ανοιχτά, ακόμα και όταν το αρνούνταν μετά βδελυγμίας- θεωρού-

σαν ως ύψιστη μορφή αγώνα. Δεν είναι τυχαίο ότι όλα τα οπορτουνιστικά ρεύματα ξεκίνησαν απολυτοποιώντας την κοινοβουλευτική παρέμβαση και ωρίμασαν μέσα στα αστικά κοινοβούλια.

Αν ανατρέξουμε σύντομα στην εξαετία των Μνημονίων στη χώρα μας, θα διαπιστώσουμε ότι ο κοινοβουλευτικός κρετινισμός έπαιξε το ρόλο του στον ευνοχισμό του εργατικού και λαϊκού κινήματος, καθώς οι κινητοποιήσεις ενάντια στην πολιτική της κινεζοποίησης εντάχθηκαν σε μια στρατηγική διαδοχικών κυβερνητικών εναλλαγών. Είτε μιλήσουμε για τις 24ωρες πανεργατικές πανελλαδικές απεργίες με τη μαζική συμμετοχή, είτε μιλήσουμε για μαζικά κινήματα όπως αυτό «των πλατειών», θα βρούμε ως κοινό χαρακτηριστικό τους την αναζήτηση της κυβερνητικής αλλαγής, μέσω της οποίας οι πλατιές εργαζόμενες και νεολαιίστικες μάζες θεωρούσαν ότι «κάτι θ' αλλάξει».

Το 2009, με τον παγκόσμιο καπιταλισμό βυθισμένο ήδη επί ένα χρόνο σε κρίση, η πλειοψηφία του ελληνικού λαού έδινε πίστη στο ΠΑΣΟΚ του ΓΑΠ που του έταζε τον ουρανό με τ' άστρα. Ελάχιστους μήνες μετά την εκλογική νίκη του ΠΑΣΟΚ, ήρθε το σοκ του πρώτου Μνημόνιου. Επί ενάμιση χρόνο μετά, «έπαιζε μπάλα» ο Σαμαράς με τα Ζάππεια, παραμυθιάζοντας με τη σειρά του τον κόσμο. Και ενδεχομένως να έπαιρνε ένα μεγάλο εκλογικό ποσοστό, αν δεν τον ανάγκαζαν να μπει στο μεταξύ στη συγκυβέρνηση του Παπαδήμου, που υπέγραψε το δεύτερο Μνημόνιο. Τότε, άρχισε ν' ανατέλλει το άστρο του ΣΥΡΙΖΑ. Το 2012 ήταν το προανάκρουσμα αυτού που θα γινόταν το 2015. Ενδιάμεσος σταθμός ήταν οι ευρωεκλογές του 2014, μετά τις οποίες ο ΣΥΡΙΖΑ άρχισε μεν να στρογγυλεύει το (υποτιθέμενο) πρόγραμμά του, ταυτόχρονα όμως να ανεβάζει τους τόνους των ρητορικών επιθέσεων ενάντια στους ιμπεριαλιστές δανειστές και την «τρίκα εσωτερικού», όπως αποκαλούσε τους Σαμαροβενιζέλους.

Τι ήταν εκείνο που έπεισε τόσους προοδευτικούς ανθρώπους, ότι ο Τσίπρας και η παρέα του έχουν τη μαγική συνταγή για να συγκρουστούν με τους ιμπεριαλιστές δανειστές, χωρίς να βγάλουν την Ελλάδα από το ευρώ και την ΕΕ και χωρίς να ανατρέψουν τον καπιταλισμό στη χώρα; Η ευτέλεια της πολιτικής σκέψης που καλλιέργει ο κοινοβουλευτικός κρετινισμός. Ενας γελοίος βολонταρισμός, σύμφωνα με τον οποίο αρκεί η βούληση μιας πολιτικής ηγεσίας για να «πηδήσει» πάνω από τις ανάγκες και τα συμφέροντα ενός κοινωνικοοικονομικού σχηματισμού και της κυρίαρχης τάξης αυτού του σχηματισμού. Τι είναι αυτό που προσδίδει στην (υποτιθέμενη) βούληση αυτής της πολιτικής ομάδας τόση δύναμη, ώστε να «πηδήσει» πάνω από τα συμφέροντα και τις απαιτήσεις του συστήματος; Είναι η λαϊκή ψήφος, η λαϊκή εντολή όπως τη λένε.

Μέχρι να προκηρυχτεί το δημοψήφισμα της 5ης Ιούλη του 2015, είχε φανεί καθαρά (για όποιον δε φορούσε οπορτουνιστικά γυαλιά), ότι η λεγόμενη λαϊκή εντολή, την οποία επικαλούνταν ο ΣΥΡΙΖΑ, δεν ζύγιζε ούτε γραμμάριο στα διαβούλια των Βρυξελλών. Στο κάτω-κάτω, απαντούσαν οι ιμπεριαλιστές πολιτικοί και οι προπαγανδιστές τους, κι εμείς

εκλεγμένοι είμαστε στις χώρες μας, κι εμείς έχουμε λαϊκή εντολή. Κι ενώ τα πάντα ήταν ολοφάνερα, ήρθε η προκήρυξη του δημοψηφίσματος να εκτινάξει στα ύψη τον κοινοβουλευτικό κρετινισμό. Ήταν τέτοια η τύφλωση που παρέβλεπαν ακόμα και το γεγονός ότι ο Τσίπρας είχε ήδη αποδεχτεί, με τον πιο επίσημο τρόπο, την πρόταση Γιούνκερ και είχε ήδη υποβάλει αίτηση για τρίτο δάνειο και τρίτο Μνημόνιο. Η ψήφος σ' ένα εξαρχής φαλκιδευμένο δημοψήφισμα απέκτησε ξαφνικά μυθικές δυνατότητες. Σαν ο Τσίπρας να ήταν ο γίγαντας Ανταίος, που θα έπαιρνε δύναμη από την κάλη-γη και θα έφερνε τα πάνω κάτω.

Το σοκ που ακολούθησε ήταν μεγαλύτερο από τις προηγούμενες φορές. Και έφερε περισσότερη απογοήτευση και μεγαλύτερα κύματα αποστράτευσης. Γιατί δεν ήταν (και δεν είναι) καθόλου εύκολο, άνθρωποι που θεωρούν ότι η ψήφος τους έχει τεράστια δύναμη, να μπορέσουν να περάσουν αυτόματα (και αυθόρμητα) σε μια συνείδηση που τοποθετεί την ψήφο στο καλάθι με τα σκουπίδια. Όταν μάλιστα είδαν αυτούς που υποτίθεται ότι κατήγγειλαν την ηγετική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ για προδοσία, να στριμώχνονται στις εκλογές του Σεπτεμβρίου στα ψηφοδέλτια της ΛΑΕ και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, νομίζοντας ότι έφτασε επιτέλους η ώρα τους, ανίκανοι ακόμα κι εκείνη τη στιγμή να ευθυγραμμιστούν με την αυθόρμητη λαϊκή τάση που «έδειχνε» αποχή. Το μάτι τους γυάλιζε από τη δίψα για κοινοβουλευτική εκπροσώπηση και όχι από τη διάθεση να δουλέψουν ώστε να εξηγήσουν στους εργαζόμενους τι συνέβη και να βοηθήσουν να οικοδομηθεί ένα κίνημα χωρίς τις αυταπάτες που το χαρακτήρισαν και το σφράγισαν μέχρι εκείνη τη στιγμή.

Ετσι, η ψήφος δεν αποδείχτηκε απλά μια άχρηστη, εκτονωτική διέξοδος, μέσω της οποίας η αστική τάξη αναδιατάσσει και ανανεώνει το πολιτικό της προσωπικό. Λειτουργήσε σαν μπούμερανγκ. Γύρισε και χτύπησε εκείνους που πίστεψαν ότι μπορεί μέσω αυτής να αλλάξουν τα πράγματα. Το μόνο θετικό ήταν ότι προς στιγμήν πολύς κόσμος συνειδητοποίησε πως η ψήφος είναι άχρηστη και οδηγήθηκε στην αποχή. Όμως, αυτή η συμπεριφορά από μόνη της δεν αποτελεί εχέγγυο για το μέλλον. Εύκολα η αποχή μπορεί να μετατραπεί και πάλι σε ψήφο υπέρ κάποιου κοινοβουλευτικού σχήματος. Κι αν παραμείνει αποχή, ως ένδειξη απογοήτευσης και κοινωνικής αποστράτευσης, τίποτα το θετικό δεν πρόκειται να φέρει.

Στο σημερινό καπιταλισμό, με τα όρια ανάμεσα στα αστικά πολιτικά ρεύματα να γίνονται δυσδιάκριτα (αυτό είναι παγκόσμιο και όχι ελληνικό φαινόμενο), η ψήφος δεν έχει ούτε τη σχετική αξία που είχε παλαιότερες εποχές. Από την άλλη, η ανυπαρξία ενός συγκροτημένου επαναστατικού πολιτικού ρεύματος, με ισχυρούς δεσμούς με την εργατική τάξη, καθιστά κυριολεκτικά αδιάφορη την κοινοβουλευτική παρέμβαση. Προπαγανδίζοντας υπέρ μιας συνειδητής αποχής (που είναι ταυτόχρονα συμμετοχή στους ταξικούς αγώνες), βοηθάμε στην ανάπτυξη της ταξικής συνειδητότητας, τραβώντας μια διακριτή διαχωριστική γραμμή από τον κοινοβουλευτικό κρετινισμό.

Πέτρος Γιώτης

Η κατακραυγή για την ποινικοποίηση των μαθητικών αγώνων και ιδιαίτερα των μαθητικών καταλήψεων, ο αγώνας για την κατάργησή της ανάγκασε τους συριζαίους να καταργήσουν την Πράξη Νομοθετικού Περιεχομένου του Αρσένη, που έστειλε δεκάδες μαθητές στα μαθητοδικεία προς παραδειγματισμό και εκφοβισμό των υπόλοιπων, επειδή επεδίωξαν να «βάλουν φωτιά στα όνειρά τους» για ένα άλλο σχολείο, για μια άλλη ζωή με γνώση και αξιοπρέπεια.

Οι συριζαίοι δεν μπορούσαν να κάνουν διαφορετικά και με αυτόν τον τρόπο (όπως και με το «πάγωμα» άλλων ρυθμίσεων) επεχείρησαν να εξισορροπήσουν (;) κατά κάποιο τρόπο την τραγική κατάσταση στη δημόσια εκπαίδευση και την πλήρη συμμόρφωσή τους με τις μνημονιακές επιταγές.

Και σ' αυτή την περίπτωση βέβαια, υπήρξαν οι σχετικές παινωδίες (ο Φίλης κατέθεσε τη σχετική τροπολογία αρχικά στο νομοσχέδιο «Μέτρα για την επιτάχυνση του κυβερνητικού έργου και άλλες διατάξεις» για να την αποσύρει στη συνέχεια) και τελικά η κατάργηση της ΠΝΠ έγινε με το νόμο «Ρυθμίσεις για την Έρευνα και άλλες διατάξεις» (Ν. 4386/2016, άρθρο 45).

Επιχειρηματολογώντας στη Βουλή, κατά τη διάρκεια συζήτησης του νομοσχεδίου «Μέτρα για την επιτάχυνση του κυβερνητικού έργου», ο υπουργός Παιδείας, καταρχάς έκανε τη σχετική δημαγωγία επίδει-

ξης δημοκρατικού παιδαγωγικού ήθους: «Με την προτεινόμενη διάταξη αποκαθίσταται η ομαλή λειτουργία της σχολικής ζωής στην πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια εκπαίδευση με την αποποινικοποίηση των μαθητικών κινητοποιήσεων. Η κατάργηση της πράξης νομοθετικού περιεχομένου "περί ομαλής λειτουργίας των σχολείων", που κυρώθηκε με το Ν. 2811/2000 κρίνεται αναγκαία προκειμένου να προστατευθούν οι ανήλικοι από ιδιαίτερα ψυχοφθόρες διαδικασίες ενώπιον της ποινικής δικαιοσύνης λόγω των δημοκρατικών διεκδικήσεών τους».

Στη συνέχεια, όμως, φρόντισε να καθησυχάσει όλο τον αντιδραστικό εσμό: «Αλλωστε η τέλεση αξιοποιώνων πράξεων στο χώρο του σχολείου τιμωρείται από τις διατάξεις του ποινικού κώδικα που αφορούν τόσο τους μαθητές όσο και τους γονείς ανήλικων μαθητών οι οποίοι παραλείπουν να τους εμποδίσουν από την τέλεση των αξιοποιώνων πράξεων». Κοντολογίς, είπε ότι δεν χρειάζονται πρόσθετα νομοθετήματα που «κραυγάζουν» για την αντιδραστικότητα και τον κατασταλτικό χαρακτήρα τους, που δημιουργούν πρόσθετα προβλήματα και επιπύουν κατηγορίες κατά της κυβέρνησης για αναληγσία και αντιδημοκρατική, φασιστική συμπεριφορά, αφού το γενι-

κότερο νομοθετικό πλαίσιο είναι επαρκές και καλύπτει και τις περιπτώσεις των μαθητικών καταλήψεων.

Ο υπουργός Παιδείας ανέφερε μάλιστα, για να διαλύσει όλες τις αμφιβολίες των αντιδρώντων στην κατάργηση της ΠΝΠ του Αρσένη, και τα εξής: «Τέλος, η αναπλήρωση των χαμένων διδακτικών ωρών, σε περίπτωση μαθητικών καταλήψεων καλύπτεται ήδη από τη ρύθμιση του ν.4326/2015 ώστε να μην διασαλεύεται η ομαλή πορεία του εκπαιδευτικού έργου».

Μετά από αυτές τις «διευκρινήσεις» του υπουργού Παιδείας, ο κατασταλτικός μηχανισμός θεώρησε ότι έχει την έγκριση της συγκυβέρνησης να συνεχίσει στο δρόμο των διώξεων των μαθητών που συμμετείχαν σε μαθητι-

κές καταλήψεις. Έτσι ενώπιον του μονομελούς δικαστηρίου ανηλίκων θα καθίσουν τέσσερις μαθητές του Λυκείου και Γυμνασίου Σάμης στην Κεφαλονιά, με την κατηγορία ότι συμμετείχαν σε καταλήψεις. Μάρτυρας κατηγορίας είναι η ίδια η Διευθύντρια του σχολείου, που ανέλαβε ρόλο δώκτη και παιδονόμου και όχι παιδαγωγού, επιβεβαιώνοντας το ρόλο των «στελεχών της εκπαίδευσης» στην ιεραρχική διοικητική πυραμίδα, στο πλαίσιο του αστικού σχολείου (οι ελάχιστες εξαιρέσεις απλώς επιβεβαιώνουν τον κανόνα).

Η ΕΛΜΕ Κεφαλονιάς με ανακοίνωσή της καταγγέλλει μεταξύ άλλων τα εξής:

Το ΔΣ της ΕΛΜΕ-ΚΙ καταδικάζει την παραπομπή σε δίκη τεσσάρων μαθητών του ΓΕΛ και του Γυμνασίου Σά-

μης Κεφαλονιάς, με την κατηγορία ότι συμμετείχαν στο «έγκλημα» των καταλήψεων - κινητοποιήσεων που είχαν αποφασιστεί από τα συλλογικά τους όργανα. Είναι γνωστό ότι σε κινητοποιήσεις για τα προβλήματα της εκπαίδευσης είχαν καλέσει πολλές φορές τόσο η ΕΛΜΕ-ΚΙ όσο και η Ένωση Γονέων. Οι τρεις μαθητές καλούνται στο μονομελές δικαστήριο ανηλίκων στις 13 Οκτώβρη, ημέρα Πέμπτη και ώρα 9 πμ (ο άλλος είναι ανήλικος). Το κλητήριο θέσπισμα ξεκίνησε να επιδίδεται πριν λίγες μέρες με εντολή του εισαγγελέα πλημμελειοδικών Κεφαλονιάς, υπογράφεται από τον αντεισαγγελέα πρωτοδικών και μάρτυρας κατηγορίας είναι η Διευθύντρια του Γυμνασίου Σάμης και εκπαιδευτικός Θωμαΐς Σιμιτοπούλου!!! Στην αναφορά της Διευθύντριας προς την αστυνομία, βάσει της οποίας υπήρξε η εισαγγελική παρέμβαση, κατονομάζονται οι κατηγορούμενοι μαθητές και χαρακτηρίζονται ως «υποκινητές» και «πρωτοστάτες» σε δύο καταλήψεις στο σχολικό συγκρότημα της περιοχής. Οι κινητοποιήσεις χαρακτηρίζονται αδικαιολόγητες με το αιτιολογικό της δήθεν προώθησης λύσεων στα προβλήματα, αμφισβητείται η δημοκρατικότητα των μαζικών διαδικασιών των μαθητών, παρουσιάζεται ότι στις καταλήψεις γίνονται

σημεία και τέρατα και επιρρίπτονται ευθύνες στο σύνολο σχεδόν των γονέων του σχολείου για αδιαφορία - αμέλεια.

Το νομικό πλαίσιο με το οποίο δικάζονται είναι η διαβόητη Πράξη Νομοθετικού Περιεχομένου (ΠΝΠ - Ν. 2811/2000), της οποίας εμπνευστής ήταν ο Γεράσιμος Αρσένης επί ΠΑΣΟΚ του Σημίτη. Ουμίζουμε ότι με την εν λόγω ΠΝΠ με κυβερνήσεις - συγκυβερνήσεις ΝΔ - ΠΑΣΟΚ στήθηκαν εκατοντάδες μαθητοδικεία, κυνηγήθηκαν σκληρά οι αγωνιστές μαθητές και προβλέπονταν ποινές φυλάκισης τουλάχιστον 6 μηνών για όσους μαθητές συμμετείχαν σε καταλήψεις. Το μαθητικό κίνημα, ο λαός μας ευρύτερα, με σκληρό αγώνα οδήγησαν σε «πάγωμα» την ΠΝΠ και η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ προχώρησε στην κατάργησή της (Ν. 4386/2016, άρθρο 45). Παρά ταύτα οι εισαγγελικές παρεμβάσεις πληθαίνουν ξανά πανελλαδικά, τα μαθητοδικεία ξαναστήνονται, ο αυταρχισμός δίνει και παίρνει. Στόχος ένας και μοναδικός, η κάμψη του μαθητικού κινήματος, μέσα από την τρομοκρατία των μαθητών, η απρόσκοπτη εφαρμογή των αντιλαϊκών - αντιεκπαιδευτικών πολιτικών κυβερνήσεων - ΕΕ - κεφαλαίου.

Οι διώξεις σήμερα ξαναζωντανεύουν με τη στήριξη και την ενθάρρυνση της κυβέρνησης και του Υπουργείου Παιδείας. Την ίδια ώρα που το Υπουργείο διατυμπανίζει επι-

Οι σχολάρχες φροντίζουν για να έχουν

Ο Σύνδεσμος των Ελληνικών Ιδιωτικών Σχολείων, οι σχολάρχες δηλαδή, εναντιώνεται με κάθε τρόπο στην επαναφορά των ιδιωτικών σχολείων στη δικαιοδοσία του υπουργείου Παιδείας και επιθυμεί διακαώς τη συνέχιση της παραμονής των ιδιωτικών εκπαιδευτικών στο υπουργείο Εργασίας, διότι έτσι εξασφαλίζει την απρόσκοπτη λειτουργία των ιδιωτικών μαγαζιών με το καθεστώς της πλήρους ασυδοσίας των καπιταλιστικών επιχειρήσεων.

Η ένταξη στο υπουργείο Παιδείας εξασφαλίζει έναν μίνιμουμ έλεγχο, χωρίς, βέβαια, να αποτρέπει τις ύπουλες μεθόδους που χρησιμοποιούν οι σχολάρχες για να παραποιούν τα αναλυτικά και ωρολόγια προγράμματα, μετατρέποντας τα ιδιωτικά σχολεία σε κανονικά φροντιστήρια -ειδικά στο Λύκειο- και για να εκβιάζουν τους εκπαιδευτικούς τους με μειώσεις μισθών και το φόβο της απόλυσης. Αλλωστε, το σύνολο των αστικών μηχανισμών προστατεύει ως κόρη οφθαλμού την «ιδιωτική πρωτοβουλία» και η συγκυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ ομνύει υπέρ της «υγιούς επιχειρηματικότητας».

Από τότε που ήρθε και πάλι στο προσκήνιο το θέμα της ρύθμισης του τοπίου των ιδιωτικών σχολείων

(οι συριζαίοι δυο φορές έχουν κάνει απόπειρα να φέρουν τις σχετικές ρυθμίσεις), οι σχολάρχες έχουν βγει στα κάγκελα και με κάθε τρόπο υπενθυμίζουν στην κυβέρνηση και το υπουργείο Παιδείας τη σθεναρή αντίστασή τους σε οτιδήποτε θα έβαζε σε κίνδυνο ή έστω θα έθετε σε αμφισβήτηση την απόλυτη δικαιοδοσία τους στα «μαγαζιά» τους και στο εκπαιδευτικό τους προσωπικό.

Στην ιστοσελίδα του ΣΙΕΙΕ φιγουράρει η σχετική προειδοποίηση: «Ο ΣΙΕΙΕ αντιτίθεται σθεναρά εναντίον κάθε προσπάθειας να μετατραπούν τα ιδιωτικά σχολεία σε προβληματικές ΔΕΚΟ».

Την πρωτοκαθεδρία έχουν αναρτήσεις του τύπου:

-Η ελευθερία επιλογής κάθε οικογένειας ως προς την εκπαίδευση που επιθυμεί να δώσει στα παιδιά της είναι θεμέλιο μιας ελεύθερης και δημοκρατικής κοινωνίας!

- Τα κράτη που επενδύουν στην Παιδεία και εξασφαλίζουν πραγματικά ίσες ευκαιρίες στην Εκπαίδευση εφαρμόζουν το θεσμό του εκπαιδευτικού κουπονιού!

- Η αυτονομία σχολικής μονάδας είναι κρίσιμης σημασίας για τη συνολική αναβάθμιση του ελληνικού εκπαιδευτικού συστήματος.

Οι παραπάνω αναφορές, καθαρά αντιδραστικού νεοφιλελεύθερου περιεχομένου, φανερώνουν το ποιόν και τον ρόλο των σχολαρχών.

Προβάλλεται η ελευθερία επιλογής στην εκπαίδευση, δηλαδή ο καθαγιασμός της ταξικής διαίρεσης της κοινωνίας και των επιπτώσεων της στη μόρφωση σε αντιδιαστολή με την καθολική δημόσια, δωρεάν εκπαίδευση για όλα τα παιδιά, με κατάργηση ταυτόχρονα της ιδιωτικής εκπαίδευσης.

Οι σχολάρχες είναι όπως όλοι οι καπιταλιστές. Θέλουν να είναι και κρατικοδίαιτοι, να απομυζούν δηλαδή και το κρατικό παραδάκι, προκειμένου να αυξάνουν την πελατεία τους και τα κέρδη τους, με τις πλάτες του εργαζόμενου λαού και φορολογούμενου. Γι' αυτό και ζητούν να εφαρμοστεί και στην Ελλάδα το «εκπαιδευτικό κουπόνι». Δηλαδή, το κράτος να διαθέτει για όλα τα παιδιά απλά ένα ποσό (κουπόνι-voucher), που θα αποδίδεται σε κάθε οικογένεια και στη συνέχεια αυτή θα επιλέγει το σχολείο, δημόσιο ή ιδιωτικό, που θα φοιτήσει το παιδί της, καταθέτοντας σε αυτό το σχετικό κουπόνι (στα ιδιωτικά σχολεία προφανώς θα πληρώνει και μια διαφορά, όμως έτσι οι σχολάρχες ευελπιστούν ότι θα αυξήσουν την πελατεία τους και μεταξύ των στρωμάτων που δεν μπορούν να ανταποκριθούν

στο σύνολο των διδασκτρών που απαιτούν).

Η προβολή του συνθήματος της «αυτονομίας της σχολικής μονάδας» γίνεται για να καλυφθεί η ασυδοσία του ιδιωτικού σχολείου στη διαχείριση του αναλυτικού-ωρολόγιου προγράμματος και στο προσωπικό.

Υπογραμμίζουμε ότι πρόκειται για σύνθημα που επικαλείται και ο Λιάκος της Επιτροπής Διαλόγου για την εκπαιδευτική μεταρρύθμιση, αυτός για να ευλογήσει κυρίως την αποδέσμευση του κράτους από τις υποχρεώσεις του έναντι του δημόσιου σχολείου και να διευκολύνει την ανάληψη των λειτουργιών του και από ιδιώτες, επιχειρηματίες, δήμους, κλπ.

Από την άλλη πλευρά, η συνδικαλιστική γραφειοκρατία της ΟΙΕΛΕ, που πρόκειται στον ΣΥΡΙΖΑ, έχει αναλάβει με ήπιο τρόπο (όχι με τίποτε «άγριες» ενέργειες) να πιέσει το υπουργείο Παιδείας να προχωρήσει επιτέλους στις ρυθμίσεις που έταζε, εξασφαλίζοντας μια ελάχιστη προστασία των ιδιωτικών εκπαιδευτικών και ελέγχου των ιδιωτικών σχολείων. Η στάση αυτή λειτουργεί ταυτόχρονα και διευκολυντικά προς τους συριζαίους, οι οποίοι θα εμφανιστούν ότι πατάσσουν την ασυδοσία των ιδιωτικών σχολείων και διαφυλάττουν τη νομιμότητα (εάν βέ-

βαια θελήσουν να τα τσουγκρίσουν με τους σχολάρχες και όλο τον εσμό του νεοφιλελευθερισμού, πράγμα το οποίο ως τώρα το αποφεύγουν όπως ο διάολος το λιβάνι).

Γι' αυτό και η ΟΙΕΛΕ κάθε μέρα αποκαλύπτει και από μια απατεωνιά των σχολαρχών σε διάφορες περιοχές της Ελλάδας.

Σειρά τώρα είχε το ιδιωτικό σχολείο «Πλάτων» στην Κατερίνη, στο οποίο δεν τηρείται το ωρολόγιο πρόγραμμα με ευθύνη της Διεύθυνσης Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης, οι ώρες διδασκαλίας για κάθε καθηγητή που αναφέρονται στο πρόγραμμα είναι εικονικές, δεν ανανεώνονται τα διοριστήρια με τις αλλαγές ωρών των εκπαιδευτικών όταν υπάρχουν τέτοιες, ενώ υπάρχουν κάποια διοριστήρια τα οποία έχουν εκδοθεί πολλά χρόνια πριν χωρίς να αναφέρεται σε αυτά ο αριθμός των ωρών διδασκαλίας του κάθε εκπαιδευτικού, δεν γίνεται έλεγχος στις μισθοδοτικές καταστάσεις όπως προβλέπεται από τον ν.682/77 και από σχετικές εγκυκλίους, κλπ.

Η εν λόγω καταγγελία της ΟΙΕΛΕ δείχνει επίσης ότι τα φαινόμενα αυτά είναι γενικευμένα στο χώρο της ιδιωτικής εκπαίδευσης και πολλές φορές γίνονται με την κάλυψη των διοικητικών και ελεγκτικών, υποτίθεται, μηχανισμών της Πολιτείας.

Αγροτικά Τρόφιμα

Ο γερμανο-γαλλικός άξονας επιβάλλει τα συμφέροντά του

κοινωνικά την κατάργηση της ΠΝΠ ως αναγκαία «προκειμένου να προστατευθούν οι ανήλικοι από ιδιαίτερα ψυχοφθόρες διαδικασίες ενώπιον της ποινικής δικαιοσύνης λόγω των δημοκρατικών διεκδικήσεών τους», υπενθυμίζει με νόημα πως «η τέλεση αξιοποιώνων πράξεων στο χώρο του σχολείου τιμωρείται από τις διατάξεις του ποινικού κώδικα που αφορούν τόσο τους μαθητές όσο και τους γονείς ανήλικων μαθητών οι οποίοι παραλείπουν να τους εμποδίσουν από την τέλεση των αξιοποιώνων πράξεων». Αλλωστε, ζήσαμε την περασμένη σχολική χρονιά την επιστράτευση των ΜΑΤ ενάντια στους μαθητές της Κεφαλονιάς στην Αθήνα, το όργιο των πιέσεων για τιμωρητική αναπλήρωση των ωρών που «χαθήκαν» από τις καταλήψεις, την κατάργηση εκδρομών για τον ίδιο λόγο, με «πρωτοπόρα» δράση της Περιφερειακής Διεύθυνσης Εκπαίδευσης και του Διευθυντή της, στελέχους του ΣΥΡΙΖΑ, κ. Γκούση. Στο δρόμο που άνοιξαν κυβέρνηση - διοίκηση «ανταποκρίθηκαν» με ζέση εφιάλτες του παρελθόντος, από όλο το φάσμα της αντίδρασης μέχρι τη Χρυσή Αυγή, κάποιοι μάλιστα τώρα με το μανδύα του αριστερού.

Το ΔΣ της ΕΛΜΕ-ΚΙ καλεί την εκπαιδευτική κοινότητα και όλο το λαό του Νομού σε ξεσηκωμό. Η συντριπτική πλειοψηφία του κλάδου των εκπαιδευτικών δίνει την παιδαγωγική μάχη στην τάξη, στηρίζει πολύπλευρα τη νέα γενιά και γνωρίζει ότι καθήκον της είναι να βρίσκει διήλα στους αγωνιζομένους μαθητές. Οι εισαγγελίες, η αστυνομία, οι χειροπέδες, τα δικαστήρια ανηλίκων και τα αναμορφωτήρια δεν έχουν θέση στο σχολείο. Ούτε έχουν θέση στο σχολείο και στα συνδικάτα μας εκείνοι που γίνονται καταδότες - μηνυτές των μαθητών τους. Για το λόγο αυτό το ΔΣ της ΕΛΜΕ-ΚΙ καλεί την Διευθύντρια του Γυμνασίου Σάμης να απολογηθεί εγγράφως για τις ενέργειές της, μέχρι το τέλος του μήνα. Εάν δεν υπάρξει τεκμήριο που να ανατρέπει τα μέχρι τώρα δεδομένα από πλευράς της, τότε θα παραπεμφθεί στη ΓΣ της ΕΛΜΕ-ΚΙ με πρόταση διαγραφής δια παντός από το σωματείο μας. Στην ίδια περίπτωση δεν μπορεί, επίσης, να παραμείνει Διευθύντρια στο σχολείο...

Ο γερμανογαλλικός άξονας δεν αφήνει κανένα τομέα της καπιταλιστικής παραγωγής που να μην επιβάλλει τη θέλησή του, που να μην ενισχύει την κυριαρχική του θέση σε βάρος όχι μόνο των λεγόμενων χωρών ΑΚΕ (Αφρικής, Καραϊβικής και Ειρηνικού) αλλά και σε βάρος των υπόλοιπων κρατών της ΕΕ.

Αναφερόμαστε στον τομέα των τροφίμων που έχουν ως πρώτη ύλη γεωργικά και κτηνοτροφικά προϊόντα. Με την Οδηγία 13 του 2000 δόθηκε η δυνατότητα στα κράτη μέλη να αναγράφουν στην ετικέτα των τροφίμων τη χώρα προέλευσης της πρώτης ύλης που χρησιμοποιήθηκε για την παρασκευή τους. Στο άρθρο 3 παράγραφος 1.8 της Οδηγίας αναφερόταν: «Η επισήμανση των τροφίμων περιλαμβάνει (...) τις ακόλουθες υποχρεωτικές ενδείξεις: (...) 8. Τον τόπο καταγωγής ή προελεύσεως στις περιπτώσεις που η παράλειψη της ενδείξεως αυτής θα ήταν δυνατόν να δημιουργήσει στον καταναλωτή εσφαλμένη εντύπωση σχετικά με τον πραγματικό τόπο καταγωγής ή προελεύσεως του τροφίμου».

Αυτό το δικαίωμα των κρατών μελών, η άσκηση του οποίου προστάτευε σ' ένα βαθμό τον καταναλωτή και τον ντόπιο παραγωγό, ίσχυσε μέχρι την έναρξη εφαρμογής του Κανονισμού 1169 του 2011. Με τον Κανονισμό αυτό η υποχρεωτικότητα αναγραφής της χώρας προέλευσης της πρώτης ύλης επιβλήθηκε για ελάχιστα τρόφιμα. Για τα υπόλοιπα ουσιαστικά απαγορεύτηκε. Μεταξύ αυτών ήταν και το γάλα και τα γαλακτοκομικά προϊόντα.

Ανέφερε χαρακτηριστικά η σκέψη 32 του κανονισμού 1169/2011: «Η υποχρεωτική παροχή της καταγωγής αναπτύχθηκε βάσει κάθετων προσεγγίσεων όπως για το μέλι, τα παρωκλεπτικά, τους ιχθύες, το βόειο κρέας και τα προϊόντα με βάση το βόειο κρέας και το ελαιόλα-

δο. Είναι αναγκαία η διερεύνηση της δυνατότητας να επεκταθεί η υποχρεωτική επισήμανση καταγωγής και για άλλα τρόφιμα. Είναι, επομένως, σκόπιμο να ζητηθεί από την Επιτροπή να εκπονήσει εκθέσεις που να καλύπτουν τα ακόλουθα τρόφιμα: είδη κρεάτων εκτός του βόειου και χοίρειου κρέατος και του κρέατος προβατοειδών, αιγοειδών και πουλερικών, το γάλα, το γάλα ως συστατικό γαλακτοκομικών προϊόντων, το κρέας ως συστατικό (...) Καθώς το γάλα είναι ένα από τα προϊόντα για τα οποία η αναγραφή καταγωγής θεωρείται ως έχουσα ιδιαίτερο ενδιαφέρον, η έκθεση της Επιτροπής, σχετικά με αυτό το προϊόν θα πρέπει να παρασχεθεί το συντομότερο δυνατόν».

Ο Κανονισμός αυτός άρχισε να συζητιέται από το 2011. Όπως βλέπουμε, μέσω της σκέψης 32 τονίζεται ότι η αναγραφή της καταγωγής του γάλακτος θεωρείται ως έχουσα ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Παρολαυτά, η Επιτροπή αρνείται να ετοιμάσει νομικά κείμενα και ν' αρχίσει να τα συζητά με το Συμβούλιο Υπουργών και το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, ώστε να επιβληθεί η αναγραφή της καταγωγής του γάλακτος και άλλων τροφίμων. Αυτό δεν είναι ισχυρισμός δικός μας, που έχουμε πράγματι σαφή αντίθεση με την ΕΕ, που ήταν και θα συνεχίσει να είναι ένας αντιδραστικός σχηματισμός σε βάρος του προλεταριάτου και των λαών της Ευρώπης. Την άρνηση της Επιτροπής να προχωρήσει σε νομικά κείμενα για να αρχίσει η συζήτηση με τα άλλα δύο θεσμικά όργανα της ΕΕ για να επιβληθεί η αναγραφή της καταγωγής του γάλακτος την επισημαίνει και το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο.

Πρόσφατα, στις 29 Απριλίου του 2016, η Επιτροπή Περιβάλλοντος, Δημόσιας Υγείας και Ασφάλειας των Τροφίμων του ΕΚ εξέδωσε ψήφισμα για την

υποχρεωτική αναγραφή της καταγωγής της πρώτης ύλης στο γάλα και σε άλλα τρόφιμα. Με αυτό το ψήφισμα, που τελικά υπερψηφίστηκε το Μάη στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, επιδιώκεται η «άσκηση πίεσης» στην Επιτροπή προκειμένου να ανοίξει τη συζήτηση με τα άλλα δύο θεσμικά όργανα πάνω σε νομικά κείμενα. Στο ψήφισμα το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, ανάμεσα στ' άλλα, «εκτιμά ότι το συμπέρασμα της Επιτροπής σχετικά με το γάλα και το γάλα ως συστατικό **υπερεκτιμά ενδεχομένως το κόστος που έχει η επισήμανση της χώρας καταγωγής για τις επιχειρήσεις**, δεδομένου ότι όλα τα γαλακτοκομικά προϊόντα εξετάζονται ως σύνολο».

Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο δε διαφωνεί με την Επιτροπή ότι πρώτιστο μέλημα, όσον αφορά τις νομικές παρεμβάσεις της Επιτροπής, πρέπει να είναι το συμφέρον των καπιταλιστικών επιχειρήσεων. Διαφωνεί με την Επιτροπή στην εκτίμηση του κόστους που δήθεν θα προκύψει για τις επιχειρήσεις από την υποχρεωτική αναγραφή της καταγωγής των προϊόντων. Η Επιτροπή αρνείται με την έκθεσή της να εισηγηθεί με νομικά κείμενα την αναγραφή της χώρας προέλευσης του γάλακτος, των γαλακτοκομικών προϊόντων και άλλων προϊόντων, γιατί βάζει σε πρώτη προτεραιότητα το συμφέρον των μεγάλων ευρωπαϊκών βιομηχανιών και αδιαφορεί για τις επιπτώσεις που προκαλούνται στους φτωχούς κτηνοτρόφους και στους ευρωπαϊκούς λαούς.

Την ίδια στιγμή, όμως, η Επιτροπή διαπραγματεύεται με τη γαλλική κυβέρνηση πάνω σε αίτημα της τελευταίας, με το οποίο ζητά να της επιτραπεί να τροποποιήσει το γαλλικό Κώδικα Τροφίμων ώστε να προβλέπει την υποχρεωτική αναγραφή της προέλευσης στο γάλα και τα γαλακτοκομικά

προϊόντα (καθώς και στο κρέας και τα προϊόντα με πρώτη ύλη το κρέας) που παράγονται ή εισάγονται στη Γαλλία. Η γαλλική κυβέρνηση ζητά να ισχύσει αυτή η εξαίρεση μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου του 2018 και σύμφωνα με πληροφορίες η Επιτροπή έχει συμφωνήσει με το γαλλικό αίτημα. Λέγεται ακόμα ότι θα ακολουθήσει παρόμοιο αίτημα και από την ιταλική κυβέρνηση.

Εννοείται πως η εξαίρεση που ζητά η Γαλλία αφορά την εσωτερική της αγορά. Τα γαλλικά προϊόντα που θα οδεύουν σε άλλες χώρες δε θα έχουν καμιά υποχρέωση αναγραφής της προέλευσης της πρώτης ύλης. Η γαλλική κτηνοτροφική παραγωγή περνάει κρίση και το ιμπεριαλιστικό κράτος ανέλαβε να την προστατεύσει υψώνοντας εμποδία στον ανταγωνισμό.

Όπως βλέπουμε, λοιπόν, ο γερμανογαλλικός άξονας εφαρμόζει δύο μέτρα και δύο σταθμά. Από τη μια αφήνει πλήρη ελευθερία στο μεγάλο ευρωπαϊκό κεφάλαιο να προστατεύει τη δική του αγορά, τόσο στο εσωτερικό της χώρας όσο και στα άλλα κράτη μέλη της ΕΕ, όπως συμβαίνει με τη Γαλλία και μάλλον θα συμβεί και με την Ιταλία, ενώ από την άλλη υποχρεώνει την Ελλάδα να τροποποιήσει τον Κώδικα Τροφίμων και Ποτών (ΚΤΠ) με Κοινή Υπουργική Απόφαση (ΚΥΑ) και να νομιμοποιήσει τη μαζική χρήση εβαπορέ γάλακτος στην παρασκευή γιαουρτιού. Εβαπορέ γάλακτος που εισάγεται από τη Γερμανία και άλλες χώρες. Όπως έχουμε τονίσει, αυτό οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια στο να χαθούν όλα τα προϊόντα ΠΟΠ και ΠΓΕ. Η γαλλική κυβέρνηση ενισχύει τον δικό της Κώδικα Τροφίμων, ενώ οι Τσιπροκαμμένοι υπονομεύουν τον ελληνικό και νομιμοποιούν τη μαζική χρήση εβαπορέ γάλακτος, οδηγώντας έτσι σε μαζική καταστροφή την πλειοψηφία των κτηνοτρόφων.

Η πολιτική ηγεσία του υπουργείου Αγροτικής Ανάπτυξης, που με την υπό έκδοση ΚΥΑ, επιχειρεί να νομιμοποιήσει τη χρήση εβαπορέ γάλακτος, αφήνοντας ελεύθερο το πεδίο στους γαλακτοβιομηχανούς να εισάγουν μαζικά εβαπορέ γάλα και να το χρησιμοποιούν στην παρασκευή **όλων** των γαλακτοκομικών προϊόντων (όχι μόνο του γιαουρτιού), υποσχέθηκε στους εκπροσώπους της Ενωσης Φυλής Χολστάιν στην Ελλάδα (αγελαδοτρόφοι), ότι θα υποβάλει αίτημα στην Επιτροπή για την αναγραφή της καταγωγής του γάλακτος, τόσο στο παστεριωμένο γάλα όσο και στα υπόλοιπα γαλακτοκομικά προϊόντα. Κάνοντας την υπόθεση εργασίας ότι η Επιτροπή δέχεται αυτό το αίτημα, θα θέλαμε να ρωτήσουμε: σε τι ωφεληθήκαν οι κτηνοτρόφοι από την προαιρετική τοποθέτηση από τις γαλακτοβιομηχανίες στο γάλα και τα γαλακτοκομικά προϊόντα του σήματος ότι το γάλα είναι 100% ελληνικό; Οι ίδιες γαλακτοβιομηχανίες χρησιμοποιούν παράνομα εβαπορέ γάλα, που εισάγουν σε μαζική κλίμακα, ενώ ταυτόχρονα κοτσάρουν και την ελληνική σημαία.

Αντί λοιπόν η πολιτική ηγεσία του υπουργείου Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων να δημαγωγεί ότι θα υποβάλει το αίτημα που υποσχέθηκε σε εκπροσώπους της Ενωσης Φυλής Χολστάιν Ελλάδας, να ακυρώσει άμεσα την ΚΥΑ που τροποποιεί τον Κώδικα Τροφίμων και Ποτών και επιτρέπει τη χρήση εβαπορέ γάλακτος στην παρασκευή γιαουρτιού. Να προχωρήσει άμεσα στην αυστηρή εφαρμογή του ΚΤΠ, απαγορεύοντας τη χρήση εβαπορέ γάλακτος για την παρασκευή γαλακτοκομικών προϊόντων και να επιβάλει μεγάλα πρόστιμα στις γαλακτοβιομηχανίες. Γιατί αν συνεχιστεί αυτή η κατάσταση, η Ελλάδα θα χάσει όλα τα προϊόντα ΠΟΠ και ΠΓΕ.

Υγροβιότοπος θα παραμείνει η λίμνη της Στυμφαλίας

Εστω και μετά πολλών βασάνων, έστω και με καθυστέρηση, ο προϊστάμενος της Διεύθυνσης Συντονισμού και Επιθεώρησης Δασών της Αποκεντρωμένης Διοίκησης Πελοποννήσου, Δυτικής Ελλάδας και Ιονίων Νήσων, Ν. Μπακουλόπουλος, συνέταξε (στις 6 Ιούλη) το αναγκαίο έγγραφο, με το οποίο τερματίζεται -κατά τη γνώμη μας- η προσπάθεια της Τράπεζας Πειραιώς να μετατρέψει τον υγροβιότοπο της λίμνης της Στυμφαλίας σε αγρότοπο παραγωγής καλαμιών από τα οποία θα εξασφαλίζεται φτηνή βιομάζα για την παραγωγή πέλετ.

Η εφημερίδα μας αισθάνεται δικαιο-

μένη για τον αγώνα που έδωσε εδώ και τόσο καιρό για να αποτραπεί ένα ακόμα περιβαλλοντικό έγκλημα. Δικαιωμένος πρέπει να αισθάνεται και ο προϊστάμενος της Διεύθυνσης Δασών Κορίνθου, Π. Καλήρης, που στην προσπάθεια της Τράπεζας Πειραιώς να στήσει μια μιζα με τη συγχρή μαζική αποψίλωση του καλαμιώνα της λίμνης απάντησε με μελέτες τεκμηριωμένες επιστημονικά.

Όπως έχουμε αποκαλύψει, οι μελέτες αυτές για μεγάλο χρονικό διάστημα δεν έτυχαν αποδοχής τόσο από τον Γενικό Διευθυντή Δασών του υπουργείου, Κ. Δημόπουλο, όσο και από τον προϊστά-

μενο της Διεύθυνσης Συντονισμού και Επιθεώρησης Δασών της Αποκεντρωμένης Διοίκησης, Ν. Μπακουλόπουλο. Οι δύο αυτοί υπηρεσιακοί παράγοντες δε δέχονταν να εφαρμόσουν τη νομοθεσία που απαγορεύει το μαζικό ξεπάτωμα του καλαμιώνα, με αποτέλεσμα να ξεθαρρύνουν οι εκπρόσωποι της Τράπεζας και να πιέζουν τους υπηρεσιακούς παράγοντες να παρανομήσουν, επιτρέποντας την περιοδική αποψίλωση του υγροβιότοπου, που θα οδηγούσε στην καταστροφή του.

Η συνεχής πίεση έφερε αποτέλεσμα. Ο Γενικός Διευθυντής Κ. Δημόπουλος αναγκάστηκε να συγκαλέσει σύσκεψη υπηρε-

σιακών παραγόντων, στην οποία πήραν μέρος και υπηρεσιακοί παράγοντες από την Αποκεντρωμένη Διοίκηση Πελοποννήσου, Δυτικής Ελλάδας και Ιονίων Νήσων, μεταξύ των οποίων και ο Ν. Μπακουλόπουλος.

Σ' αυτή τη σύσκεψη υποχρεώθηκαν οι υπηρεσιακοί παράγοντες από την Πελοπόννησο να στείλουν έγγραφο στην Τράπεζα Πειραιώς, για να της τονίσουν ότι το μαζικό ξεπάτωμα του καλαμιώνα της λίμνης της Στυμφαλίας δεν επιτρέπεται και ότι η διαχειριστική μελέτη της δεν μπορεί να γίνει δεκτή. Η νέα διαχειριστική μελέτη θα πρέπει να εγκριθεί από τον προϊστάμενο της Διεύθυνσης Δασών Κορίνθου.

Ανοιχτομάτα και κυρίως ταξική

Σύμφωνα με ανοιχτές πλέον καταγγελίες της κυβέρνησης, στο υψηλότερο δυνατό επίπεδο, στους κόλπους της αστικής Δικαιοσύνης υπάρχει κλίκα που τα πιάνει για να διευκολύνει καπιταλιστές που έχουν ποινικές εμπλοκές. Αν θέλουμε να λέμε τα πράγματα με τ' όνομά τους, αυτό μας λένε και η υπόθεση Τσατάνη και η υπόθεση Ντογιάκου.

Ο Παπαγγελόπουλος ήθελε να πάρει το φάκελο Βγενόπουλου από την εισαγγελέα Τσατάνη, όντας σίγουρος ότι αυτή θα βάλει την υπόθεση στο αρχείο, και να τον δώσει στην εισαγγελέα Ράικου, η οποία δε θα τον έβαζε στο αρχείο αλλά θα ασκούσε διώξεις. Το Μαξίμου κατηγορεί ανοιχτά τον προϊστάμενο της εισαγγελίας Ντογιάκο ότι μεθόδευσε έτσι τα πράγματα ώστε η δίκη για το σκάνδαλο Siemens να πάρει αναβολή επ' αόριστο και να υπάρξουν παραγραφές αδικημάτων, δεδομένου ότι έχει ήδη καθυστερήσει πολύ η εκδίκαση.

Και το ερώτημα είναι: αφού τα γατόνια του Μαξίμου ήξεραν ότι ο Ντογιάκος είναι πιασμένος (έτσι δεν λένε;), γιατί το αρχιγατόνι ο Παπαγγελόπουλος, ο φόβος και ο τρόμος των παρανόμων και των διαπλεκόμενων, δεν μπουκάρισε ως ταύρος εν υαλοπωλείω στο γραφείο του Ντογιάκου, διατάζοντάς τον να τρέξει την υπόθεση; Γιατί ο υπουργός Δικαιοσύνης Ν. Παρασκευόπουλος δε ζήτησε την κατ' απόλυτη προτεραιότητα εκδίκαση των υποθέσεων που σχετίζονται με τις μίζες της Siemens (είναι και η δίκη Μαντέλη, που θα ξεκινήσει από την αρχή, γιατί πέθανε ο πρόεδρος και δεν είχαν φροντίσει να υπάρχει αναπληρωματικός, όπως με μεγάλη επιμέλεια φροντίζουν στις τρομοδικές εναντίον αγωνιστών που κατηγορούνται για ένοπλη επαναστατική δράση); Γιατί το έκανε κατόπιν εορτής, αφού οι υποθέσεις είχαν ήδη αναβληθεί;

Ο Ντογιάκος είναι πολύ καλός νομικός για να υποπέσει σε τέτοια παράλειψη, διαμήνυσε το Μαξίμου, κατηγορώντας ευθώς τον Ντογιάκο ως «στημένο» και «πιασμένο». Ο Παρασκευόπουλος είναι ακόμα καλύτερος νομικός (καθηγητής του Ποινικού Δικαίου γαρ) και ο Παπαγγελόπουλος έμπειρος εισαγγελέας για να τους ξεφύγει έτσι αυτή η υπόθεση, ενώ δεν τους ξέφυγε η υπόθεση Βγενόπουλου, λέμε εμείς. Θα περίμενε κανείς τουλάχιστον τις παραιτήσεις των δύο υπουργών Δικαιοσύνης, για αμέλεια και χαλαρά ανακλαστικά. Θα ήταν ο πιο ήπιος χαρακτηρισμός γι' αυτούς («τον πούλο» λόγω ανικανότητας). Γιατί δεν το έκανε ο Τσίπρας; Μήπως γιατί οι δυο υπουργοί εκτελούσαν εντολές του Μαξίμου, που προσέφερε υπηρεσίες στους όψιμους φίλους του, τους γερμανούς ιμπεριαλιστές;

Τα κολλητιλίκια με την Μέρκελ όχι μόνο επιτρέπουν να τεθεί αυτό το ερώτημα, αλλά καθιστούν σφόδρα πιθανή την καταφατική απάντηση. Φυσικά, μετά το θόρυβο που ξέσπασε, το Μαξίμου ήταν υποχρεωμένο να ρίξει την ευθύνη στον Ντογιάκο και γενικότερα στους δικαστικούς του «συστήματος Αθανασίου», κάνοντας παράλληλα κινήσεις που απαλλάσσουν τους ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ από κάθε ευθύνη, την οποία μεταφέρουν στους Ντογιάκους και στην ΠΑΣΟΚΟΝΕΟΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, που αποδεδειγμένα έχει ανάμιξη στο σκάνδαλο Siemens.

Ο Ντογιάκος, φυσικά, δεν έμεινε με σταυρωμένα χέρια. Απάντησε, ρίχνοντας τις ευθύνες στην κυβέρνηση. Ήταν ενήμερα τα υπουργεία Δικαιοσύνης και Εξωτερικών για την καθυστέρηση στη μετάφραση. Είδωκε και αριθμούς πρωτοκόλλου εγγράφων που κοινοποιήθηκαν στα γραφεία των ιδίων των υπουργών, ζητώντας τη συνδρομή τους για επίσπευση της μετάφρασης. Ο Ντογιάκος μίλησε για «σκόπιμες διαρροές από αγνώστους, δήθεν πολιτικούς κύκλους, με αισχρά υπονοούμενα που δεν είναι σε θέση να συγκαλύψουν την αλήθεια», ενώ στο πλευρό του βγήκε η Ενωση Δικαστών και Εισαγγελέων, που επανέλαβε το γνωστό ανέκδοτο για το... κύρος της Δικαιοσύνης που προσπαθούν να πλήξουν διάφοροι, μεταξύ των οποίων και πολιτικοί (το Μαξίμου δηλαδή). Η παράταξη της Θάνας έχει χάσει την πλειοψηφία στο συνδικάτο των δικαστικών, που ελέγχεται -ως φαίνεται- και πάλι από γαλαζοπράσινους (αν και οι δικαστικοί γενικώς αλλάζουν πολιτικά χρώματα με μεγαλύτερη χάρη από τον χαμαιλέοντα).

Δε φταίμε εμείς για την καθυστέρηση, λέει ο Ντογιάκος, αλλά το υπουργείο Εξωτερικών που καθυστέρησε τη μετάφραση. Κι αν ακόμα ήταν έτσι, πώς εξηγεί ο Ντογιάκος την ύπαρξη στη δικογραφία διάταξης της αντεισαγγελέως εφετών Θεοδωροπούλου, που με γραπτή σύμφωνη γνώμη του εισαγγελέα εφετών Γεράκη, απορρίπτει αίτημα γερμανού κατηγορούμενου να μεταφραστεί στη γερμανική γλώσσα το παραπεμπτικό βούλευμα; Την αποκάλυψη έκανε ο δικηγόρος Γ. Ματζουράνης, που σημειώνει ότι δεν είναι δυνατόν δύο έμπειροι εισαγγελείς εφετών να παριστάνουν ότι δε γνωρίζουν αυτό που γνωρίζει και πρωτοετής της Νομικής. Δηλαδή ότι σύμφωνα με το άρθρο 6 της ΕΣΔΑ ο κατηγορούμενος δικαιούται να πληροφορείται λεπτομερώς την κατηγορία σε γλώσσα που γνωρίζει. Για ποιο λόγο στρώθηκε ο δρόμος σε μια προσφυγή στο ΕΔΔΑ, την οποία θα κερδίσουν οι κατηγορούμενοι; Η αστική Δικαιοσύνη όχι μόνο τυφλή δεν είναι, αλλά ούτε ουδέτερη.

Θα ήταν τραγικό, πραγματικά τραγικό, αν τελικά οι συντελεστές του «Βαμμένα κόκκινα μαλλιά» κατάφεραν να γυρίσουν τηλεοπτικά τον λιβέλο που θέλει να λέγεται μυθιστόρημα και ονομάζεται «Κόκκινο τανγκό». Να ξεκαθαρίσουμε εξαρχής ότι δεν θεωρούμε τίποτε που αρθρώνει πολιτικό λόγο, έστω και ξώφαλτσα, «αθώο». Δεν θεωρούμε ότι μπορεί να υπάρξει τέχνη που να μην είναι στρατευμένη. Ακόμα και αυτοί που θέλουν να το παίξουν ενδιάμεσοι, αντικειμενικοί κλπ, για μας απλά δεν υφίστανται ως τέτοιοι. Αυτά τα επιχειρήματα είναι για αφελείς, ειδικά όταν στο επίκεντρο του οίστρου των συγγραφέων του «Κόκκινου τανγκό» βρίσκεται το κομμουνιστικό κίνημα, οι αγωνιστές του και οι ηγέτες του.

Ο Νίκος Ζαχαριάδης «τιμήθηκε» για άλλη μια φορά από τις αλεπούδες του «πολιτισμού». Και «τιμήθηκε» όπως τιμάται χρόνια τώρα από την αστική τάξη και τα τσιράκια της. Βαστάζοι αυτής της «τιμητικής» ήταν και συνεχίζουν να είναι οι αριστεροί αναθεωρητές όλων των αποχρώσεων, οι σοσιαλδημοκράτες, οι τροτσκιστές, οι εσωτερικά κληδες και οι απόγονοι των Κυρκοπανιάδων. Ίσως αυτό είναι και το κοινό που βγήκε ευχαριστημένο από αυτή τη σαχλαμάρα, γιατί έχει γαλουχηθεί ακριβώς με αυτά τα επιχειρήματα υποταγής στην αστική τάξη. Αυτό το κοινό είναι που αγκάλιασε αυτόν τον λιβέλο. Δηλαδή οι παντός είδους άσχετοι με την ιστορία του κομμουνιστικού κινήματος, οι διάφοροι ημιμαθείς γλαστράκηδες του οπορτουνιστικού χώρου - οι αυτοαποκαλούμενοι δημοκράτες, αντισυγκεντρωτικοί, αντικομμουνιστές και πάει μακριά η βαλίτσα...

Το βιβλίο έρχεται να προστεθεί στην προσπάθεια που κάνουν οι αντικομμουνιστικές δυνάμεις του τόπου για να διαστρεβλώσουν πρόσωπα και καταστάσεις. Κεντρικά χτυπιέται οτιδήποτε έχει σχέση με την ένοπλη πάλη του λαού. Το ΚΚΕ και ο ΔΣΕ «τιμούνται» δεκαετίες τώρα από το απέναντι στρατόπεδο και από τους αποστάτες της μεταπολιτευτικής αριστεράς, που η πλειοψηφία της πέρασε σε αστικές θέσεις. Οι συγγραφείς του βιβλίου κατάφεραν να κάνουν μυθιστόρημα

Το μαύρο τανγκό του αντικομμουνισμού

ότι διακηρύττουν οι μαρατζιδοκαλύβηδες εδώ και χρόνια κουνώντας μας το δάχτυλο. Όπως οι βασιλικοί επίτροποι τότε, έτσι σήμερα οι ιστοριογράφοι και οι φιλολογούντες του αστισμού χτυπάνε με χυδαιότητες την πάλη του λαού. Από κοντά, νέοι σύμμαχοι στέκουν στο πλευρό τους μυθιστοριογράφοι όπως η Μουρλοσώτη, ο πασοκοθρεμένος Κουτσομύτης και ο δημοτικός σύμβουλος Μαυρουδής -ανίκανος να διαχειριστεί μια αποχέτευση στο Πικέρμι- που ήρθαν να δώσουν τα «φώτα» τους για την αριστερά και την ιστορία της...

Εμείς δεν κάνουμε τους ενδιάμεσους, ξέρουμε με ποιους είμαστε και γιατί. Εμείς προερχόμαστε από τους ηττημένους και οι ζωές μας είναι άμεσα συνυφασμένες με εκείνη την ήττα. Το μέγεθός της μόνο αυτοί που δεν αλλαξοπίστησαν γνωρίζουν, αυτοί που κράτησαν, έσφιξαν τα δόντια, είτε στη πολιτική προσφυγιά είτε στις φυλακές και τα ξερονήσια. Οι υπόλοιποι ας μείνουν να διασκεδάζουν την αστική τάξη με τα πολιτικά τους «θρίλερ» και τα τετριμμένα κλισέ για τον «Αρχηγό» και τα «πρόβατα» που τον ακολουθούσαν...

Το ζήτημα που βαθιά τους «καίει» είναι πώς κατάφερε αυτός ο μικρός λαός να σηκώσει ανάστημα στην αστική τάξη και τους ιμπεριαλιστές. Τους «καίει» που κανένας αστός πολιτικός δεν ήταν λαοφιλής σαν τον Νίκο Ζαχαριάδη. Τους «καίει», ακόμα, η παραλίγο στα δύο κομμένη Ελλάδα. Τους «καίει» που ο στρατός των φτωχών είχε ανώτερα ιδανικά από τον στρατό του Βαν Φλιτ και του μοναρχοφασισμού. Επομένως, για να αναλύσουν τα φτωχά τους μυαλούδια όλα αυτά, επειδή δεν μπορούν καν να αγγίσουν τη δύναμη της εξέγερσης που καίει τα πάντα στο διάβα της, αρχίζουν τη μεταφυσική...

Βίαιοι, στρατολογημένοι, μικροί και αμόρφωτοι οι αντάρτες, πράκτορες, μικρόψυχοι, εξουσιολάγνοι, δικτατορικοί... «Θα μας κάνανε Αλβανία», «ευτυχώς που δεν νίκησαν οι κατσαπλιάδες» κλπ. Οσοι έχουν βρεθεί με μαχήτριες και μαχητές του ΔΣΕ ξέρουν ότι υπήρξαν ο ανθός της ελληνικής νεολαίας, των εργαζομένων, των επιστημόνων και της αγροτιάς. Ανθρώποι που υπηρέτησαν τη σοσιαλιστική επανάσταση στη χώρα, άνθρωποι του μόχθου, με ιδανικά που για πάντα θα φοβίζουν τους αστούς και τα τσιράκια τους.

Το βιβλίο είναι γεμάτο λάσπη και χυδαιότητα, ειδικότερα ως προς τη ματιά των στελεχών στις γυναίκες, και επειδή οι συγγραφείς έχουν βαθιά μικρο-

αστικά συμπλέγματα στον τρόπο που βλέπουν τις ανθρώπινες σχέσεις, είχαν την ψευδαίσθηση ότι έτσι αντιλαμβάνονταν τα ζητήματα και οι επαναστάτες κομμουνιστές. Ανθρώποι που ήταν σε ανοιχτή ρήξη με τον αστισμό και την οπισθοδρόμηση. «Θρίλερ» γίνεται το βιβλίο για κάθε κομμουνιστή και προοδευτικό άνθρωπο με αυτά που γράφονται εκεί. Η ασχετοσύνη τους είναι ολοφάνερη, όταν μηχανιστικά αντιγράφουν ό,τι πιο καραμπινάτο σε επίπεδο γεγονότων και προσπαθούν να το πλασάρουν ως «κλίμα εποχής». Χωρίς να μπορούν να το κατανοήσουν, προσπαθούν να το παίξουν ξερόλες, και όπως πάντα είναι οι ξερόλες που την πατάνε... Παραθέτοντας μια «πλουραλιστική» κουτσή βιβλιογραφία και για να αποδείξουν ότι αυτά που γράφουν είναι τεκμηριωμένα, παραθέτουν στο τέλος αποσπάσματα-ντοκουμέντα...

Το κομμουνιστικό κίνημα όμως δεν μπορεί να κατανοηθεί από αντιδραστικά μικροαστικά στοιχεία, γιατί η ματιά τους είναι εξαρχής αρνητική στην πάλη των τάξεων και τον προλεταριακό αγώνα. Συνέλεξαν «χτυπητά» και γαργαλιστικά στοιχεία και νόμισαν ότι βρήκαν το μονοπάτι που οδηγεί στην άλλη πλευρά του φεγγαριού... Οι θα σκιαγραφήσουν με αυτά τα «στοιχεία» το ένοπλο αντάρτικο και τον «αρχηγό» του. Είχαν μεγάλες βλέψεις, το βιβλίο όμως δεν τσούλησε, παρόλο που είχε έρωτες, αρνίσια κεφαλάκια, μίση, πάθη, στριφνές φάτσες, ξύλινο λόγο, δολοπλόκους νάνους, αρχηγίσκους, υπόγεια, λεπίδια και προδοσίες...

Τα «χτυπητά» αυτά στοιχεία που παραθέτουν τα βάζουν στην αφήγηση για να δείξουν πόσο ανώφελα ήταν όλα, πόσο δεν χρειάζονταν όλα αυτά. Θέλει ταλάντο να αποδομήσεις με όρους γυναικοδουλείας... και νεαρών καλλονών που τους βάζουν χέρι κάτω από το τραπέζι... τον ΔΣΕ, σε σύγκριση με την «επιστημονική» αφήγηση του Νίκου Μαρατζίδη και των φίλων του. Το βιβλίο θίγει και υποτιμά το επαναστατικό κίνημα. Τους ανθρώπους του. Έχει πλάκα, όταν οι συγγραφείς του προσπαθούν να αντιγράψουν στα ζητήματα του σεξουαλικού πάθους στις ανθρώπινες κοινωνίες την πολύ ανώτερη και συμπαθέστατη Λένα Μαντά. Αλλά δεν είναι ικανοί ούτε στην κλειδαρότρυπα της φαντασίας τους να κοιτάξουν για να «περιγράψουν» κάτι έστω δήθεν τολμηρό! Πόσο μάλλον να κυλιστούν πίσω από έναν βράχο του Γράμμου για να μας «ταξιδέψουν» με το οτιδήποτε

θεωρούν «τολμηρό».

Φτωχό πλήρως το κείμενο και από άποψη υπαίθρου. Οι ήρωες είναι σαν να διακτινίζονται, οι περιγραφές είναι σαν να γίνονται από το google map. Και αυτό φυσικά δείχνει την προχειρότητα με την οποία πήγαν να στήσουν το «Βαμμένα κόκκινα μαλλιά 2». Θα ταίριαζε στην αρχή της τηλεοπτικής σειράς του «Κόκκινου τανγκό» (σε περίπτωση που το γύριζαν), την ώρα που θα έπεφταν οι τίτλοι, να ξεκινούσε με τους δύο «επαναστάτες» τραγουδοποιούς που προδόθηκαν στη Βάρκιζα (εδώ γελάνε και οι πέτρες στο Γράμμο...), Πανούση και Αγγελάκα. Θα έδενε ωραία το γλυκό. Θα ήταν όλοι ευχαριστημένοι. Πλην ίσως του Νταλάρα που είχε εκείνη την αξέχαστη ερμηνεία στα «Βαμμένα κόκκινα μαλλιά». Αλλά θα μπορούσε και ο ραδιοσταθμός «Κόκκινο» να το διαβάσει σε συνέχειες για το κοινό του, που είναι γαλουχημένο με τον αντικομμουνισμό και τη χυδαιότητα, μπας και «περπατήσει» στις πωλήσεις.

Η αντιδραστικότητα του βιβλίου απέτυχε να «προβληματίσει» όσους ξέρουν γιατί και εναντίον ποιων παλεύουν. Απέτυχε. Και για αυτό, ξεκινώντας με την τραγικότητά του, κλείσαμε με την κωμικότητά του. Το βιβλίο πέτυχε στο να περάσει ως μετάλλαξη στα ήδη λασποειδή σκουπίδια της αστικής ιστοριογραφίας και της παραλογοτεχνίας και να δείξει για άλλη μια φορά το επίπεδο των απογόνων και απολογητών του αστισμού.

Υγ1. Τις ομιλίες από τη βιβλιοπαρουσίαση του «επιτυχημένου» πολιτικού Βενιζέλου και του... «έλληνα Ντοστογιέβσκι» Τατσόπουλου από τον «ναό» του πολιτισμού Ιανό μπορεί κανείς να τις παρακολουθήσει στις εξής διαδικτυακές διευθύνσεις: https://www.youtube.com/watch?v=cOkx8_fIZp4 και <https://www.youtube.com/watch?v=VQOJa-dIAuY>

Υγ2. Ειδικότερα ο δεύτερος δίνει ρέστα στην κοτσάνα γύρω από τα ζητήματα του ΚΚΕ κλπ. Είμαστε σίγουροι ότι θα τον ζήλεψε ο γιος της Ελλης Παππά.

Υγ3. Επιτέλους, αυτό το βιβλίο συναγωνίζεται επάξια το «μοναδικό» στο είδος της αντιζαχαριαδολογίας και του αντικομμουνισμού, που δεν είναι άλλο από αυτό που έγραψε η οικογένεια Γερμανού με τίτλο: Το αντικείμενο (Νίκος Ζαχαριάδης). Λόγω θανάτου του Φρέντυ Γερμανού, το βιβλίο το συνέχισε και το ολοκλήρωσε η κόρη του Ναταλία Γερμανού! Πάλη γιγάντων για το λογοτεχνικό στερέωμα...

Λέσχη φίλων
2ης Ολομέλειας

Αγριος πόλεμος για τα κανάλια

Τον τόνο τον δίνουν οι καυγάδες Μπουμπούκου-Παππά. Βγαίνει ο πρώτος και καταγγέλλει τον Παππά ως λογοκριτή και φασίστα. Απαντά ο Παππάς ότι τον κατηγορεί ο περήφανος φίλος του Στυλιανού Παττακού. Ο Γεωργιάδης υπαινίσσεται ότι οι συριζαίοι τα πιάνουν. Του απαντά ο ΣΥΡΙΖΑ με σκληρή ανακοίνωση κατηγορώντας τον για φαιδρότητα και χυδασιότητα. Όμως, πίσω από αυτή τη βιτρίνα του δικομματικού καυγά διεξάγεται ο πραγματικός αγριος πόλεμος. Με πολλά στοιχεία σκοτεινού παρασκήνιου, όπως ισχύει πάντοτε για τους επιχειρηματικούς και τους πολιτικοεπιχειρηματικούς πολέμους.

Γιατί άραγε ο Καμμένος διάλεξε το ραδιόφωνο του Κοντομηνά (που είναι ένας απ' αυτούς που έχουν ζητήσει άδεια για πανελλαδικής εμβέλειας κανάλι) για να βγει και να δηλώσει ότι μπορεί ο Καλογρίτσας να είναι κουμπάρος του, αλλά δεν πρέπει να πάρει κανάλι γιατί είναι εργολάβος; «Πιστεύω ότι οι κατασκευαστές δεν μπορούν να έχουν και μέσα ενημέρωσης» είπε ο αρχηγός των συγκυβερνώντων ΑΝΕΛ και υπουργός Αμυνας. Γιατί, όμως; Υπάρχει κανένα απαγορευτικό ειδικά για τους εργολάβους; Είναι οι εργολάβοι τα μιάσματα του καπιταλιστικού κόσμου και πρέπει να μείνουν έξω από το παιχνίδι των καναλιών; Γιατί να μην μπορούν να πάρουν κανάλι οι εργολάβοι, αλλά να μπορούν να πάρουν οι εφοπλιστές, οι τραπεζίτες, οι ιδιοκτήτες ασφαλιστικών εταιριών, οι ξενοδόχοι, ακόμα και οι αεριτζήδες;

Νομικά η άποψη Καμμένου δεν μπορεί να σταθεί. Μάλιστα, αν υποθέσουμε ότι ο Καλογρίτσας κοβόταν χωρίς ισχυρή επιχειρηματολογία από τις άδειες, θα μπορούσε να προσφύγει στα δικαστήρια, υποστηρίζοντας ότι τον έκοψαν επειδή το ζήτησε ο Καμμένος, δηλαδή αυθαίρετα. Πολιτικά, η δήλωση Καμμένου λέει πολλά. Πριν απ' όλα λέει ένα: να μην πάρει κανάλι ο Καλογρίτσας, ο κουμπάρος μου!

Ο Καμμένος φωνάζει: δεν είμαι εγώ που στηρίζω τον Καλογρίτσα, όπως λένε διάφοροι (από Ψυχάρη μέχρι Ραχήλ). Αν κάποιος τον στηρίζει, ψάξτε να τους βρείτε στα πρόσωπα των άλλων κουμπάρων και φίλων του. Ποιοι είν' αυτοί; Σύμφωνα με όσα γράφτηκαν, κουμπάρος του Καλογρίτσα είναι και ο Σπίρτζης (εργολάβος, επίσης, μέχρι να γίνει υπουργός) και φίλος του είναι ο Παππάς. Ισχύει το τελευταίο;

Πού να το ξέρουμε εμείς. Το γεγονός, όμως, ότι ο Καμμένος επέλεξε να βγει και να «θάψει» τον κουμπάρο του λέει πολλά. Είναι σαν να προσπαθεί να εκθέσει άλλα κυβερνητικά στελέχη. Ειδικά αν στον Καλογρίτσα δοθεί μία από τις πανελλαδικής εμβέλειας άδειες, οι ριγμένοι της μοιρασιάς θ' αρχίσουν να καταγγέλλουν κουμπαριές, φιλίες και υπογειες διαδρομές που κρατάνε από παλιά, από την εποχή της «Πρώτης».

Τι εστί Καλογρίτσας; Εργολάβος παρακοιμώμενος της πολιτικής δεκαετίες τώρα. Εμφανιζόταν ως ο «κόκκινος εργολάβος», καμαρώνοντας για τη φιλία του με τον Χ. Φλωράκη, ο οποίος του εμπιστεύτηκε την έκδοση της εφημερίδας «Πρώτη», που φτιάχτηκε για να στηρίζει τον ενιαίο Συνασπισμό και χρηματοδοτούνταν από τα ανθηρά τότε ταμεία του Περισού (ανθηρά γιατί είχαν δεκάδες επιχειρήσεις που έκαναν μπίζνες με τις χώρες του παλινорθωμένου καπιταλισμού). Τελικά, ο ενιαίος Συνασπισμός διαλύθηκε, η ηγεσία του έκλεισε την «Πρώτη» και ο Καλογρίτσας τράβηξε γι' άλλες πολιτείες (ΠΑΣΟΚ). Κάποια στιγμή αργότερα έστησε τη GPO στην οποία πρόεδρος έγινε ένα «παιδί» του Μίμη Ανδρουλάκη, ο Θεόδωρικός. Αυτός ο ίδιος Θεόδωρικός που υπήρξε σταθερός συνεργάτης του Mega και που σήμερα είναι σύμβουλος του Κούλη Μητσοτάκη! Ολ' αυτά δείχνουν ότι ο Καλογρίτσας είναι... κανονικός εργολάβος. Τίποτα περισσότερο και τίποτα λιγότερο απ' αυτό.

Φήμες φέρουν τον Καλογρίτσα ως συνεργαζόμενο με τον Κουρή και τον Χατζηνικολάου στη μπίζνα του καναλιού. Αληθεύουν οι φήμες; Ούτε αυτό το ξέρουμε. Εκείνο που ξέρουμε είναι πως ο Κουρής, ήδη ιδιοκτήτης καναλιού και διαπρύσιος υποστηρικτής του ΣΥΡΙΖΑ και της συγκυβέρνησης των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ, δεν έχει υποβάλει αίτηση για τηλεοπτική άδεια! Πολύ παράξενο για έναν Κουρή, δεν νομίζετε; Γνωρίζουμε, επίσης,

ότι ο Κουρής εγκαινίασε εκστρατεία κατά του Ιβάν Σαββίδη, γράφοντας με το γνωστό του ύφος στην πρώτη σελίδα της φυλλάδας του: «Αφού έχει πολλά λεφτά στην Ρωσία γιατί δεν τα φέρνει απευθείας στην Ελλάδα; - Τι φοβάται ο Ιβάν και έστησε offshore εταιρεία στην Κύπρο για να διεκδικήσει άδεια για κανάλι;»!

Ο Κουρής κατηγορεί τον Σαββίδη ότι θέλει να αποφύγει τον έλεγχο νομιμότητας κεφαλαίων στην Ελλάδα, γιατί διακινεί «**ύποπτα**» κεφάλαια προερχόμενα προφανώς από κωδικούς Ρωσικών εταιριών, που δεν πέρασαν από κανένα έλεγχο νομιμότητας». Σημειώνει δε ότι «η Κύπρος έχει παράδοση στο στήσιμο offshore εταιριών και χιλιάδες Ρώσοι ολιγάρχες είχαν χρησιμοποιήσει το τραπεζικό της σύστημα με τους ανύπαρκτους ελέγχους για τη μεταφορά κεφαλαίων δισεκατομμυρίων ευρώ».

Το ερώτημα, λοιπόν, είναι: γιατί ο Κουρής προσπαθεί να πετάξει έξω από το παιχνίδι μόνο τον Σαββίδη; Για πάρτη του δουλεύει ή έχει πάρει εργολαβία από κανέναν άλλο; Δεν βλέπουμε για παράδειγμα να επιτίθεται και στον Μαρινάκη ή σε κάποιον από τους παραδοσιακούς καναλάρχεις.

Είδαμε ακόμα τον τέως βουλευτή των ΑΝΕΛ και νυν ανεξάρτητο Ν. Νικολόπουλο να περνάει την πόρτα του Μαξίμου, για να συναντηθεί με τον Τσίπρα και να συζητήσουν για τον εκλογικό νόμο, όπως ο ίδιος είπε. Κάποια στιγμή φώναξε και τον Παππά ο Τσίπρας, είπε ο Νικολόπουλος. Ο Παππάς, όμως, δεν είναι αρμόδιος για τον εκλογικό νόμο. Είναι αρμόδιος για τις άδειες των καναλιών (και όχι μόνο). Κι εμείς είδαμε τον Νικολόπουλο, μετά τη συνάντηση με τον Παππά, να βγαίνει σε ραδιοφωνικό σταθμό συμπεφωνημένων Μαρινάκη και να καταγγέλλει τους Αλαφούζο και Ψυχάρη. Μόνον αυτούς. Όχι τον Βαρδινγιάννη, για παράδειγμα ή τον Μαρινάκη ή τον Σαββίδη ή τον Κοντομηνά ή τον Κυριακού ή τον Βρώνη στο τέλος-τέλος.

Κοντολογίς, οι Τσιπραίοι

κατάφεραν να κάνουν μαλλιά κουβάρια τους παραδοσιακούς και τους επίδοξους καναλάρχεις. Ετσι όπως έχουν γίνει οι κολεγίες και έχουν διανομωθεί τα μέτωπα, είναι πολύ δύσκολο να απορρίψουν κάποιους, πέρα απ' αυτούς που ουσιαστικά έχουν καταθέσει ελλιπή φάκελο (γίνεται λόγος ακόμα και για το Mega, οι καναλάρχεις του οποίου ενδέχεται να το οδηγούν σε φούντο για να επανέλθουν με άλλο σχήμα). Πώς, όμως, να δώσουν άδεια στον Μαρινάκη και τον Καλογρίτσα και να κόψουν, ας πούμε, τον Αλαφούζο που έχει ένα συγκρότημα ΜΜΕ (εφημερίδα, ραδιοφωνικούς σταθμούς και κανάλι); Πώς να δικαιολογήσουν άδεια στον Μαρινάκη, όταν οι αντίπαλοί του τον κατηγορούν ότι θέλει κανάλι για να καθαρίσει από τις δικαστικές του περιπέτειες (δεν του φτάνουν, άραγε, ο Ολυμπιακός και ο δήμος Πειραιά);

Ο Ψυχάρης, για παράδειγμα, μέσα από το «Βήμα» χαρακτηρίζει «καναλάρχεις του κ. Παππά» τους Καλογρίτσα, Σαββίδη και Μαρινάκη. Ειδικά για τον Καλογρίτσα, δεν παραλείπει να θυμίσει και τις συνομιλίες Καλογρίτσα-Βλαστού που υπέκλεψε ο κοριός της ΚΥΠ 2009. Τον Σαββίδη τον χαρακτηρίζει «ο τσιγαράς από το Ροστόφ που επιθυμεί τώρα και κανάλι». «Πολλοί σπεύδουν να συνδυάσουν την επιδίωξή του να αποκτήσει τηλεοπτική άδεια με τη δύναμη που δίνει σε κάποιον η τηλεόραση, ιδίως αν αυτός έχει "περιπέτειες" με τη Δικαιοσύνη» γράφει για τον Μαρινάκη.

Το παιχνίδι έχει χοντρύνει πολύ κι αυτό είναι σίγουρα κατόρθωμα του Παππά και του Τσίπρα. Εμείς θεωρούμε σίγουρο ότι δε θα δώσουν μόνο τέσσερις άδειες. Μπορεί να πάνε και σε διπλάσιο αριθμό (αν δεν υπάρξει στο μεταξύ άλλου τύπου εμπλοκή). Όπως γράψαμε στο προηγούμενο φύλλο, οι συγκεκριμένοι που ζητούν άδειες, παλιοί καναλάρχεις και wannabe καναλάρχεις (ένας κι ένας όλοι τους!) κάνουν σκόνη τη συριζαϊκή προπαγάνδα περί χτυπήματος της διαπλοκής και εξυγίανσης της τηλεόρασης.

Θα κλείσουμε με ένα ερώτημα: τόσο μεγάλο κέρδος έχει ένα κανάλι στην Ελλάδα της κρίσης; Αν ναι, γιατί δεν ήρθε ούτε ένας ξένος τηλεοπτικός όμιλος να πάρει μέρος στο διαγωνισμό; Αυτοί που διεκδικούν τις τηλεοπτικές άδειες από τους Τσιπραίους δεν προσβλέπουν στο τηλεοπτικό κέρδος αλλά στο κέρδος που αφήνει η διαπλοκή.

Μπίζνες γενικώς

Ενας αναπληρωτής υπουργός (Τ. Αλεξιάδης) και δύο γενικοί και ένας ειδικός γραμματέας (Καταπολέμησης της Διαφθοράς, Δημοσίων Εσόδων και ΣΔΟΕ) συνόδευσαν είκοσι πέντε στελέχη του υπουργείου Οικονομικών, της Γενικής Γραμματείας Καταπολέμησης της Διαφθοράς και της Οικονομικής Αστυνομίας, που πήγαν στο γερμανικό ομόσπονδο κρατίδιο της Βόρειας Ρηνανίας-Βεστφαλίας για να παρακολουθήσουν εβδομαδιαίο σεμινάριο «στον τομέα του οικονομικού εγκλήματος, του φορολογικού ελέγχου, της εισπραξης των φόρων και της χρήσης ηλεκτρονικών μέσων για την αποτελεσματική αντιμετώπιση της φοροδιαφυγής και της διαφθοράς». Ακολούθησαν άλλα είκοσι πέντε στελέχη που παρακολούθησαν το ίδιο εβδομαδιαίο σεμινάριο.

Ο σοσιαλδημοκράτης υπουργός Οικονομικών του κρατίδιου, ο πολυπράγμων Νόρμπερτ Βάλτερ-Μπόργιανς υποδέχτηκε την ελληνική αντιπροσωπία στο αεροδρόμιο, έκανε δηλώσεις με τον Αλεξιάδη και μετά όλοι μαζί (ο Μπόργιανς, ο Αλεξιάδης και οι γραμματείς) έδωσαν συνέντευξη Τύπου. Εννοείται πως η επίσκεψη Αλεξιάδη και η συνάντησή του μ' έναν κρατιδιακό υπουργό δεν απετέλεσε είδηση για τα κεντρικά ΜΜΕ της Γερμανίας. Όμως, και ο Αλεξιάδης έκανε το «κομμάτι» του και ο Μπόργιανς τη δουλειά του. Γιατί έχει στήσει αυτή τη σχολή εκπαίδευσης εφοριακών και τελωνειακών και το ελληνικό κράτος του εξασφάλισε μαθητές, έσοδα και πρεστίτζ (ελπίζει ότι θα προσελκύσει πελατεία και από άλλες χώρες). Για το τι θα μάθουν σε μια βδομάδα οι υπάλληλοι των οικονομικών ελεγκτικών μηχανισμών δε χρειάζεται να πούμε τίποτα. Μια χαρά διακοπές θα κάνουν.

Όπως όλοι θυμόμαστε, ο Μπόργιανς δε δίστασε να εκθέσει τους Σαμαροβενιζέλους, αν και στο τέλος τα μάζεψε ξεκαθαρίζοντας ότι όταν τους πρότεινε συνεργασία δεν είχε κανένα CD με στοιχεία στη διάθεσή του. Με τους συριζαίους τα πάει μια χαρά, αφού αυτοί έκλεισαν συμφωνία για «εκπαίδευση» στελεχών στη σχολή που έχει δημιουργήσει στη Βόννη.

Μπίζνες, όμως, δεν έκλεισε μόνο ο σοσιαλδημοκράτης Μπόργιανς, αλλά και ο... αριστερός Μπόντο Ράμελο, πρωθυπουργός του κρατίδιου της Θουριγγίας (συνεργάζονται εκλογικά Linke, Σοσιαλδημοκράτες και Πράσινοι). Αυτός έχει φτιάξει «ακαδημία επαγγελματικής εκπαίδευσης». Όπως έλεγε στον ανταποκριτή των «Νέων» ο ίδιος ο... σύντροφος Ράμελο προ καιρού, στο Ζουλ, στην έδρα της πρώην ανατολικογερμανικής Simson (γνωστή από τις ομώνυμες μοτοσικλέτες), όπου εδρεύει η ακαδημία, «στέλνει η ελίτ των αραβικών οικογενειών τα παιδιά της για πρακτική εκπαίδευση! Δεν νομίζουμε να στέλνουν οι πρίγκιπες και οι εμίρηδες τα παιδιά τους για επαγγελματική εκπαίδευση. Ισως τίποτα δημόσιους υπάλληλους να στέλνουν, στο πλαίσιο γενικότερων ανταλλαγών με τη Γερμανία».

Οι Τσιπραίοι στην αρχή «τσίτσιναν» όταν ο Ράμελο τους έστειλε πρόταση για συνεργασία. Κόλλησε, λέει, στον Μπαλτά η υπόθεση, που είχε τις γνωστές... ιδεοληψίες για την επαγγελματική εκπαίδευση. Ετσι, ο Ράμελο αποφάσισε να παρακάμψει τους υπουργούς και να απευθυνθεί απευθείας στον Τσίπρα, στον οποίο έστειλε επιστολή. Είχε ήδη ρίξει δίχτυα καλώντας στη Θουριγγία τον Κατρούγκαλο, με τον οποίο είχε «άριστη συνεργασία». «Θα χαίρομαι ιδιαίτερα αν το υπουργικό σου συμβούλιο βάδιζε τώρα αυτόν τον δρόμο μαζί μας και κατορθώναμε να πορευτούμε ως συνοδοιπόροι στο επόμενο βήμα» έγραφε στον Τσίπρα τον περασμένο Μάη (ο Κατρούγκαλος είχε πάει στη Θουριγγία το Φλεβάρη).

Ετσι, όλα είναι έτοιμα για να στέλνονται στη Γερμανία νέοι άνεργοι από την Ελλάδα για... επαγγελματική κατάρτιση. Για να δουλέψουν σε γερμανικές επιχειρήσεις στην Ελλάδα, όπως έγραφε με νόημα ο Ράμελο στον Τσίπρα. Μεταξύ των άλλων, θα υπάρξει εκπαίδευση ελλήνων ειδικευόμενων στη φροντίδα ηλικιωμένων, με στόχο την ίδρυση οίκων ευγηρίας και φροντίδας στην Ελλάδα! Προφανώς, οι ειδικότητες που υπάρχουν στην ελληνική τριτοβάθμια εκπαίδευση δεν επαρκούν, ούτε είναι δυνατόν να γίνει εκπαίδευση και εξειδίκευση πάνω σ' αυτό το αντικείμενο στην Ελλάδα και πρέπει να υπάρξει εκπαίδευση στην «ακαδημία» του... συντρόφου Ράμελο στην Ερφούρτη!

Οι γερμανοί ιμπεριαλιστές έχουν πέσει σαν αρπακτικά σε όλα τα επίπεδα. Ακόμα και κονδύλια του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Ταμείου που προορίζονται για επαγγελματική εκπαίδευση και κατάρτιση θέλουν να τα παίρνουν αυτοί, για να συντηρούν τα διάφορα μαγαζιά που έχουν στήσει σε επίπεδο κρατιδίων. Και βέβαια, όταν έχεις την υποστήριξη του γερμανικού ιμπεριαλιστικού κράτους, κανένας στην Ελλάδα δεν τολμά να σου αρνηθεί. Ιδιαίτερα ο Τσίπρας που έχει «ισιάξει» εντελώς. Οι δρόμοι που άνοιξε ο περιβόητος Φούχτελ έχουν πλέον διευρυνθεί.

Κι αν κάποιος αναρωτηθεί τι τρέχει με τον... αριστερό Ράμελο, παραπέμπουμε στην απάντηση που έδωσε στον ανταποκριτή των «Νέων», όταν τον ρώτησε ποια περιθώρια για «αριστερή» διακυβέρνηση υπάρχουν σ' ένα γερμανικό κρατίδιο: «Δεν έγινα πρωθυπουργός με την αντίληψη ότι θα εφαρμόσω το κομματικό πρόγραμμα, έχω άλλους δύο ισότιμους κυβερνητικούς εταίρους».

κοράκι ΣΦΥΡΑ ΤΟ!

Κ Εχουν τσακωθεί με την πραγματικότητα

Με αφορμή την κατάκτηση του Euro 2016 από την Πορτογαλία του Φερνάντο Σάντος και την αποτυχία της Εθνικής μπάσκει να προκριθεί στους Ολυμπιακούς Αγώνες του Ρίο μέσω του προολυμπιακού τουρνουά, ο υφυπουργός Αθλητισμού Σταύρος Κοντονής εξαπέλυσε επίθεση εναντίον των διοικήσεων της ΕΠΟ (ομοσπονδία ποδοσφαίρου) και της ΕΟΚ (ομοσπονδία μπάσκει). Με τον τρόπο αυτό προσπάθησε να πάρει την «εκδίκησή» του για την αντιπαράθεση που έχει με τις διοικήσεις των δυο ομοσπονδιών.

Ο Κοντονής στο παραλήρημά του αναρωτήθηκε, όσον αφορά το ποδόσφαιρο, αν ο Γκιρτζίκης και η παρέα του θα αναλάβουν τις ευθύνες τους για την απομάκρυνση του Σάντος από τον πάγκο της εθνικής ομάδας, παρά το γεγονός ότι η ομάδα έφτασε στους «16» του Μουντιάλ της Βραζιλίας, ενώ έκανε αναφορά και στην απομάκρυνση του Κλαούντιο Ρανιέρι. Για το μπάσκει και τον Βασιλακόπουλο, ο υφυπουργός αναρωτήθηκε γιατί τα τελευταία εφτά χρόνια η Εθνική αποτυγχάνει να φτάσει σε τελική φάση μεγάλης διοργάνωσης, ενώ άφησε να πλανάται στην ατμόσφαιρα ότι άμεσα θα διερευνηθεί η δήλωση του ομοσπονδιακού προπονητή Φώτη Κατσικάρη ότι δεν είχε συμβόλαιο συνεργασίας με την ΕΟΚ.

Αν και η κριτική που έκανε ο υφυπουργός σε μεγάλο βαθμό έχει γίνει από τη συντριπτική πλειοψηφία αυτών που ασχολούνται με ποδόσφαιρο και μπάσκει, το αποτέλεσμα δεν τον δικαιώνει. Προσπάθησε να πάρει την «εκδίκησή» του από τον Γκιρτζίκη και τον Βασιλακόπουλο, αλλά αυτό που κατάφερε ήταν να γίνει «του κόσμου το περίγελο» που λέει και το λαϊκό άσμα, αφού είναι τουλάχιστον πρόκληση για τη νοημοσύνη μας να μιλάει για συνέπεια και μτέσα ένα μέλος της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, που έχει κάνει επιστήμη την κωλοτούμπα.

Ο Κοντονής, επηρεασμένος προφανώς από την επιτυχία του στη διένεξή του με την ΕΠΟ για το θέμα του κώδικα δεοντολογίας, που θα δρομολογήσει εξελίξεις στην εκδίκαση της υπόθεσης της «εγκληματικής οργάνωσης στο ποδόσφαιρο», θεώρησε ότι ήταν η κατάλληλη στιγμή για να αποκτήσει και λαϊκό έρεισμα, όμως το αποτέλεσμα ήταν καταστροφικό γι' αυτόν. Για μια ακόμη φορά αποδεικνύεται ότι οι συριζαίοι έχουν χάσει κάθε επαφή με την πραγματικότητα.

Πήρε φόρα ο Κοντονής

Ετοιμο είναι το νέο αθλητικό νομοσχέδιο, που θα δοθεί στα κόμματα για διαβούλευση την επόμενη βδομάδα. Όπως συνηθίζεται, έγιναν οι απαραίτητες διαρροές από την κυβέρνηση, προκειμένου να μετρηθούν οι αντιδράσεις και να διερευνηθεί το τοπίο. Από τις «διαρροές» μάθαμε ότι το νομοσχέδιο έχει 166 άρθρα και φιλοδοξεί να φέρει σημαντικές αλλαγές στη διαιτησία, στο αθλητικό στοίχημα, στην πάταξη της αθλητικής βίας, στον τρόπο διοίκησης των αθλητικών ομοσπονδιών αλλά και στη διακίνηση των ποδοσφαιριστών.

Με μια πρώτη ανάγνωση τρία είναι τα βασικά σημεία που θα σχολιαστούν. Οι αυξημένες εξουσίες που έχουν ο υφυπουργός Αθλητισμού και ο γενικός γραμματέας Αθλητισμού, οι οποίοι θα αποφασίζουν από την αναγνώριση μίας Ομοσπονδίας μέχρι τη ματαίωση μιας αναμέτρησης. Από την πλευρά των Ομοσπονδιών υπάρχουν ήδη αντιδράσεις, αφού οι ανιδιοτελείς εργάτες του ελληνικού αθλητισμού πολύ δύσκολα θα δεχτούν νταβατζή πάνω από το κεφάλι τους. Είναι σίγουρο ότι θα έχουμε επανάληψη του έργου με το μπαμπούλα των ευρωπαϊκών και παγκόσμιων Ομοσπονδιών που θα απειλούν με σοβαρές κυρώσεις.

Ο επαγγελματικός αθλητισμός στην Ελλάδα είναι κατά

βάση κρατικοδίαιτος και αυτό δίνει τη δυνατότητα στον Κοντονή να παζαρεύει τις αμοδιότητές τους, αφού πρώτα δεσμευτεί ότι θα ακολουθήσει τις οδηγίες των διεθνών Ομοσπονδιών. Το πλέον πιθανό είναι να ακολουθήσει παρόμοια τακτική με αυτή που κράτησε σε σχέση με τη ΦΙΦΑ και να έρθει σε συμφωνία με τις διεθνείς Ομοσπονδίες, μέσω της οποίας θα μπορέσει να βάλει δικούς του ανθρώπους στις διοικήσεις των Ομοσπονδιών.

Το δεύτερο σημείο που πρέπει να σχολιαστεί είναι η θέσπιση συγκεκριμένου χρόνου που θα μπορεί ένας παράγοντας να βρίσκεται στη θέση του προέδρου μιας Ομοσπονδίας. Σήμερα δεν υπάρχει περιορισμός, με αποτέλεσμα παράγοντες όπως ο Βασιλακόπουλος να είναι σχεδόν ισόβιοι πρόεδροι των Ομοσπονδιών που διοικούν. Ο Κοντονής θα επιδιώξει να βάλει χρονικό περιορισμό δυο θητειών, ώστε αρχικά να «ξεφορτωθεί» τους ισόβιους προέδρους και στη συνέχεια να προωθήσει -αν τα καταφέρει- πρόσωπα της εμπιστοσύνης του. Για να διασπάσει το μέτωπο των ομοσπονδιών, στο νομοσχέδιο προβλέπεται ότι αυτός ο περιορισμός στις θητείες του προέδρου θα ισχύσει μόνο για τις Ομοσπονδίες που έχουν περισσότερα από 100 σωματεία στη δύναμή τους, ενώ σε αυτές με λιγότερα από 100 σωματεία

θα συνεχίσει να ισχύει το σημερινό καθεστώς. Μια ακόμα παραχώρηση του Κοντονή, σε σχέση με την σκληρή γραμμή που είχε αφήσει να εννοηθεί ότι θα κρατούσε, είναι ότι ο περιορισμός ισχύει για τη θέση του προέδρου, ενώ για τη συμμετοχή ως μέλος στο ΔΣ μιας Ομοσπονδίας δεν υπάρχει χρονικός περιορισμός.

Το τρίτο σημείο του νομοσχεδίου που έχει ενδιαφέρον είναι η απαγόρευση δανεισμού αθλητών και αθλητριών και η δημιουργία Β' ομάδων, η οποία φαίνεται να δρομολογείται άμεσα. Με αυτό τον τρόπο ο Κοντονής πιστεύει ότι θα «σπάσει» τους δεσμούς εξάρτησης ανάμεσα στις μεγάλες και τις μικρές ΠΑΕ. Θα μπορούσε να πει κάποιος ότι έχει μια βάση το επιχείρημα του υφυπουργού, όμως στην πράξη είναι άλλου είδους οι λόγοι που οδηγούν τις μικρές ομάδες να «προσδεθούν» στο άρμα κάποιου από τους ισχυρούς.

Το μέτρο αυτό είναι που θα συναντήσει κατά την ταπεινή άποψη της στήλης και τη μεγαλύτερη αντίδραση. Μάλιστα είναι πιθανό η αντίδραση από τις μικρές ομάδες να είναι μεγαλύτερη από αυτή των ισχυρών, αφού με τη μέθοδο του δανεικού εξασφάλιζαν ορισμένους παίκτες με καλές προδιαγραφές και με μικρό ή καθόλου κόστος (το κάλυπτε η ομάδα που δάνειζε τον παίκτη), ενώ τώρα θα πρέπει να βάλουν το χέρι στην τσέπη. Ενας ακόμα λόγος που «αδυνατίζει» το επιχείρημα του υφυπουργού είναι η οικονομική κρίση. Οι περισσότερες ομάδες, ακόμη και οι κατ' όνομα ισχυρές, έχουν τα τελευταία χρόνια πολύ χαμηλό μπάτζετ για να μπορέσουν να ανταποκριθούν στις υποχρεώσεις τους, συνεπώς η δημιουργία και η συντήρηση μιας δεύτερης ομάδας φαντάζει πολυτέλεια.

Εν αναμονή των εξελίξεων και των αντιδράσεων, θα κλείσουμε με μια επισήμανση. Έχει πάρει φόρα ο Κοντονής και βιάζεται να εκμεταλλευτεί τη χρονική συγκυρία για να υλοποιήσει την κυβερνητική πολιτική, με αποτέλεσμα να αυξάνονται οι πιθανότητες «ατυχήματος», αφού όπως λέει ο λαός, «όποιος βιάζεται σκοντάφτει».

Κος Πάπιας
 papias@eksegersi.gr

ΣΙΝΕΜΑ

ΤΖΟΥΖΕΠΕ ΤΟΡΝΑΤΟΡΕ

Θα σε περιμένω, πάντα

Η Είμι, μια διδακτορική φοιτήτρια, ρισκάρει επανειλημμένως τη ζωή της καθώς εργάζεται ως κασκαντέρ. Επηρεασμένη από συντριπτικές ενοχές για ένα τραγικό περιστατικό του παρελθόντος και χωρίς πραγματική επιθυμία για τον ίδιο τον κίνδυνο, αρχίζει να συμφιλιώνεται με το παρελθόν, το παρόν και τις αντιξοότητες της ζωής μέσα από τη σχέση της με τον Εντ, έναν μεγαλύτερο σε ηλικία καθηγητή αστροφυσικής. Η σχέση αυτή θα παραμείνει, παράδοξα αλλά και ρομαντικά, αναλλοίωτη και μετά τον αιφνίδιο θάνατο του Εντ. Η Είμι ασχολείται με την αστρονομία και ο Εντ με την αστροφυσική. Η ανταλλαγή απόψεων και θεωριών γύρω από συμπαντικά ζητήματα θα αποτελέσει κοινό τόπο για το ζευγάρι και μια ευκαιρία για τον σκηνοθέτη να παραθέσει τα μυστήρια του σύμπαντος με τα μυστήρια του έρωτα.

Ο διάσημος ιταλός σκηνοθέτης (τελευταία του ταινία ήταν «Το Τέλειο Χτύπημα», ενώ έχει κερδίσει Οσκαρ Καλύτερης Ξενογλωσσικής Ταινίας για το «Σινεμά ο Παράδεισος») μας παρουσιάζει μια αισθηματική ταινία γύρω από το απρόσμενο του έρωτα. Όμως, είναι φανερό ότι στην εν λόγω ταινία του δεν είναι σε φόρμα. Η εντελώς μεταφυσική ματιά του πάνω στα ζητήματα του έρωτα και η επιλογή να τα προσεγγίσει μέσω της αντιπαράθεσής τους με αντίστοιχα της αστρονομίας αποδείχτηκε άγονη. Ο Τορνάτορε έκανε μια ταινία για να αποδείξει ότι το ανθρώπινο μυαλό δυο πράγματα δεν μπορεί να συλλάβει, το σύμπαν και τον έρωτα... Θεωρούμε ότι η επισήμανση του Αινστάιν ήταν πιο εύστοχη.

ΕΡΙΚ ΛΑΒΕΝ

Μαμά, γύρισα!

Η 40χρονη Στεφανί χάνει τη δουλειά της (είναι αρχιτέκτονας) κι αναγκάζεται να επιστρέψει με το παιδί της στο πατρικό της και να ζήσει με την πληθωρική μητέρα της, η οποία δεν είναι και ο πιο διακριτικός άνθρωπος στον κόσμο. Η μητέρα της ενσαρκώνει στο ακέραιο όλα τα στερεότυπα για τις μαμάδες που υποδεικνύουν στα παιδιά τους πώς θα κάνουν το παραμικρό γιατί εκείνες ξέρουν. Κι εκεί που Στεφανί και μαμά ψάχνουν ισορροπίες, μια οικογενειακή συγκέντρωση θα γίνει αφορμή για την αποκάλυψη πολλών μυστικών και για την εκτίναξη των όποιων ισορροπιών...

Ο σκηνοθέτης έχει διαπρέψει στις σαχλές, αμήχανες και βλακώδεις κωμωδίες. Μαζί με τον παντοτινό συνεργάτη του στο σενάριο έχουν διαγράψει μια επιτυχημένη πορεία ανεπιτυχών κωμωδιών. Η εν λόγω ταινία είναι μια από αυτές που δεν έχουν λόγο ύπαρξης γιατί δεν επιτελούν ούτε το στόχο για τον οποίο δημιουργήθηκαν, δηλαδή να χαζογελάσει το κοινό... Αλλά δε βαριέσαι, καλοκαίρι είναι, ας παίξουμε και καμιά σάχλα να τσουλήσει η βραδιά...

ΣΙΝΤΑΡΟ ΣΙΜΟΣΑΟΥΑ

Παιχνίδι χωρίς κανόνες

Με αυτήν την ταινία συμπληρώνεται το τρίπτυχο των αποτυχημένων ταινιών σε πρώτη προβολή αυτής της εβδομάδας. Ο Μπεν είναι ένα φιλόδοξος και πολύ ικανός νέος δικηγόρος, έτοιμος να κάνει το επόμενο μεγάλο βήμα στην καριέρα του. Αποφασισμένος να γίνει συντάκτης στη δικηγορική εταιρία που εργάζεται, πατάει επί πτωμάτων προκειμένου να κερδίσει κάποιες υποθέσεις. Όταν του ανατίθεται υπόθεση εναντίον του προέδρου πανίσχυρης φαρμακοβιομηχανίας, θεωρεί ότι είναι η ευκαιρία του να ξεχωρίσει και πιστεύει ότι τίποτα δεν μπορεί να πάει στραβά. Όμως εμφανίζεται στη ζωή του η μυστηριώδης Εμί-

Τα αισθήματα της στήλης για τον Κριστιάνο Ρονάλντο ως γνωστόν δεν είναι και τα καλύτερα, όμως είμαστε υποχρεωμένοι να του αποδώσουμε τα εύσημα για κάτι που είπε σε μια από τις συνεντεύξεις που έδωσε για την κατάκτηση του Euro 2016. Στη δήλωσή του, η οποία πέρασε στα ψιλά, ανέφερε: «Αυτό το τρόπαιο είναι αφιερωμένο σε όλους τους Πορτογάλους, σε όλους τους πρόσφυγες, αλλά και σε όλους όσους πίστεψαν σε εμάς. Είμαι πολύ ευτυχισμένος και πολύ υπερήφανος». Αυτή η δήλωση, που έγινε σε μια εποχή που το κλίμα της ξενοφοβίας απλώνεται σαν πανούκλα στην Ευρώπη και φουσκώνει τα πανιά των φασιστικών και ακροδεξιών κομμάτων, μας κάνει να σκεφτούμε πως ο Ρονάλντο ίσως να αξίζει περισσότερο τη συμπάθειά μας. Δυστυχώς, με τα καραγκιολίκια και τη συμπεριφορά του κατά τη διάρκεια των αγώνων έχει αδικήσει τον εαυτό του. Στη φωτογραφία (είναι παλιότερη από τον προσωπικό του λογαριασμό στο Instagram), ο Ρονάλντο έχει στην αγκαλιά του το γιο του και κρατάει μια φωτογραφία με τον πεντάχρονο σύριο πρόσφυγα Αϊμάν, που έγινε γνωστός από την τρικλοποδιά που έβαλε στον πατέρα του ολλανδέζα δημοσιογράφος ακροδεξιού καναλιού. Και μια επισήμανση: από τους 22 ποδοσφαιριστές της Εθνικής Πορτογαλίας, οι 11 είναι παιδιά μεταναστών.

DIXI ET SALVAVI ANIMAM MEAM

Ω αλάνθαστο σώμα / πόσα και πόσα λάθη / μ' ένα μικρό διαβατικό φεγγάρι / στα γυμνά δέντρα του πεζοδρομίου / αδειούχοι στρατιώτες καπνίζουν / κάτω απ' το υπόστεγο / βρέχει όλη μέρα / ακούω το νερό να κυλάει ατελείωτο / απ' τα λούκια στο δρόμο / παρότι το ξέρω / αυτό το εισιτήριο / είναι εκπρόθεσμο πια (Γ. Ρίτσος, «Τα ερωτικά», 18.11.1980)

Ετούτος δω ο λαός δε γονατίζει παρά μονάχα μπροστά στους νεκρούς του

► ΚΑΙ το Βιετνάμ είναι «Σοσιαλιστική Δημοκρατία» (Ριζοσπάστης, 12.7.2016). ΚΑΙ το κόμμα εκεί «κομμουνιστικό». Ολα καλά, όλα άγια... (ζητείται ο σοσιαλισμός...).

► «Γρήγορη εκτέλεση» του τρίτου μνημόνιου επιθυμεί η συγκυβέρνηση (Ε. Τσακαλώτος). Μόνιμος εκτελεστής...

► Σαν ανέκδοτο ακούγεται: «Πανελλαδική Επιτροπή των Μπλόκων. Αποφάσεις για οργάνωση και ανάπτυξη της δράσης» - ήτοι, κινητοποιήσεις στα τέλη Ιούλη και μετά... σύσκεψη κατά Οκτώβρη (και όλα αυτά τα ωραία, γιατί; Μα για «την κλιμάκωση του αγώνα»).

► Ξαναματαπάλι: Κατρούγκαλος διαβεβαιώνει «Δεν τίθεται θέμα μείωσης μισθών» - λίρα εκατό...

► «Απιαστο όνειρο» σύμφωνα με έκθεση του Ευρωκοινοβουλίου (δός 2016) η πλήρης γυναικεία απασχόληση. Όνειρο απατηλό...

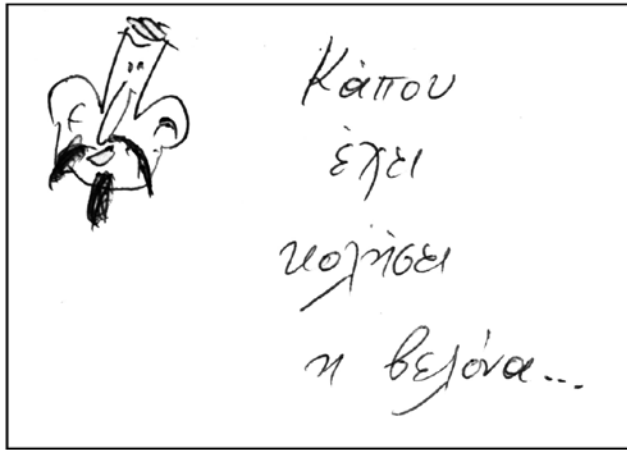
► Καπιταλισμός και ανεργία πάνε αντάμα.

► Φεύγει ο Κάμερον (από την πρωθυπουργική κατοικία) που δεν ήταν... γάτος τελικά, αλλά ο κυριολεκτικά γάτος ονόματι Λάρυ παραμένει.

► Κατά Χ. Ορέστεια: ίσως Ωρέ-αστεία.

► Ποινικά κολάσιμο (!) αδικήμα (με πρόστιμο 200 ευρώ...) το αγκαλιάζουν, φιλείν, χαιδεύουν, καυγαδίζουν εντός οχήματος. Το κράτος θέλει γεμάτα ταμεία.

► Ερχομαι απ' το Πεκίνο και

Ριχάρδος ο Τερν Τότεαρδος

σας φέρνω και... κινίνο.

► Νάτος και ο έτερος σύμμαχος των Συριζανέλ: Ενωσή Κεντρώων.

► Πριν πανηγυρίσουν κάποιοι για την ανάπτυξη στην Ιρλανδία (το 2015), να τους υπενθυμίσουμε ότι ο φορολογικός συντελεστής κερδών είναι πολύ χαμηλός. Και βέβαια, υπάρχουν οι άνεργοι: 169.000 άνθρωποι.

► Εξαιρετικά «ενοχλημένο» το ΒΗΜΑ (tovima.gr/opinion/article/?aid=814533, τίτλος: «Εξάρχεια: Από την αμφισβήτηση στη βία των όπλων» - ως απλοί αναγνώστες αναρωτιόμαστε τι κοινό μπορεί να έχει μία εφημερίδα με γιαχαμπίμπι και CIA...

► Πόσο ευρωγλείφτης μπορεί να είναι ο πολλά επαινεθείς Σ. Ζίζεκ; («Ψεύτικη η επιλογή του βρετανικού δημοψηφίσματος»).

► Απλή απάντηση στο όργιο δολοφονιών από μεριάς των μπάτσων στις ΕΠΑ η κίνηση του Μάικα Τζόνσον.

► Ατμιστές ή ατομιστές;

► «ΧΟΡΗΓΟΣ ΤΗΣ ΕΚΔΟΣΗΣ Η ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΛΛΑΔΟΣ - Η Κίνησή μας εκφράζει τις θερμότερες ευχαριστίες στην Διοίκηση της Εμπορικής Τράπεζας της Ελλάδος - χορηγό της παρούσας έκδοσης» - Περιοδικό «Ενωμένη Εθνική Αντίσταση 1941-1944», Ιούνιος 1977, τεύχος 6).

► Africa (Toto).

► Και οι πρόσφυγες εξακολουθούν να θαλασσοπνίγονται.

► Αυτό που απέφυγε επίμονα ο Μητσό είναι το αν τελικά το δάνειο των 300.000 ευρώ αποπληρώθηκε ή αν πληρώθηκε (αν)...

► Προς 700% πληθωρισμό οδεύει η Βενεζουέλα (του «σοσιαλισμού του 21ου αιώνα»...).

► «Αγρια εκμετάλλευση των μεταναστών εργατών που χτίζουν τα στάδια για το παγκόσμιο κύπελλο του 2022 που θα γίνει στο Κατάρ» (mendediplo.com/2016/07/12qatar). Της γης οι Qatarαμένοι.

► Just a Castaway.

► Με το «μαλακό» την πάνε τη δίκη των ναζί της Χρυσής Αυγής.

► Η Τέχνη κι η ποίηση δεν μας βοηθούν να ζήσουμε; / η τέχνη και η ποίηση μας βοηθούνε / να πεθάνουμε / περιφρόνησις απόλυτη / αρμόζει / σ' όλους αυτούς τους θόρυβους / τις έρευνες / τα σχόλια επί σχολίων / που κάθε τόσο ξεφουρνί-

ζουν / αργόσχολοι και ματαιόδοξοι γραφιάδες / γύρω από τις μυστηριώδεις κι αισχρές συνθήκες / της εκτελέσεως του κακορίζικου του Λόρκα / υπό των φασιστών / μα επί τέλους! πια ο καθείς γνωρίζει πως / από καιρό τώρα / - και προ παντός στα χρόνια τα δικά μας τα σακάτικα- / είθισται / να δολοφονούν τους ποιητές / (una accion vil y disgraciado: μια πράξη αναντηρ και απεχθής) - Ν. Εγγονόπουλος: «Νέα περί του θανάτου του Ισπανού ποιητού Φεντερίκο Γκαρθία Λόρκα στις 19 Αυγούστου του 1936 μέσα στο χαντάκι του Καμίνο ντε λα Φουέντε».

► Τερίσα Μεί, λοιπόν.

► Μπορεί νάνα «τρίχες» τα μαλλιά του Φρανσουά (Ολάντ) αλλά τα δέκα χιλιάδες ευρώ για τρίχες παραείναι πολλά.

► Περί τριχών κεκαμένων. Τρίχες κεκαμέναι παραπλησιώς τοις κεκαμένοις ερίοις θερματικής τε και ξηραντικής ικανώς εισί δυνάμεως (Κλαύδιος Γαληνός, Opera Omnia).

► Ως «κεντρώα» θέλησε να εμφανιστεί η Τερίσα Μεί αφού έλαβε το χρίσμα από την αγγλίδα βασίλισσα. Υποσχέθηκε, μάλιστα, να υψώσει το ανάστημά της μπροστά στους «ολίγους προνομίους» (από το Εσωτερικών στον πρωθυπουργικό θώκο δεν είναι μη υπολογίσιμο το διάστημα...).

► «It's May Day» παιχνιδάκια της mailonline, dailymail.co.uk/news/index.html.

► Από δήμαρχος... υπουργός; Μπόρις Τζόνσον.

► Φωτογραφία του με την Τερίσα έτρεξε να δώσει στα ΜΜΕ ο Κικίλιας. Από την εποχή που ήταν υπουργός. Αυτός είχε κρατήσει τη φωτογραφία «διά πάσαν χρήσιν», η Μεί όμως αμφιβόλλουμε αν θυμάται τη φάτσα του. Άλλο αποικιοκράτης και άλλο ιθαγενής ανθυποφύλαρχος.

► Στη Συγγρού ο Pretender με Bogdan και Sakis; Γουάου!

Ο πορτογάλος ΥΠΟΙΚ μπήκε στο Eurogroup με κασκόλ της εθνικής της χώρας του και βγήκε ξεβράκωτος...

► When I'm feeling blue.

► Σορόπια και αγάπες ξέφτισαν / ο νικητής χρόνος εφορμά δίχως οίκτο.

Βασίλης

οι τοίχοι έχουν φωνή

ΤΑ ΤΗΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΑΝΑΡΧΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΣΟΦΙΑΙΣΜΟ
Εβδομαδιαίο εφημερίδα της Αναστασιακής Αρσενικής - Κυριακή 16 Ιουλίου 2016 - Αρ. 1307 - 2 €

ΚΟΝΤΑ ΣΤΙΣ 200 ΨΗΦΟΥΣ Η ΠΡΟΤΑΣΗ ΓΙΑ ΑΠΛΗ ΑΝΑΛΟΓΙΚΗ

Δεξιά επίθεση σε ακυβέρνητο Κέντρο

Με τριχίς χαρακτηρίστηκε και άδικα επιθετική παρεμβάση η ΝΔ «αποκαλύπτει» τις σκοτεινές διδασκαλίες της Δεξιάς, η οποία προπαγανδίζει την αδιαφορία της κυβέρνησης για την κατάσταση της χώρας. Η Δεξιά προπαγανδίζει την αδιαφορία της κυβέρνησης για την κατάσταση της χώρας. Η Δεξιά προπαγανδίζει την αδιαφορία της κυβέρνησης για την κατάσταση της χώρας.

Στη σκιά του Brexit

Το κίνημα να διεκδικήσει αύξηση των επανηχοκαταστάσεων

Ο κύριος κίνδυνος είναι η απαξίωση της πολιτικής

Θαλασσοδύνει και φουρτουνασμένες άδεις

◆ Καίρο είχαμε να ασχοληθούμε με την αγαπημένη της στήλης «Εποχή», ανεπίσημο όργανο της φράξιας των 53+ του ΣΥΡΙΖΑ. «Κοντά στις 200 ψήφους η πρόταση για απλή αναλογική» ανακοινώνει με... σεμνότητα ο υπέρτιλος του κύριου θέματος, «εξηλώντας» να μας πει ότι σ' αυτές τις παρά κάτι 200 ψήφους συμπεριλαμβάνονται και οι 18 ψήφοι των νεοαζι της Χρυσής Αυγής (οι οποίοι δεν χρειάζονται συστάσεις). Βέβαια, οι νεοαζι δεν είχαν ανακοινώσει ακόμα τι θα κάνουν. Είχαν επιφυλαχθεί να ανακοινώσουν τη θέση τους στην Ολομέλεια, ρίχνοντας ιδέες για ανταλλαγή. Πώς ζητάτε την ψήφο μας για τον εκλογικό νόμο, όταν μας στερήσατε τον αντιπρόεδρο της Βουλής, που τον δικαιούμαστε; είπε ο εκπρόσωπός τους στην αρμόδια Επιτροπή της Βουλής. Αναρωτιόμαστε, λοιπόν, από πού συμπεράνε η «Εποχή» ότι οι ψήφοι πλησιάζουν τις 200. Ξέρει κάτι που δεν ξέρουμε εμείς οι απλοί θνητοί; Έχει γίνει το παζάρι με τους νεοαζι και απλά κρατούν τα προσχήματα; Αμέσως μετά τον υπέρτιλο, ακολουθεί ο κυρίως τίτλος, που πετά τη μπάλα στην κερκίδα: «Δεξιά επίθεση σε ακυβέρνητο Κέντρο». Η ανάλυση είναι... εκπληκτική: η κακιά Δεξιά πιέζει το «ακυβέρνητο» Κέντρο (ΠΑΣΟΚ και Ποτάμι) να καταψηφίσει τον εκλογικό νόμο, κόβοντας και ράβοντας το μετεκλογικό σκηνικό στα μέτρα της (της Δεξιάς). Πριν, όμως, πάει κανείς στο μελλοντικό μετεκλογικό σκηνικό, που μπορεί και ν' αργήσει, θα πρέπει να αναρωτηθεί πώς διαμορφώθηκε το σημερινό σκηνικό. Από άποψη κοινοβουλευτικών συσχετισμών και διάταξης των πολιτικών δυνάμεων σε κυβέρνηση και αντιπολίτευση, το σκηνικό διαμορφώθηκε βάσει του καλπονοθευτικού νόμου Σκανδαλίδη-Παυλοπούλου (ο πρώτος τον έφτιαξε και ο δεύτερος ανέβασε το μόνους από τις 40 στις 50 έδρες). Και ο ΣΥΡΙΖΑ δεν έκανε τίποτα για να αλλάξει αυτό το νόμο. Μάλιστα, όταν το ΠΑΣΟΚ του Βενιζέλου, σε μια κίνηση πολιτικής δημαγωγίας, πρότεινε έναν εκλογικό νόμο σαν αυτόν που προωθεί σήμερα η συγκυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ, οι συριζαίοι τον απέρριψαν μετά βδελυγμίας. Ηθελαν, βλέπετε, το μόνους γιατί εκτιμούσαν ότι αυτοί θα κερδίσουν τις εκλογές που ετοίμαζαν (για να ξεφορτωθούν οι Τσιπραίοι και οι 53+ τους Λαφαζανικούς). Από άποψη οικονομικής και κοινωνικής πολιτικής -κι αυτή είναι πιο σημαντική από τον εκλογικό νόμο- το σημερινό σκηνικό φτιάχτηκε από τους ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ, από την κακιά Δεξιά και από το «ακυβέρνητο» Κέντρο. Όλοι μαζί ψήφισαν το πρώτο Μνημόνιο και τρία πολυνομοσχέδια-λαϊμψόμους. Σε ποιον τα πουλάει, λοιπόν, τα παραμυθάκια της η «Εποχή»; Μόνο άνθρωποι διεφθαρμένοι ως το μεδούλι, μόνο πολιτικά λαμόγια μπορούν να ανεχτούν τέτοια χοντρή προπαγάνδα.

◆ **Άρνηση στο στρατό, απειθαρχία στη δουλειά - Τον πόλεμο τον ζούμε καθημερινά - ΕΣΕ (σύνθημα στον τοίχο της στρατολογίας των Ιωαννίνων)**

Υπάρχει ένα ολόκληρο ρεύμα άρνησης στράτευσης, αλλά με υπορεύματα. Άλλοι το κάνουν καθαρά για προσωπικούς λόγους, άλλοι για ιδεολογικούς λόγους. Οι δεύτεροι υφίστανται και ποινικές συνέπειες. Το σύνθημα έχει πολιτική υπογραφή, οπότε θα περιμέναμε να διευκρινίζει ποιο είναι το πρόταγμα του. Και δεν το κάνει. Η απειθαρχία στη δουλειά, όμως, τι ακριβώς είναι; Λούφα; Αυτή μπορεί να γίνει και σε βάρος των συναδέλφων. Ατομική άρνηση του διευθυντικού δικαίωματος του καπιταλιστή; Αυτή οδηγεί σε απόλυση με τον εργάτη να πηγαίνει κυριολεκτικά «άκλαφος». Ωραία τα ηχηρά συνθήματα, όταν απευθύνονται σε... μη εργαζόμενους. Όταν δηλαδή δεν έχουν τακτικό περιεχόμενο.

λι, η πρώην κοπέλα του από το κολέγιο και τελείως αναπάντεχα τα πράγματα θα πάρουν πολύ δυσάρεστη τροπή. Ο Μπεν σύντομα θα βρεθεί μπλεγμένος σε μια υπόθεση εκβιασμού, δολιοφθοράς και δωροδοκίας.

Πολύ θα το ήθελε ο σκηνοθέτης να είναι θρίλερ, αλλά με τόσο προβλέψιμο και βαρετό σενάριο δεν.... Οι Αλ Πατσίνο και Αντονι Χόπκινς δε θα μπορούσαν να σώσουν μια τόσο μέτρια ταινία. Μια αρπαχτή έκαναν...

Ελένη Π.

Βλάκας με πατέντα αποδείχτηκε ο Μάριο Σεντένο, υπουργός Οικονομικών της Πορτογαλίας. Εμφανίστηκε στο Eurogroup της περασμένης Δευτέρας με κασκόλ της Εθνικής Πορτογαλίας, που την προηγούμενη είχε κερδίσει το ευρωπαϊκό πρωτάθλημα ποδοσφαίρου, νικώντας τη Γαλλία μέσα στο «Σταντ ντε Φρανς». Μοστράρισε στις Βρυξέλλες σαν καρικατούρα χουλιγκάνου, για να βγάλει φωτογραφίες με τους συναδέλφους του να τον συγχαίρουν για την κατάκτηση του Euro, ενώ ήξερε πολύ καλά ότι μόλις έφευγαν οι φω-

Το άκουσαν και οι Τσιπραίοι και αποφάσισαν να το παίξουν μάγκες. Το πρωί της Δευτέρας οι προπαγανδιστές του Μαξίμου δήλωναν (off the record - έμαθαν πλέον ν' αποφεύγουν τις κακοτοπιές που μπορεί να τους κάνουν ρόμπες) ότι ο Τσίπρας έδωσε εντολή στον Τσακαλώτο για «σθεναρή υποστήριξη» στην Ισπανία και την Πορτογαλία. Πλην όμως, το «μέτωπο του Νότου» ουδέποτε υπήρξε. Ο Σόιμπλε με τους «συμμάχους» του ζήτησε την εφαρμογή όσων προβλέπει η συνθήκη και **όλοι** οι υπουργοί συμφώνησαν σ' αυτό. Γι'

Μνημόνιο υπάρχει και μετά το... κανονικό Μνημόνιο

τογράφοι θα τον περνούσαν στη σούβλα, θα τοποθετούσαν δίπλα του -σουβλισμένο κι αυτόν- τον υπουργό Οικονομικών της Ισπανίας και θα τους ξερόψηναν τους δύο μαζί.

Γι' αυτό μιλάμε για βλακεία μαρουφάκειου επιπέδου. Αν ήταν σε οποιαδήποτε άλλη συνεδρίαση των ιμπεριαλιστικών οικονομικών οργάνων, θα μπορούσε κανείς να δείξει κατανόηση για τη συμπεριφορά του Σεντένο. Οχι όμως σε μια συνεδρίαση που ήταν αφιερωμένη στην Πορτογαλία και την Ισπανία, οι οποίες παραβίασαν όσα προβλέπουν οι κοινοτικές αποφάσεις για τη διαδικασία υπερβολικού ελλείμματος, στην οποία βρίσκονται από το 2013.

Όπως είναι γνωστό, η Πορτογαλία μπήκε για κάποια περίοδο σε Μνημόνιο, που ολοκληρώθηκε με χαρές και πανηγύρια, ενώ η Ισπανία δεν μπήκε ποτέ σε Μνημόνιο, συμφώνησε όμως να πάρει μέτρα μνημονιακού περιεχόμενου.

Θα περνούσε ενδεχομένως ασχολίαστη η έκφραση χαράς από τον πορτογάλο υπουργό, αν στην ίδια συνεδρίαση του Eurogroup η Πορτογαλία (και η Ισπανία) δεν αντιμετώπιζε την απειλή λήψης μέτρων (ακόμα και προστίμου), επειδή δεν ανταποκρίθηκε στην προειδοποίηση της Κομισιόν στο πλαίσιο της διαδικασίας υπερβολικού ελλείμματος.

Το έλλειμμα της Πορτογαλίας το 2015 ήταν 4,4% του ΑΕΠ έναντι στόχου 3%, ενώ το έλλειμμα της Ισπανίας ήταν 5,1% έναντι στόχου 4,2%. Η Κομισιόν υπέβαλε πρόταση στο Συμβούλιο (Ecofin), η οποία -κατά- πώς συνηθίζεται- συζητήθηκε

πρώτα στο Eurogroup. Όπως δήλωσε ο Ντεϊσελμπλούμ, μετά την ολοκλήρωση του Eurogroup, η συζήτηση σ' αυτή τη φάση αφορά το αν υπάρχει αποτελεσματική ή μη αποτελεσματική δράση στην Ισπανία και την Πορτογαλία και όχι για τις πιθανές κυρώσεις στις δυο χώρες. Τόνισε πως υπήρξε ισχυρή υποστήριξη των συστάσεων που απηύθυνε η Κομισιόν και ότι οι υπουργοί συμφώνησαν πως πρέπει να προχωρήσουν ταχέως στα επόμενα βήματα αυτής της διαδικασίας, έτσι ώστε όλα να είναι σαφή και βέβαια σε όλους τους εμπλεκόμενους το συντομότερο δυνατόν.

Πριν τη συνεδρίαση του Eurogroup και στη συνέχεια του Ecofin υπήρξε μια φιλολογία ότι οι δύο χώρες της Ιβηρικής θα πέσουν τρόπον τινά στα μαλακά, επειδή το Brexit τροφοδοτεί εκ των πραγμάτων ένα ευρωσκεπτικιστικό ή αντιευρωπαϊκό κλίμα, το οποίο οι υπουργοί δε θα ήθελαν να τροφοδοτήσουν με μια απόφαση για επιβολή κυρώσεων. Ο ίδιος ο Ντεϊσελμπλούμ, την παραμονή της συνόδου, δεν απέκλεισε το ενδεχόμενο το πρόστιμο στις δύο χώρες να είναι μηδενικό. «Θα εξαρτηθεί από τις προτάσεις που θα υποβάλουν για να λύσουν τα προβλήματα» είπε με νόημα. Θυμίζουμε ότι το πρόστιμο που μπορεί να επιβληθεί για παραβίαση του στόχου ως προς το έλλειμμα μπορεί να φτάσει ακόμα και το 0,2% του ΑΕΠ της χώρας παραβάτη.

Οι υπουργοί του Ecofin, όμως, κίνησαν **για πρώτη φορά στην ιστορία της ΕΕ**, τη διαδικασία επιβολής κυρώσεων σε χώρες μέλη που παραβιάζουν το στόχο για το έλλειμμα.

Η απόφαση πάρθηκε την Τρίτη και από εκείνη τη μέρα τρέχει μια προθεσμία δέκα ημερών, στη διάρκεια των οποίων Ισπανία και Πορτογαλία θα πρέπει να συνεργαστούν με την Κομισιόν, στην οποία θα παρουσιάσουν τα μέτρα που προτίθενται να πάρουν για να μειώσουν τα ελλείμματά τους και να τα φέρουν στο επίπεδο των στόχων που τους έχουν τεθεί. Αναλόγως με την «πειθώ» που θα έχουν τα προγράμματα που θα υποβάλουν οι δυο κυβερνήσεις στην Κομισιόν, η τελευταία θα πάρει αποφάσεις για τις κυρώσεις. Έχει τη δυνατότητα ακόμα και να μηδενίσει το πρόστιμο.

Η Κομισιόν θα ανακοινώσει την απόφασή της σε είκοσι μέρες. Και θα συνιστά η απόφασή της (με ή χωρίς οικονομικές κυρώσεις στις δυο χώρες) **άμεση παρέμβαση για αλλαγή των κρατικών προϋπολογισμών που έχουν ψηφίσει τα κοινοβούλια** της Ισπανίας και της Πορτογαλίας. Κι αυτό γίνεται για πρώτη φορά μ' αυτόν τον τρόπο. Χωρίς να έχει προηγηθεί δανεισμός που συνοδεύεται από κάποιο Μνημόνιο.

«Θα ήταν κακό μήνυμα το ότι δε σεβόμαστε τους κανόνες εντός της ζώνης του ευρώ, ενώ κακό μήνυμα θα ήταν και η τιμωρία για την ευχαρίστηση της τιμωρίας» δήλωσε ο γάλλος υπουργός Οικονομικών Μισέλ Σαπέν. Φλυαρίες, καταπώς το συνηθίζουν οι σοσιαλδημοκράτες πολιτικοί. Φλυαρίες που μπορεί να γίνουν περισσότερο κατανοητές αν αναλογιστούμε ότι Σαπέν και Παντοάν (Ιταλία) άφηναν να εννοηθεί ότι δε θα ψηφίσουν κυρώσεις κατά της Ισπανίας και της Πορτογαλίας.

αυτό ο Σαπέν προσπαθούσε να το «γλυκάνει». Γι' αυτό ο Μοσκοβισί έλεγε πως δεν πρόκειται για κυρώσεις, αλλά για μια διαδικασία που μπορεί να καταλήξει σε κυρώσεις. Γι' αυτό ο Τσακαλώτος, μ' εκείνα τα... περίεργα ελληνικά του, αναφέρθηκε στο τι είπε στους συναδέλφους του και όχι στο τι ψήφισε. «Δεν υπήρχε, όμως, η κατάλληλη πλειοψηφία για να απορριφθεί η πρόταση της Κομισιόν», είπε! Επειδή, λοιπόν, το (φανταστικό) «μέτωπο του Νότου» δεν είχε την απαιτούμενη πλειοψηφία, ψήφισαν όλοι το άνοιγμα διαδικασίας κυρώσεων σε βάρος των δύο χωρών.

Τι σημαίνουν όλ' αυτά, πέραν του ότι δεν υφίσταται κανένα «μέτωπο του Νότου». Σημαίνει ότι οι δηλώσεις του τύπου «η Πορτογαλία βγήκε από το Μνημόνιο» ήταν κανονικό παραμύθι. Σημαίνει ότι οι υποσχέσεις της πορτογαλικής συγκυβέρνησης (ως γνωστόν σ' αυτή συμμετέχουν οι σοσιαλδημοκράτες, ο πορτογαλικός ΣΥΡΙΖΑ και ο πορτογαλικός Περισσός) περί κατάργησης της λιτότητας, μέσα από αποφάσεις της κυρίαρχης κυβέρνησης, πετάχτηκαν ήδη στον κάλαθο των αχρήστων. Τις αποφάσεις θα πάρουν οι τεχνοκράτες των Βρυξελλών, που θα προσθέσουν μια σειρά αντιλαϊκά και αντεργατικά μέτρα άμεσης απόδοσης στον πορτογαλικό προϋπολογισμό.

Τα Μνημόνια είναι μια διαδικασία άμεσης αποικιακής διοίκησης μιας ευρωπαϊκής χώρας. Αυτή η διαδικασία, όμως, προβλέπεται να γίνεται και χωρίς ένα τυπικό Μνημόνιο. Αρκεί η διαδικασία υπερβολικού ελλείμματος.

βαθύ κόκκινο

Ποια αυτονομία;

Για την ελαχιστοποίηση μέχρις εξαφάνισης της σχετικής αυτονομίας της αστικής πολιτικής από τα οικονομικά κέντρα της κεφαλαιοκρατίας γράφαμε στο προηγούμενο φύλλο, απ' αφορμή τα διαδραματιζόμενα στα βρετανικά νησιά. Πριν προλάβει να στεγνώσει το μελάνι στα φύλλα της «Κόντρας», η βρετανική πολιτική φρόντισε να μας εκπλήξει και πάλι.

Μετά τον Τζόουνς και τον Γκούουβ, πάει και η Αντρεα Λίντσομ, η τελευταία της παρέας του Brexit που στεκόταν απέναντι στην Τερίζα Μέι για την ηγεσία των Τόρις και την πρωθυπουργία. Αποσύρθηκε από την κούρσα για την αρχηγία, οπότε ο Κάμερον «ειδοποιήθηκε» να παραιτηθεί άμεσα, ώστε η Μέι να πάρει τη θέση του χωρίς άλλη καθυστέρηση και να εγκατασταθεί στο 10 της Ντάουνινγκ στριτ για να έχει την ευθύνη των χειρισμών και των διαπραγματεύσεων με το γαλλογερμανικό άξονα.

Και τα 150.000 μέλη του Συντηρητικού Κόμματος, που τις επόμενες εβδομάδες θα καλούνταν να ψηφίσουν αν θέλουν για πρόεδρο τη Μέι ή τη Λέντσομ; Απλούστατα, δε θα ψηφίσουν, αφού η Μέι απέμεινε χωρίς αντίπαλο στην κούρσα της διαδοχής του Κάμερον. Τώρα δεν είναι εποχές για ψηφοφορίες. Τα είδαν τα «καζάντια» του Κάμερον, που επέμεινε να κάνει το δημοψήφισμα πιστεύοντας ότι θα το κερδίσει. Με δεδομένο ότι η βάση του Συντηρητικού Κόμματος ψηφίζει κατά κανόνα τον περισσότερο «ευρωσκεπτικιστή» από τους υποψήφιους (κάπως έτσι είχε εκλεγεί και ο Κάμερον), δεν είναι ώρα για νέα πειράματα. Να εκλεγεί, δηλαδή, η οπαδός του Brexit Λέντσομ. Επομένως, φτάνει και περισσεύει η ψήφος των βαρόνων του κόμματος, που έδωσαν σε δύο γύρους κλειστών ψηφοφοριών μεγάλη πλειοψηφία στη Μέι, οπαδό του Bremain.

Στα προηγούμενα φύλλα της «Κ» δημοσιεύτηκαν αποκαλυπτικά ρεπορτάζ με δηλώσεις κορυφαίων παραγόντων της βρετανικής κεφαλαιοκρατίας που ζητούσαν από τους πολιτικούς τους εκπροσώπους σοβαρότητα και επιτάχυνση των διαδικασιών διαδοχής του Κάμερον, γιατί οι ανταγωνιστές του βρετανικού κεφαλαίου δε θα περιμένουν, αλλά θα εκμεταλλευτούν άμεσα την κρίση στην οποία βυθίζεται το Ηνωμένο Βασίλειο.

Αν υπάρχει ένα ερώτημα, είναι πώς κατάφερε η βρετανική αστική τάξη να ξεφορτωθεί μέσα σε λίγες μέρες όλους όσους ευθύνονται για την εξέλιξη με το Brexit, χρεώνοντάς τους είτε άλογο τυχοδιωκτισμό είτε ανικανότητα (μόνο ο Κόρμπιν απέμεινε, αλλά έχουν δρομολογηθεί και οι διαδικασίες για το δικό του ξωπέταγμα). Προφανώς τους κρατάνε. Και γι' αυτό έχουν τη δυνατότητα να τους κινούν σαν μαριονέτες. Ακόμα και δευτεράντζες της αστικής πολιτικής τύπου Φάρατζ.

Μιλώντας θεωρητικά, αυτό που επιβεβαιώνεται είναι οι αλλαγές που επέφερε στη λειτουργία του αστικού πολιτικού συστήματος το πέρασμα του καπιταλισμού στο μονοπωλιακό του στάδιο. Οι μονοπωλιακές ενώσεις ελέγχουν απευθείας τα αστικά κόμματα και τα ηγετικά στελέχη τους. Τοποθετούν δικούς τους ανθρώπους σε καίρια πόστα, έχουν τους πολιτικούς στο pay roll τους.

Το πολιτικό σύστημα, βέβαια, πρέπει να λειτουργεί, για να μπορεί να εξασφαλίζει ευρύτερες κοινωνικές συναινέσεις στην κυρίαρχη αστική κατεύθυνση. Πρέπει να δίνει την εικόνα ενός συστήματος ανεξάρτητου από τα καπιταλιστικά συμφέροντα, υπεράνω των ανταγωνιζόμενων τάξεων. Στα εύκολα, στη ρουτίνα, στα δευτερεύοντα, αυτό μπορεί να συμβεί. Δε θα ταρακουνηθεί η αστική τάξη αν -για παράδειγμα- μια κυβέρνηση θεσπίσει το σύμφωνο συμβίωσης των ομοφυλόφιλων.

Όταν όμως διακυβεύονται στρατηγικά συμφέροντα του συστήματος και το πολιτικό σύστημα αποδεικνύεται ανίκανο να τα διαχειριστεί με τρόπο επωφελή για την κεφαλαιοκρατία, τότε οι τσιριμόνιες εγκαταλείπονται και οι εκπρόσωποι της κεφαλαιοκρατίας αποκαθιστούν με σιδερένιο χέρι νέες ισορροπίες.

Αυτά που συμβαίνουν στη Βρετανία, την κοιτίδα του αστικού κοινοβουλευτισμού, καταδεικνύουν -πέραν όλων των άλλων- και τις δυνατότητες που οι κοινοβουλευτικές διαδικασίες δίνουν για την υπεράσπιση των εργατικών συμφερόντων. Αποδεικνύουν με χαρακτηριστικό τρόπο ότι τέτοιες δυνατότητες απλά δεν υπάρχουν.

Π.Γ.

Γραφτείτε συνδρομητές στην «Κόντρα»

ετήσια συνδρομή 85 €

εξάμηνη συνδρομή 45€

λογαριασμός ΕΤΕ:

10087804638

KONTRA

ΑΘΗΝΑ: Αγαθουπόλεως 65, ΤΚ 112 52, τηλ. 2108675243, fax 2108663100

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Ιουστινιανού 24, τηλ-fax 2310221898

<http://www.eksegersi.gr>, e-mail: kontra@eksegersi.gr

Διευθύνεται από συντακτική επιτροπή

Ιδιοκτήτης-Εκδότης-Διευθυντής: Πέτρος Γιώτης

Εκτύπωση: ΚΛΕΝΙΚ ΕΕ, Σηλιάς 5, Μεταμόρφωση